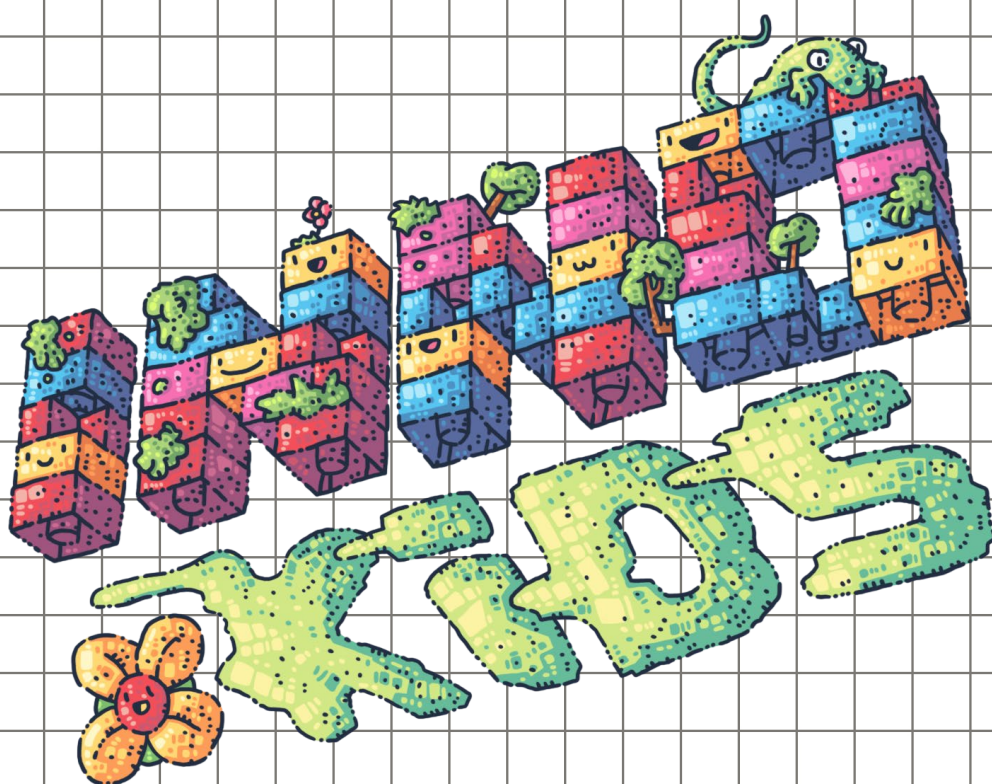

Co-funded by
the European Union

CADRUL PEDAGOGIC INNO Kids

Isabel Duque et al.
Strom života

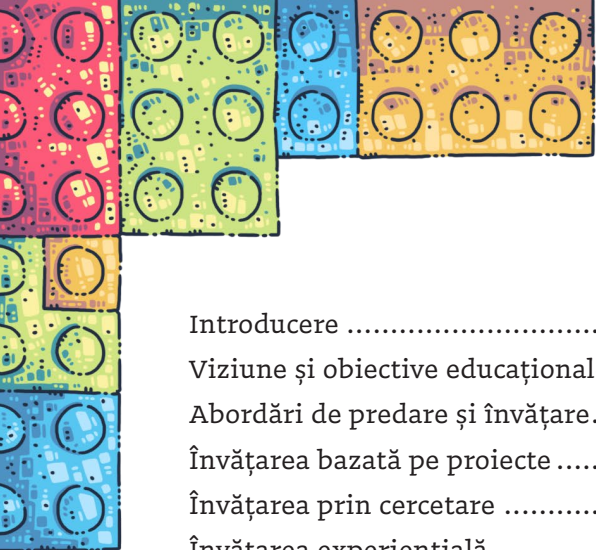
STROM ŽIVOTA

caspaē

Mine
Vaganti
NGO

Contets

Introducere	4
Viziune și obiective educaționale	6
Abordări de predare și învățare.....	8
Învățarea bazată pe proiecte	12
Învățarea prin cercetare	17
Învățarea experiențială	23
Învățarea colaborativă	31
Instruirea diferențiată.....	39
Dialogul socratic	48
Învățarea ghidată (scaffolded learning)	54
Practica reflexivă	60
Curriculum integrat	66
Învățarea prin joc.....	71
Contextualizarea culturală și socială	77
Utilizarea resurselor educaționale deschise	83
Stiluri multiple de învățare	88
Referințe	94

Cadrul Pedagogic INNO Kids

Editorii: Isabel Duque, Ricardo Almeida, Jozef Kahan

© Autorii, 2025: Isabel Duque, Ricardo Almeida, Jozef Kahan, Michael Fuchs, Carla Gonçalves, Giancarlo Masi, Roberto Solinas, Maria Grazia Pirina, Andrijana Zafirovska, Diana Nicoleta Paros, Victoria Mihaila

Design grafic: Andrea Plulíková, Béla Rajczy

Ilustrații: Tomáš Cíger

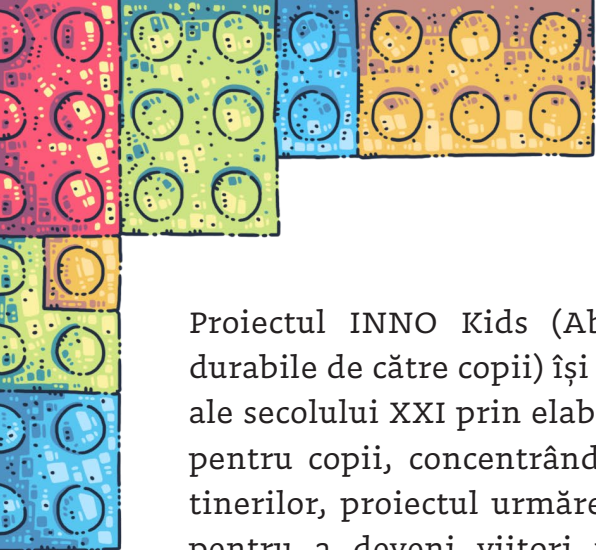
Editura: Strom života, Bratislava, Slovacia

Finanțat de Uniunea Europeană. Cu toate acestea, părerile și opiniile exprimate aparțin exclusiv autorului (autorilor) și nu le reflectă neapărat pe cele ale Uniunii Europene sau SAAIC. Nici Uniunea Europeană, nici autoritatea de finanțare nu pot fi considerate responsabile pentru acestea.

Isabel Duque et al.

CADRUL PEDAGOGIC INNO Kids

**2025
Strom života**

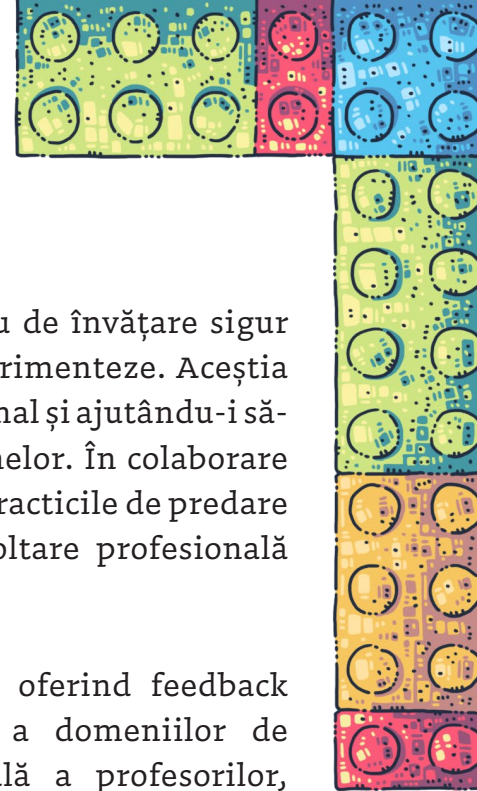
Introducere

Proiectul INNO Kids (Abordări inovatoare pentru dezvoltarea comunităților durabile de către copii) își propune să abordeze provocările tot mai mari de mediu ale secolului XXI prin elaborarea, testarea și integrarea materialelor educaționale pentru copii, concentrându-se pe planificarea urbană durabilă. Prin implicarea tinerilor, proiectul urmărește să le confere autoritatea și competențele necesare pentru a deveni viitori ingineri, urbanști, designeri de comunități, factori de decizie și cetățeni responsabili. În conformitate cu Obiectivul de Dezvoltare Durabilă #11 (Orașe și comunități durabile), INNO Kids educă copiii de la o vârstă fragedă despre importanța dezvoltării durabile a comunităților și a planificării urbane prietenoase cu mediul. Cadrul pedagogic al proiectului este conceput pentru a echipa copiii ca agenți activi ai schimbării sociale, punând accent pe învățarea bazată pe inițiativa copilului și pe corelarea acesteia cu curriculumul școlar.

Acest cadru pedagogic se bazează pe diverse teorii ale învățării, în special constructivism și socioconstructivism, pentru a sprijini diferite stiluri și abordări de învățare. Filosofia educațională de bază promovează umanismul pentru crearea unui mediu educațional democratic, cu accent pe dezvoltarea holistică a copilului și învățarea pe tot parcursul vieții. Se acordă importanță rolului activ al elevului în procesul educațional, încurajând învățarea autodirijată și dezvoltarea personală. Abordarea pedagogică promovează strategii de învățare activă, precum învățarea bazată pe probleme, învățarea prin cercetare și învățarea cooperativă, pentru a implica elevii în experiențe de învățare semnificative. Se recunoaște necesitatea adaptării metodelor de predare și învățare pentru a răspunde nevoilor diverse ale tuturor elevilor, asigurând accesul și implicarea fiecărui copil. Sunt utilizate diferite metode de evaluare, inclusiv formative, sumative și autentice, pentru a evalua învățarea și progresul elevilor, din perspectiva evaluării pentru învățare, nu doar a evaluării în sine.

Se promovează un mediu de învățare colaborativ, în care elevii și profesorii lucrează împreună, împărtășind cunoștințe și idei. Designul curriculumului urmărește crearea de experiențe de învățare captivante și contextualizate, integrând elemente transdisciplinare pentru a îmbogăți înțelegerea elevilor. Sunt recomandate diverse tehnici didactice adaptate diferitelor contexte de învățare. Resursele educaționale, inclusiv cărămizi LEGO second-hand, sprijină învățarea practică și creativitatea în planificarea urbană.

Profesorii joacă un rol esențial ca facilitatori, creând un mediu de învățare sigur și incluziv, unde elevii se simt încurajați să exploreze și să experimenteze. Aceștia acționează și ca mentori, ghidând elevii în parcursul lor educațional și ajutându-i să-și dezvolte gândirea critică și abilitățile de rezolvare a problemelor. În colaborare cu colegii, profesorii se angajează să îmbunătățească continuu practicile de predare și învățare, fiind practicieni reflexivi care participă la dezvoltare profesională continuă pentru a crește eficiența procesului educațional.

Evaluările sunt folosite pentru a sprijini învățarea elevilor, oferind feedback constructiv care ajută la identificarea punctelor forte și a domeniilor de îmbunătățire. Proiectul promovează dezvoltarea profesională a profesorilor, încurajând menținerea la zi a cunoștințelor și practicilor educaționale. Colaborarea între cadrele didactice este încurajată, creând o comunitate de practică care împărtășește resurse și cunoștințe.

Cadrul ia în considerare valorile și convingerile școlii, vizând crearea unei culturi școlare pozitive și incluzive. Implicarea părinților și a comunității este subliniată ca un element vital al procesului educațional, recunoscând importanța unei rețele solide de sprijin. Există un angajament față de echitate și incluziune, asigurând că toți elevii au oportunitatea de a învăța și de a reuși. Cadrul pedagogic este flexibil și adaptabil la diferite contexte și domenii de cunoaștere, permițând personalizarea în funcție de nevoi specifice și fiind bazat pe cercetare educațională, ceea ce garantează că practicile utilizate sunt eficiente și dovedite. Obiective clare și indicatori de succes sunt definiți, permițând măsurarea progresului elevilor și a eficacității generale a abordării educaționale.

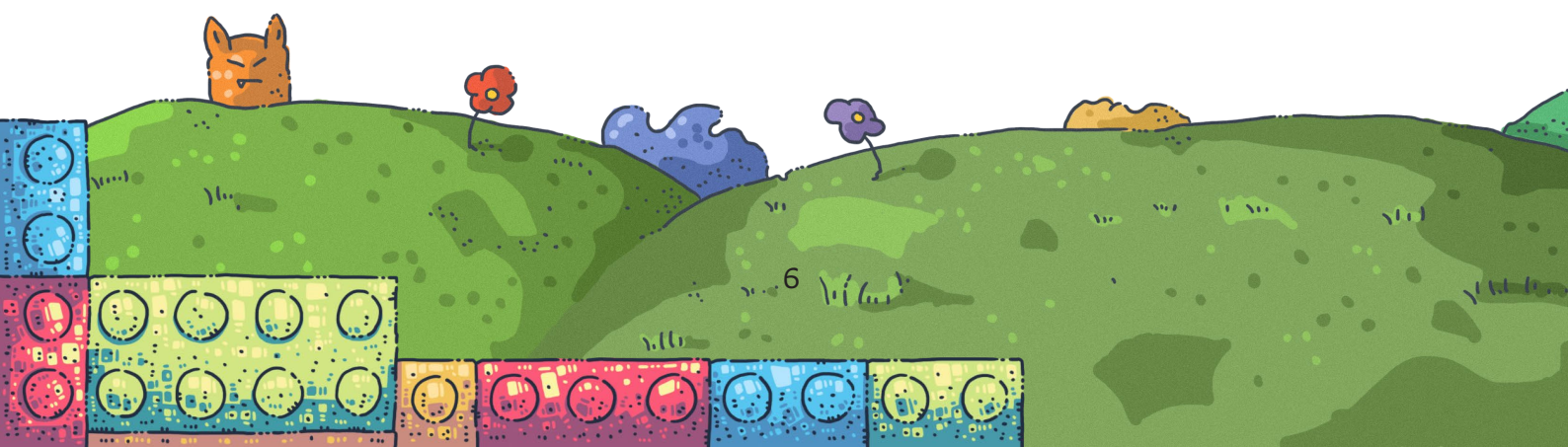
Viziune și Obiective Educaționale

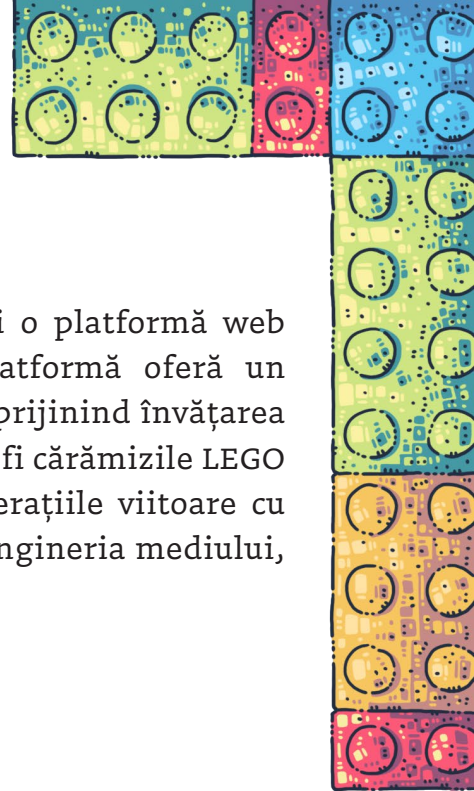
Viziunea Proiectului INNO Kids este de a susține dezvoltarea durabilă a comunităților prin capacitatea copiilor și a profesorilor cu abordări educaționale inovatoare. Proiectul își propune să promoveze un design urban mai sustenabil și ecologic prin înțelegerea aprofundată a ecosistemelor urbane. Prin accent pe învățarea experiențială și pe relația dintre ecosisteme și peisajele urbane, proiectul urmărește să echipeze generațiile viitoare cu competențele și cunoștințele necesare dezvoltării durabile. Această inițiativă vizează crearea unei generații mai conștiente de mediu, încurajând o schimbare socială către planificarea urbană care prioritizează atât bunăstarea socială, cât și cea ecologică.

Proiectul INNO Kids stabilește obiective educaționale menite să promoveze dezvoltarea durabilă a comunităților și să îmbunătățească educația în planificarea urbană. Se urmărește creșterea conștientizării și a capacității elevilor și profesorilor privind dezvoltarea durabilă și planificarea urbană, echiparea cadrelor didactice cu abilitățile, cunoștințele și atitudinile necesare pentru a facilita acest proces. Proiectul sprijină înțelegerea copiilor asupra simbiozei dintre ecosisteme și peisajele urbane, subliniind importanța orașelor și comunităților durabile, așa cum este evidențiat în Obiectivul de Dezvoltare Durabilă 11.

Obiectivele specifice includ dezvoltarea competențelor profesorilor pentru a spori înțelegerea elevilor privind ecosistemele urbane și planificarea ecologică a orașelor. Acest lucru se realizează prin integrarea materialelor non-formale și a instrumentelor inovatoare care oferă o viziune holistică asupra dezvoltării urbane reziliente. Proiectul produce materiale de învățare și predare integrate, inclusiv un curriculum cu module și activități concepute pentru a consolida cunoștințele și competențele în planificarea urbană durabilă. Prin implicare practică, profesorii și elevii participă la ateliere și activități care încurajează experiența directă în planificarea urbană durabilă, dezvoltând gândirea critică și abilitățile de rezolvare a problemelor.

Mai mult, proiectul dezvoltă resurse educaționale deschise și o platformă web multilingvă, asigurând acces larg la materiale. Această platformă oferă un depozit de videoclipuri educaționale, webinarii și prezentări, sprijinind învățarea experiențială prin utilizarea instrumentelor inovatoare, cum ar fi cărămizile LEGO și materiale reciclabile uzuale. Aceste eforturi pregătesc generațiile viitoare cu competențele necesare pentru roluri în planificarea urbană și ingineria mediului, contribuind la dezvoltarea comunităților durabile.

Abordări de Predare și Învățare ale Proiectului INNO Kids

Proiectul INNO Kids adoptă o serie de metodologii didactice active și centrate pe elev, esențiale pentru predarea în contextul sustenabilității. Aceste abordări integrează concepte de învățare bazată pe proiecte, investigație, experiență, colaborare și alte practici pedagogice avansate, bazate pe teoriile lui Howard Gardner, Jerome Bruner și Lev Vygotsky. Scopul este de a pregăti elevii să abordeze provocări reale legate de planificarea urbană durabilă, conservarea mediului și dezvoltarea comunitară.

Metodologii Cheie Incluse

Învățarea Bazată pe Proiecte

Elevii participă la proiecte interdisciplinare (planificare urbană durabilă, conservarea mediului, dezvoltare comunitară) care integrează elemente din științe, studii sociale, arte și tehnologie, aplicând cunoștințele în situații reale.

Obiectiv

Promovarea aplicării cunoștințelor la problemele din lumea reală, încurajând gândirea critică, creativitatea și colaborarea.

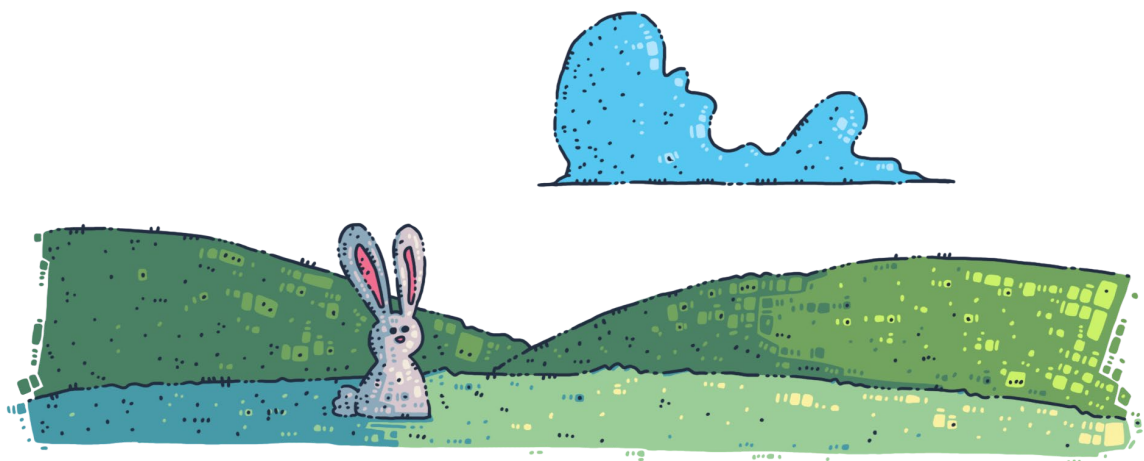

Învățarea Bazată pe Investigație

Elevii sunt încurajați să formuleze întrebări și să exploreze subiecte de interes legate de sustenabilitate și planificare urbană. Profesorii ghidează elevii să formuleze ipoteze, să efectueze cercetări și să tragă concluzii argumentate.

Obiectiv

Stimularea curiozității și a învățării independente, permițând elevilor să își asume responsabilitatea pentru parcursul lor educațional.

Învățarea Experiențială

Se folosesc activități practice precum construirea de modele cu piese LEGO, crearea de design-uri sustenabile din materiale reciclabile și participarea la târguri ecologice sau ateliere de planificare urbană, pentru a simula experiențe reale.

Învățarea Colaborativă

Sesiuni de lucru în grup și învățare de la colegi în care elevii lucrează împreună la proiecte, împărtășesc idei și rezolvă probleme colectiv (discuții de grup, revizuirii de la colegi, sarcini de cercetare colaborativă).

Instruirea Diferențiată

Clasele sunt personalizate pentru a se adapta la stiluri, abilități și interese diferite de învățare (activități vizuale, auditive, kinestezice) sau oferind niveluri diferite de provocare în aceeași clasă.

Dialogul Socratic

Profesorii facilitează discuții în care elevii sunt încurajați să gândească critic și să exploreze perspective multiple asupra problemelor de sustenabilitate și planificare urbană. Profesorul acționează ca facilitator, punând întrebări care stimulează gândirea.

Obiectiv

Asigurarea faptului că învățarea este ancorată în experiențe din lumea reală, ajutând elevii să conecteze cunoștințele teoretice cu aplicațiile practice.

Obiectiv

Îmbunătățirea abilităților sociale, a lucrului în echipă și a capacității de a învăța de la alții, reflectând accentul socio-constructivist pe interacțiunea socială în învățare.

Obiectiv

Asigurarea faptului că toți elevii, indiferent de contextul sau preferințele lor de învățare, sunt implicați și își pot atinge potențialul maxim.

Obiectiv

Dezvoltarea gândirii critice și a abilităților de raționament, permițând elevilor să exploreze concepte complexe și să își formeze propriile opinii.

Învățarea Eșafodată

Profesorii oferă sprijin structurat elevilor în timp ce lucrează la sarcini complexe, reducând treptat acest sprijin pe măsură ce elevii devin mai competenți (descompunerea sarcinilor în pași, oferirea de exemple, feedback la momente cheie).

Practica Reflexivă

Elevii sunt încurajați să reflecteze asupra experiențelor lor de învățare, individual și în grup (jurnale, discuții, prezentări). Incorporarea poveștilor de învățare (learning stories), care documentează momente semnificative, sporește această reflecție, ajutând elevii să își articuleze creșterea și să identifice zonele de îmbunătățire.

Curriculum Integrat

Clasele sunt concepute să fie inter- sau transdisciplinare, integrând diverse domenii de cunoaștere în jurul temelor centrale ale sustenabilității și dezvoltării comunitare (aplicarea conceptelor din științe, matematică, limbă și studii sociale la un singur proiect).

Obiectiv

Ajutarea elevilor să progreseze de la ceea ce pot face cu asistență la ceea ce pot face independent, în conformitate cu Zona Proximei Dezvoltări (ZPD) a lui Vygotsky și teoria eșafodajului a lui Bruner.

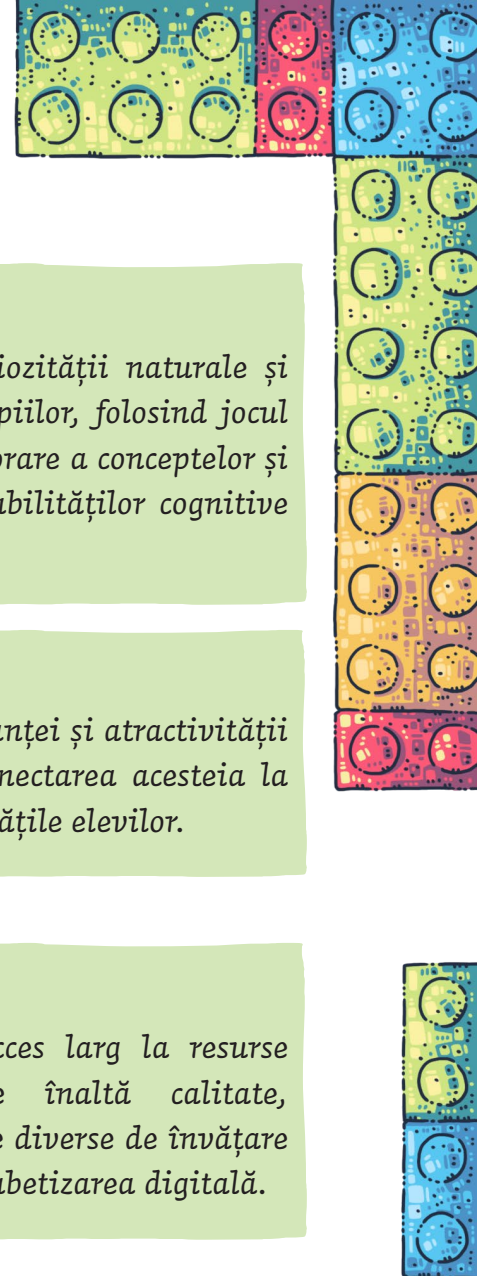
Obiectiv

Promovarea conștientizării de sine și a îmbunătățirii continue prin înțelegerea propriilor procese de învățare.

Obiectiv

Crearea unei experiențe de învățare coerente care reflectă interconectivitatea cunoștințelor, făcând învățarea mai relevantă și mai semnificativă.

Învățarea Bazată pe Joacă

În special pentru elevii mai mici, programul include elemente de învățare bazată pe joacă, folosind activități structurate de joacă pentru a promova rezolvarea de probleme, creativitatea și interacțiunea socială.

Obiectiv

Valorificarea curiozității naturale și a creativității copiilor, folosind jocul ca mijloc de explorare a conceptelor și de dezvoltare a abilităților cognitive și sociale.

Contextualizarea Culturală și Socială

Lecțiile și activitățile sunt concepute pentru a reflecta contextele culturale și sociale ale elevilor, încorporând exemple locale, resurse comunitare și conținut relevant din punct de vedere cultural.

Obiectiv

Asigurarea relevanței și atractivității învățării prin conectarea acestora la viețile și comunitățile elevilor.

Utilizarea Resurselor Educaționale Deschise

Programul utilizează RED, cum ar fi videoclipuri educaționale, webinarii și platforme interactive, pentru a oferi o gamă largă de materiale de învățare.

Obiectiv

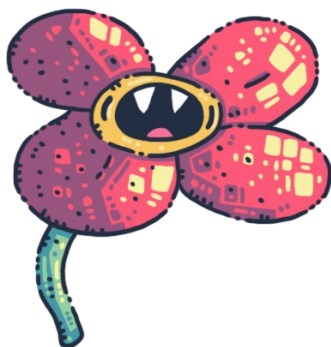
Oferirea unui acces larg la resurse educaționale de înaltă calitate, sprijinind nevoile diverse de învățare și promovând alfabetizarea digitală.

Stiluri Multiple de Învățare (bazate pe Teoria Inteligențelor Multiple a lui Gardner)

Metodele de predare sunt adaptate pentru a răspunde diferitelor inteligențe (lingvistică, logico-matematică, spațială, muzicală, kinestezic-corporală, interpersonală, intrapersonală și naturalistă).

Obiectiv

Recunoașterea și valorizarea diverselor forme de inteligență, permițând fiecărui elev să învețe conform punctelor sale forte.

Învățarea Bazată pe Proiecte (PBL)

Învățarea Bazată pe Proiecte (PBL) reprezintă o abordare educațională cuprinzătoare și dinamică, axată pe implicarea elevilor prin probleme din lumea reală și procese extinse de investigație.

Principii Fundamentale ale PBL

PBL, având rădăcini în teoria constructivistă, este structurată pe următoarele principii cheie (Bytyqi, 2021; Xiong, 2021):

Integrarea Cunoașterii și Acțiunii: Combină achiziția de cunoștințe cu aplicarea lor practică pentru a rezolva probleme din lumea reală, încurajând elevii să producă rezultate semnificative.

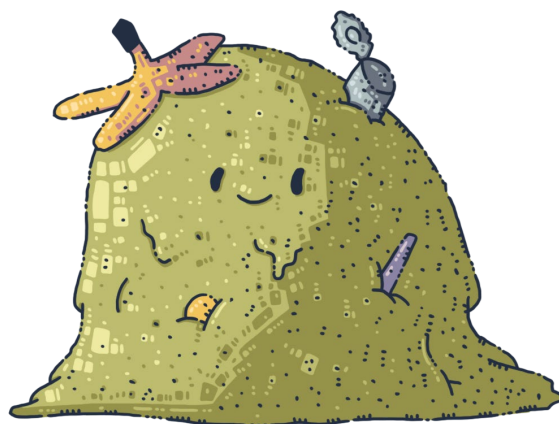
Relevanța pentru Viața Reală: Conținutul curricular este legat de situații autentice, îmbunătățind capacitățile elevilor de rezolvare de probleme și permițându-le să experimenteze colaborarea și auto-explorarea.

Centrarea pe Elev: Accentul este mutat de la instruirea dirijată de profesor la promovarea autonomiei elevilor și a învățării autodirijate. Aceasta le oferă elevilor autonomia necesară pentru a transfera abilitățile dobândite în contexte reale.

Dezvoltarea Abilităților Cheie: Metoda cultivă gândirea critică, rezolvarea de probleme, luarea deciziilor și colaborarea, abilități esențiale pentru adaptabilitatea viitoare.

Flexibilitate și Motivație: Permite ca designul curricular să fie adaptat la interesele elevilor, crescând astfel angajamentul și motivația prin proiecte relevante și provocatoare.

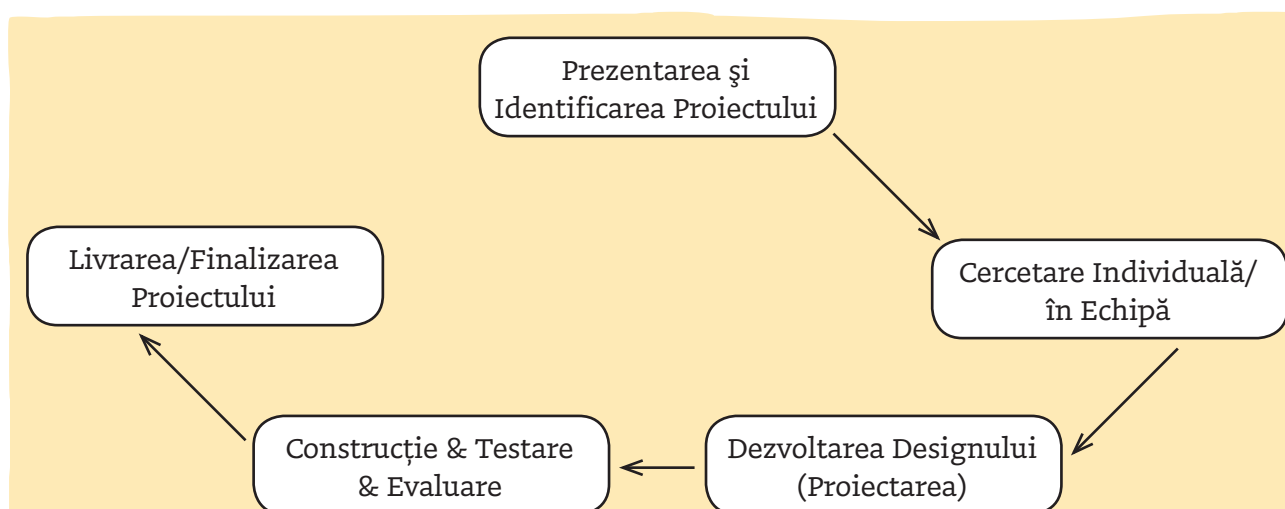
Investigație Extinsă și Sarcini Autentice: Implică abordarea problemelor complexe care necesită design, investigație și luare de decizii. Sarcinile sunt concepute pentru a fi realiste și adesea includ participarea comunității, culminând cu crearea de produse și prezentări realiste pentru un public real.

PBL transformă experiența de învățare, cultivând creativitatea, independența și abilitățile practice de rezolvare a problemelor, pregătind elevii pentru un viitor sustenabil.

Strategii și Etape de Implementare a PBL

Implementarea PBL presupune un proces bine structurat, care integrează diverse etape strategice, ghidând eficient atât elevii, cât și profesorii (Simpson, 2011, citat în Bytyqi, 2021; Xiong, 2021).

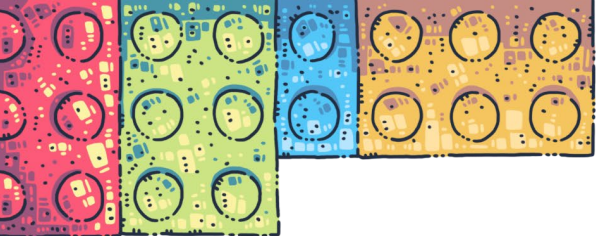

Fazele/etapele de Implementare a Învățării Bazate pe Proiecte (PBL), adaptate după Filipe, A., Amouroux, E., Pham, T. & Stojcevski, A. (2016). Vietnamese students awareness towards a project based learning environment (Conferință: PAEE/ALE 2016 - 8th International Symposium on Project Approaches in Engineering Education / 14th Active Learning in Engineering Education Workshop. Locație: Guimaraes, Portugalia)

Etapele și Strategiile Implementării PBL

Procesul începe cu **Demararea Proiectului**, etapă în care profesorul prezintă obiectivele și cerințele proiectului. Elevii selectează un subiect de interes, iar profesorul oferă întrebări ghid pentru a-i ajuta să își dezvolte ideile. Această fază include schimbarea proiectului, planificarea metodelor de cercetare și alocarea rolurilor, pregătind astfel terenul pentru dezvoltarea proiectului (Simpson, 2011, citat în Bytyqi, 2021).

Proiectarea Situațiilor de Învățare din Lumea Reală este crucială, deoarece implică crearea unor medii care imită scenarii din viața reală. Această abordare integrează conținut curricular relevant pentru viața elevilor, facilitând auto-explorarea

de grup și rezolvarea de probleme (Xiong, 2021). Se aliniază cu accentul PBL pe aplicațiile practice din lumea reală și contribuie la implicarea elevilor într-o învățare semnificativă.

În faza de Dezvoltare a Proiectului, elevii efectuează cercetări individual, în perechi sau în grup, fiind susținuți de profesor în găsirea resurselor și rafinarea subiectelor (Simpson, 2011, citat în Bytyqi, 2021). Această fază accentuează promovarea inițiativei și angajamentului elevilor, încurajându-i să caute activ informații și să rezolve probleme în mod independent (Xiong, 2021).

Încurajarea Inițiativei și Angajamentului Elevilor este o strategie centrală în PBL. Prin promovarea participării active și reducerea dominației profesorului, elevii sunt încurajați să preia controlul asupra învățării lor. Această abordare centrată pe elev se aliniază cu obiectivul PBL de a îmbunătăți gândirea cuprinzătoare și abilitățile sociale prin învățarea colaborativă (Xiong, 2021).

Pe măsură ce elevii ajung la etapa **de Raportare în Fața Clasei**, ei își prezintă progresul, primesc feedback și se implică în lucrul în echipă. Această etapă îmbunătățește abilitățile de comunicare socială și încurajează învățarea colaborativă. De asemenea, subliniază importanța feedback-ului constructiv și a interacțiunii inter-coleagi în procesul de învățare (Simpson, 2011, citat în Bytyqi, 2021).

În etapa finală, **Evaluarea Proiectului**, elevii își prezintă proiectele finalizate oral. Această prezentare este urmată de întrebări și comentarii din partea colegilor, profesorul efectuând evaluarea finală (Simpson, 2011, citat în Bytyqi, 2021). Evaluarea continuă și adaptarea sunt cruciale pentru a asigura că proiectele îndeplinesc obiectivele educaționale și rămân captivante (Xiong, 2021).

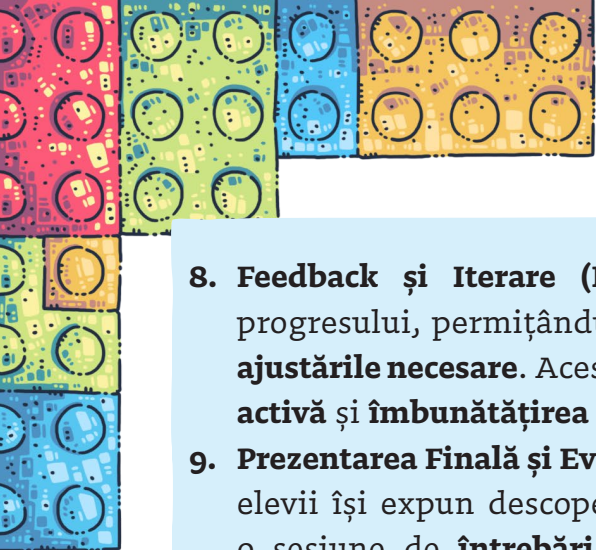
Îmbunătățirea Gândirii Cuprinzătoare și a Abilităților Sociale prin învățarea colaborativă și rezolvarea de probleme este un rezultat cheie al PBL. Abordarea dezvoltă abilitățile de învățare independentă ale elevilor, stimulând inovația și gândirea critică (Xiong, 2021).

Prin integrarea acestor etape strategice cu strategiile esențiale, PBL creează un mediu de învățare dinamic și interactiv. Această abordare nu numai că sprijină aplicarea cunoștințelor în contexte din lumea reală, dar îi și pregătește pe elevi pentru provocările viitoare, îmbunătățindu-le experiența educațională (Bytyqi, 2021; Xiong, 2021).

Componentele Cheie ale Implementării cu Succes a Învățării pe Bază de Proiecte (ÎBP) la INNO Kids

Pentru a implementa cu succes Învățarea pe Bază de Proiecte (ÎBP) în cadrul activităților INNO Kids, este crucial să ne concentrăm pe câteva aspecte cheie care contribuie la un mediu de învățare dinamic și eficient. Pe baza concluziilor formulate de Bytyqi (2021) și Xiong (2021), iată componentele esențiale de luat în considerare:

1. **Obiective Clare ale Proiectului:** Stabilirea unor **obiective de proiect clare și realizabile** este fundamentală. Aceste obiective trebuie să schițeze **abilitățile și cunoștințele** pe care se așteaptă ca elevii să le dobândească, **aliniind** proiectul la scopurile educaționale și asigurând că elevii înțeleg **țintele lor de învățare** (Bytyqi, 2021).
2. **Conceperea de Situații de Învățare din Lumea Reală:** Creați medii de învățare care să reflecte **scenarii din viața reală**. Această abordare le permite elevilor să se implice în **auto-explorare și rezolvare de probleme relevante** pentru viața lor, sporindu-le **motivația** și conectarea la **aplicațiile practice** (Xiong, 2021).
3. **Întrebări și Subiecte de Ghidaj:** Oferiți **întrebări de ghidaj** care îi ajută pe elevi să selecteze și să dezvolte subiecte de proiect **antrenante și relevante**. Acest lucru încurajează **explorarea** și asigură că proiectele sunt atât **provocatoare**, cât și **aliniate cu interesele** elevilor (Bytyqi, 2021).
4. **Planificare Structurată:** Implementați o **planificare structurată** în care elevii își schițează proiectele, își planifică metodele de cercetare și își definesc rolurile în cadrul grupurilor. Această etapă ar trebui să includă **stabilirea de termene** și identificarea **resurselor necesare** pentru a sprijini gestionarea eficientă a proiectului (Bytyqi, 2021).
5. **Încurajarea Inițiativei Elevilor:** Cultivați un mediu de învățare care încurajează **participarea activă** și reduce **dominația profesorului**. Promovați **inițiativa elevilor** permițându-le să caute informații și să rezolve probleme **independent** și **în colaborare** (Xiong, 2021).
6. **Cercetare și Dezvoltare:** Facilitați **etapa de cercetare**, în care elevii se angajează în cercetare individuală sau de grup cu sprijinul profesorilor. Această fază ar trebui să se concentreze pe dezvoltarea **abilităților critice**, cum ar fi **rezolvarea de probleme** și **colaborarea** (Bytyqi, 2021; Xiong, 2021).
7. **Dezvoltarea de Abilități Complexe:** Puneți accentul pe îmbunătățirea **capacităților de gândire** și a **abilităților de comunicare socială** ale elevilor. Această componentă este esențială pentru abordarea problemelor practice și pentru pregătirea elevilor pentru **provocările din lumea reală** (Xiong, 2021).

-
-
8. **Feedback și Iterare (Rafinare/Reluare):** Includeți **prezentări regulate** ale progresului, permițându-le elevilor să primească **feedback constructiv** și să facă **ajustările necesare**. Acest **proces iterativ** promovează **munca în echipă**, **ascultarea activă** și **îmbunătățirea continuă** (Bytyqi, 2021).
 9. **Prezentarea Finală și Evaluarea:** Încheiați proiectul cu o **prezentare finală** în care elevii își expun descoperirile și rezultatele. Această etapă ar trebui să includă o sesiune de **întrebări și răspunsuri** și o **evaluare cuprinzătoare** din partea profesorului, care să evalueze atât **procesul**, cât și **produsul final** (Bytyqi, 2021).
 10. **Stimularea Abilităților de Învățare Independentă:** Concentrați-vă pe cultivarea **capacității elevilor de a învăța independent** și de a **gândi creativ**. Această abordare îmbunătățește **inovația** și **gândirea critică** a elevilor, pregătindu-i pentru provocările viitoare (Xiong, 2021).
 11. **Evaluare și Adaptare Continuă:** Asigurați-vă că se realizează o **evaluare și adaptare continuă** a proiectelor pentru a îndeplini **obiectivele educaționale** și pentru a menține **interesul** elevilor. Evaluarea și ajustările regulate mențin **relevanța și eficacitatea** abordării ÎBP (Xiong, 2021).

Prin integrarea acestor componente cheie în activitățile INNO Kids, ÎBP poate crea un mediu de învățare viu și interactiv. Această abordare nu doar sprijină aplicarea cunoștințelor în contexte din lumea reală, dar îmbogățește și experiența educațională generală a elevilor. Promovează o implicare mai profundă, aliniază învățarea cu scenarii autentice și cultivă abilități esențiale precum gândirea critică, rezolvarea de probleme și colaborarea. Implementarea acestor strategii va asigura că elevii sunt pregătiți să fie inovatori, adaptabili și proactivi, gata să prospere într-o lume în rapidă evoluție (Bytyqi, 2021; Xiong, 2021).

Fii pregătit pentru provocări!

- De multe ori, profesorii întâmpină dificultăți în a găsi un echilibru între ghidarea procesului de învățare și încurajarea participării active a elevilor.
- Evaluarea proiectelor ÎBP este dificilă, deoarece necesită evaluarea mai multor abilități, cum ar fi colaborarea și rezolvarea de probleme, nu doar a cunoștințelor de conținut.
- Mulți elevi se confruntă cu dificultăți în a căuta informații și a rezolva probleme în mod independent, din cauza experienței anterioare în medii de învățare pasive.

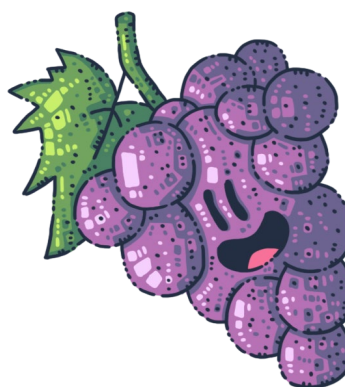
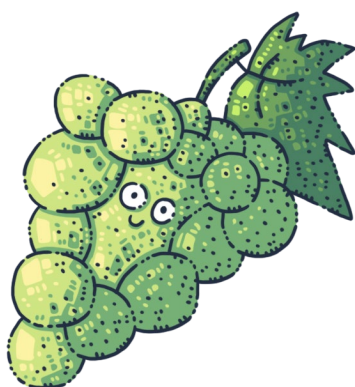
Despre Învățarea Bazată pe Investigare (IBL)

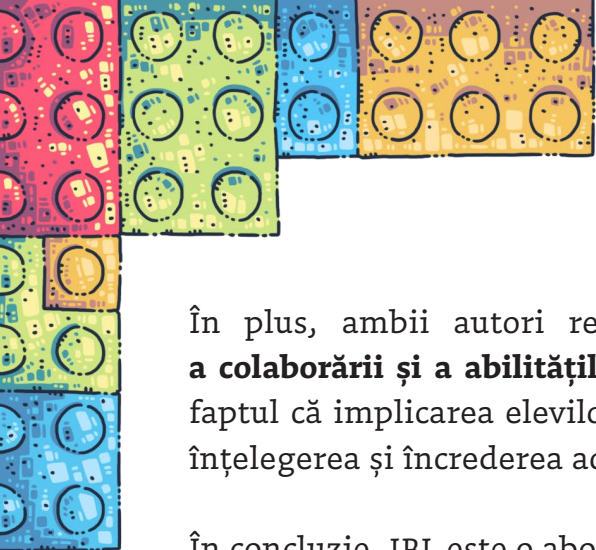

Învățarea Bazată pe Investigare (**IBL**) este o abordare didactică multilaterală care stimulează implicarea elevilor și asumarea responsabilității asupra propriului proces de învățare. Levy et al. (2013) subliniază complexitatea definirii IBL, menționând că există interpretări multiple, uneori contradictorii, în diferite domenii educaționale. De exemplu, în discipline precum științele, istoria și artele lingvistice (limba maternă/engleză), investigarea ia diverse forme, chiar și domeniile specifice având numeroase definiții distincte. În ciuda acestor variații, elemente comune stau la baza IBL: elevii investighează și analizează activ date, explorează subiecte de relevanță personală și socială, formulează întrebări aprofundate, se angajează în explorare colaborativă și își construiesc propria înțelegere.

În aceeași ordine de idei, Gholam (2019) accentuează faptul că IBL pune accentul pe o abordare centrată pe elev, poziționând întrebările, ideile și observațiile elevilor în **centrul** experiențelor lor educaționale. Acest model încurajează elevii să participe activ la propria educație, cultivând curiozitatea și gândirea critică. Fundamentele teoretice ale IBL își au rădăcina în teoria constructivistă, care susține că elevii își construiesc cunoștințele prin experiențe personale. Teoreticieni influenți, precum John Dewey, Jerome Bruner și Lev Vygotsky, pledează pentru participarea activă, învățarea prin descoperire și importanța interacțiunii sociale în procesul de învățare.

Implementarea IBL nu este lipsită de provocări. Levy et al. (2013) subliniază că lipsa unei concepții unificate a IBL poate crea confuzie pentru profesori care urmăresc o implementare consecventă în diverse discipline. Gholam (2019) explică, în continuare, că un cadru structurat, care include faze precum angajarea (introducerea în subiect), explorarea, explicarea, elaborarea și evaluarea, poate ghida profesorii în aplicarea eficientă a principiilor IBL. Acest cadru urmărește să conecteze conținutul curricular cu situații din lumea reală, sporind înțelegerea elevilor și promovând abilități precum inițiativa, auto-direcționarea și rezolvarea de probleme.

În plus, ambii autori recunosc beneficiile IBL în cultivarea **gândirii critice, a colaborării și a abilităților de comunicare** în rândul elevilor. Cercetările indică faptul că implicarea elevilor în rezolvarea autentică de probleme le îmbunătățește înțelegerea și încrederea academică (Gholam, 2019; Levy et al., 2013).

În concluzie, IBL este o abordare educațională dinamică și versatilă care încurajează elevii să se implice profund în conținut. Pentru a implementa IBL în mod eficient, profesorii trebuie să gestioneze provocările legate de definițiile variate și de diferențele disciplinare, valorificând în același timp un cadru structurat care promovează învățarea activă și investigarea critică. Integrarea acestor perspective poate îmbogăți peisajul educațional, cultivând o generație de elevi proactivi și independenți.

Strategii și Etape ale Implementării IBL

Învățarea Bazată pe Investigare (**IBL**) este o abordare didactică dinamică ce încurajează elevii să se implice activ în procesul lor de învățare. Prin concentrarea pe formularea de întrebări, investigație și gândire critică, IBL mută modelul tradițional, ghidat de profesor, către unul mai centrat pe elev. Scopul este crearea unui mediu în care elevii își asumă responsabilitatea propriei educații, ceea ce duce la o înțelegere mai profundă și la o implicare mai mare. Mai jos sunt prezentate strategiile și etapele cheie care îi pot ajuta pe profesori să implementeze IBL în mod eficient în sălile lor de clasă, cultivând un mediu de învățare colaborativ, reflexiv și practic, care îmbogățește atât înțelegerea, cât și participarea (Gholam, 2019).

Strategii pentru Implementarea IBL

Pentru a implementa cu succes IBL, profesorii trebuie să se concentreze pe crearea unui mediu de învățare centrat pe elev. Acest lucru implică prioritizarea elementelor cheie, cum ar fi **formularea de întrebări, cercetarea, colaborarea, reflecția și gândirea de nivel superior (superioară)**. Reducerea la minimum a intervențiilor profesorului este crucială, acesta acționând ca un ghid și un sprijin, mai degrabă decât ca sursa principală de informații. În loc să predea sub formă de prelegeri, profesorii ar trebui să se concentreze pe clarificarea conceptelor, ghidarea discuțiilor, sprijinirea inițiativelor elevilor și extinderea procesului de învățare prin investigare activă (Gholam, 2019).

Put a schema with Strategiile pentru implementarea IBL

1. Creați un mediu de învățare centrat pe elev, care pune accent pe:

- Formularea de întrebări
- Cercetare
- Colaborare
- Reflecție
- Gândire de nivel superior

2. Minimizați intervențiile profesorului și concentrați-vă pe:

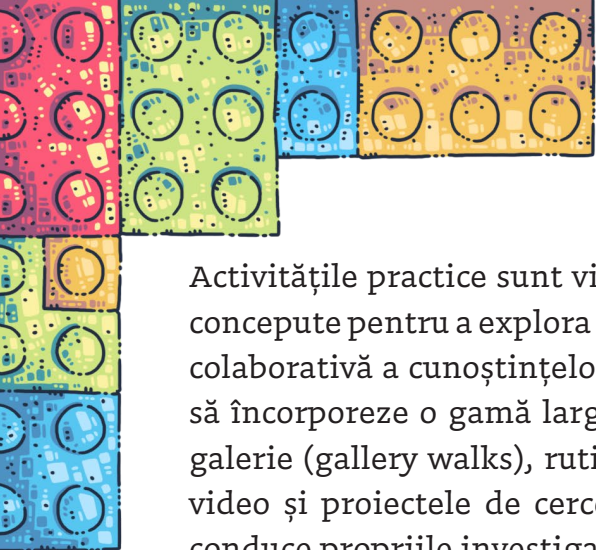
- Clarificare
- Ghidare
- Susținere/Sprijin
- Extinderea procesului de învățare

3. Utilizați activități practice care:

- Explorează cunoștințele anterioare ale elevilor
- Permit elevilor să construiască cunoștințe în colaborare
- Implică elevii în reflecție

4. Încorporați o varietate de tehnici bazate pe investigare:

- Tururi de galerie (Gallery walks)
- Rutine de gândire vizuală
- Discuții și sarcini de colaborare
- Analiza video
- Formularea de întrebări esențiale
- Cercetare condusă de elevi și împărtășirea descoperirilor

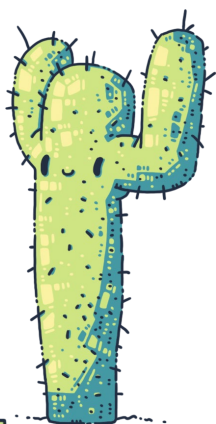

Activitățile practice sunt vitale în această abordare. Aceste activități ar trebui să fie concepute pentru a explora cunoștințele anterioare ale elevilor, a încuraja construirea colaborativă a cunoștințelor și a stimula reflecția. De asemenea, profesorii ar trebui să încorporeze o gamă largă de tehnici bazate pe investigare, cum ar fi tururile de galerie (gallery walks), rutinele de gândire vizuală, discuțiile în colaborare, analiza video și proiectele de cercetare conduse de elevi. Prin permiterea elevilor de a-și conduce propriile investigații și de a-și împărtăși descoperirile, procesul de învățare devine mai antrenant și mai relevant (Gholam, 2019).

Etapele Implementării IBL

IBL poate fi împărțită în faze distincte care îi ghidează atât pe profesori, cât și pe elevi pe parcursul procesului de învățare. Un cadru utilizat frecvent în acest sens este modelul **6E**, care include următoarele etape (Gholam, 2019):

- **Angajarea (Engagement):** În această fază inițială, profesorii captează interesul elevilor și le activează cunoștințele anterioare, stârnind curiozitatea față de concepte noi.
- **Explorarea (Exploration):** Elevii au ocazia de a investiga subiecte și de a aduna informații. Această fază îi încurajează să identifice conceptele și provocările curente, facilitând schimbarea conceptuală.
- **Explicarea (Explanation):** Elevii sunt îndemnați să își explice descoperirile și să își demonstreze înțelegerea materialului. Această etapă se concentrează pe stabilirea de conexiuni între ceea ce au explorat și obiectivele cheie de învățare.
- **Elaborarea (Elaboration):** Aici, elevii își aprofundează înțelegerea prin aplicarea cunoștințelor lor în situații noi sau prin extinderea acestora la concepte mai complexe. Acest lucru le provoacă gândirea și le extinde înțelegerea conceptuală.
- **Evaluarea (Evaluation):** Atât profesorii, cât și elevii se angajează în evaluare, reflectând asupra procesului de învățare și evaluând progresul către obiectivele de învățare. Autoevaluarea joacă un rol esențial în această etapă.
- **Învățarea Electronică (E-Learning):** În unele modele, tehnologia este integrată pe tot parcursul procesului IBL pentru a îmbunătăți abilitățile precum colectarea de informații, comunicarea și prezentarea descoperirilor.

Acest model 6E creează o structură coerentă pentru planificarea, implementarea și evaluarea instruirii bazate pe investigare. Profesorii pot adapta nivelul de investigare (structurat, controlat, ghidat sau liber) în funcție de nevoile elevilor și de experiența acestora cu IBL. Prin urmarea acestor strategii și etape, profesorii pot cultiva o experiență de învățare mai bogată și mai antrenantă, care le oferă elevilor posibilitatea de a deveni gânditori independenți și critici (Gholam, 2019).

Componentele Cheie ale Implementării cu Succes a Învățării Bazate pe Investigare (IBL) la INNO Kids

Pentru a implementa în mod eficient Învățarea Bazată pe Investigare (IBL) în activitățile INNO Kids, sunt esențiale mai multe componente cheie pentru crearea unui mediu dinamic, centrat pe elev. Aceste strategii asigură dezvoltarea gândirii critice, a colaborării și a abilităților de rezolvare a problemelor. Plecând de la perspectivele și practicile educaționale, iată aspectele fundamentale pe care trebuie să ne concentrăm (Gholam, 2019):

Componente de Bază

- **Obiective Clare de Învățare:** Stabiliți obiective de învățare bine definite, care se aliniază cu scopurile curriculare și schițează cunoștințele și abilitățile așteptate.
- **Context din Lumea Reală:** Conectați învățarea la scenarii din viața reală, cum ar fi sustenabilitatea urbană, pentru a o face relevantă și antrenantă.
- **Întrebări Bazate pe Investigare:** Încurajați elevii să genereze propriile întrebări și să exploreze subiecte de interes, cultivând curiozitatea și o implicare mai profundă.
- **Cadru Structurat, dar Flexibil:** Utilizați un cadru structurat, precum Modelul 6E, permițând în același timp flexibilitate pentru a răspunde nevoilor și intereselor elevilor.
- **Învățare Colaborativă:** Promovați munca în grup și colaborarea între colegi pentru a dezvolta abilitățile de comunicare, interacțiune socială și leadership.
- **Facilitare Activă din Partea Profesorului:** Ghidați și sprijiniți elevii, minimizând instruirea directă și cultivând un sentiment de responsabilitate față de propria învățare.
- **Integrarea Tehnologiei:** Utilizați instrumente digitale și platforme de învățare electronică pentru a îmbunătăți cercetarea, colaborarea și experiența generală de învățare.
- **Evaluare Formativă Continuă:** Evaluați atât procesul, cât și rezultatele proiectelor, oferind feedback constructiv pentru a sprijini dezvoltarea elevilor.

-
- **Reflecție și Autoevaluare:** Încurajați elevii să reflecteze asupra învățării lor și să își evalueze progresul, cultivând metacogniția și independența.
 - **Proiecte Autentice, din Lumea Reală:** Aliniați activitățile bazate pe investigare la probleme din lumea reală pentru a pregăti elevii pentru provocările și aplicațiile viitoare.
 - **Prezentarea Finală și Evaluarea:** Finalizați proiectele cu prezentări finale și evaluări cuprinzătoare pentru a măsura succesul academic, colaborarea și abilitățile de rezolvare a problemelor.

Cultivarea Învățării Independente și a Gândirii Critice

- **Abilități de Învățare Independent:** Dotați elevii cu instrumentele și strategiile necesare pentru a învăța independent și a-și asuma responsabilitatea pentru propria educație.
- **Dezvoltarea Gândirii Critice:** Promovați abilitățile de gândire critică, încurajând elevii să analizeze informațiile, să evalueze dovezile și să rezolve problemele în mod creativ.

Prin încorporarea acestor componente, INNO Kids se asigură că modelul său IBL este eficient și de impact. Această abordare cultivă curiozitatea, gândirea critică și colaborarea, oferindu-le elevilor mijloacele necesare pentru a prelua un rol activ în învățarea lor, pregătindu-i totodată pentru complexitățile lumii reale (Gholam, 2019).

Fii pregătit pentru provocări!

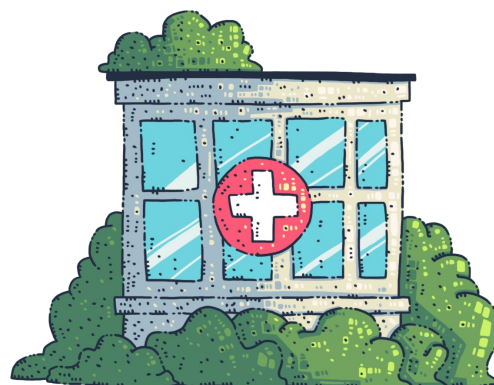
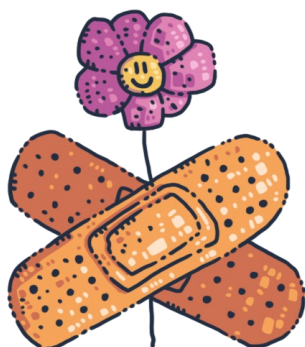
- **Pregătirea Profesorilor:** Profesorii nu au adesea pregătirea necesară în IBL, ceea ce le îngreunează capacitatea de a facilita învățarea centrată pe elev.
- **Timp și Resurse:** IBL necesită mai mult timp și mai multe resurse decât metodele tradiționale, fiind dificil de integrat în orarele rigide.
- **Evaluarea:** Evaluările tradiționale pot să nu măsoare eficient abilitățile dezvoltate prin IBL, complicând proiectarea unor metode de evaluare adecvate.

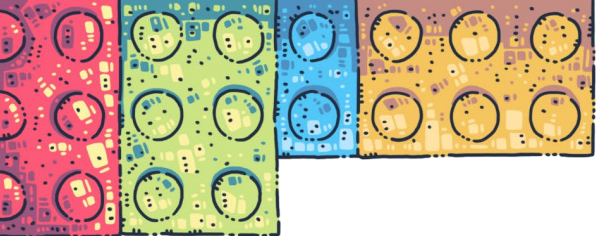
Despre Învățarea Experimentală (EL)

Teoria Învățării Experimentale (ELT), așa cum este articulată de McCarthy (2015), își găsește rădăcinile în lucrările fundamentale ale unor teoreticieni proeminenți precum Dewey, Lewin și Piaget. Spre deosebire de teoriile învățării cognitive, care tind să prioritizeze procesele cognitive în detrimentul aspectelor emoționale, și de teoriile comportamentale, care ignoră conștiința și experiențele subiective, ELT pune un accent semnificativ pe experiență ca o componentă esențială a parcursului de învățare. Această teorie adoptă un cadru holistic și adaptiv care integrează experiența, percepția, cogniția și comportamentul.

Potrivit lui McCarthy (2015), diverși factori influențează stilurile de învățare, inclusiv tipul de personalitate, mediul educațional, alegerile profesionale și contextele culturale (Kolb, 1984, citat în op. cit.; Kolb & Kolb, 2005, citați în op. cit.). Această înțelegere se aliniază cu perspectivele lui Massari et al. (2016), care subliniază conceptualizările lui Dewey privind valoarea experienței, gândirea reflexivă și educația democratică ca piloni fundamentali pentru practicile pedagogice și învățarea experimentală.

Ideile lui Dewey, așa cum sunt rezumate de Massari et al. (2016), sunt modelate în mod vizibil de cadrul dialectic al lui Hegel, care urmărește să facă o punte între târâmurile subiectiv și obiectiv. Cu toate acestea, accentul lui Dewey pe aplicarea practică, informat de teoria evoluționistă darwiniană și de perspectivele experimentale ale lui William James, l-a îndreptat către o abordare psihologică mai pragmatică și experimentală (Westbrook, 1993, citat în Massari et al., 2016). El a pledat pentru importanța metodei experimentale în educație, postulând că învățarea autentică presupune observarea materialelor, formularea de întrebări, identificarea conexiunilor și implicarea activă în activități de testare a ipotezelor. Acest proces dinamic de învățare necesită momente de observare, reflecție și discurs, care sunt esențiale pentru filosofia educațională a lui Dewey (Massari et al., 2016).

Aspecte Cheie ale Filosofiei Educaționale a lui Dewey (Massari et al., 2016)

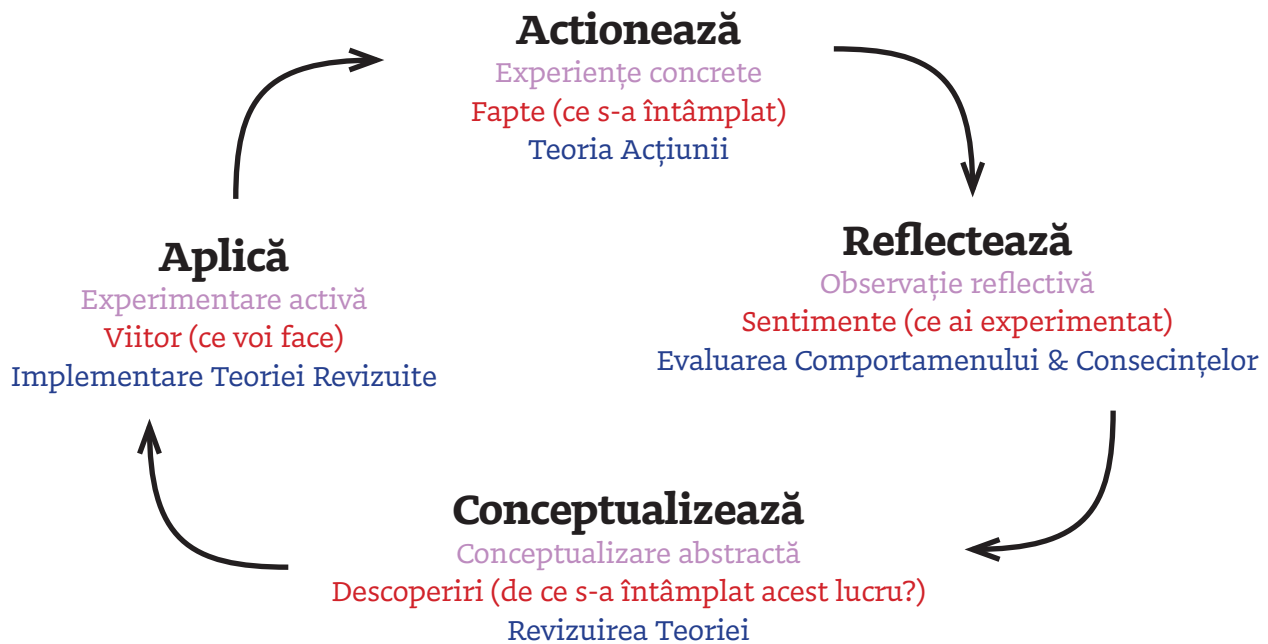
- **Copiii ca Cercetători Activi:** Copiii se implică în învățare prin formularea de întrebări și prin explorare, îmbunătățindu-și gândirea critică.
- **Gândirea Reflexivă:** Gândirea reflexivă este crucială pentru modelarea acțiunilor și pentru generarea schimbării.
- **Accentul pe Activități:** Educația pune accentul pe „învățarea prin acțiune” (learning by doing), cu experiențe concepute pentru a încuraja inițiativa și creativitatea.
- **Educația Experimentală:** Educația reflectă viața reală, facilitând dezvoltarea prin interacțiuni autentice cu experiențele.
- **Importanța Materialelor Autentice:** Materialele relevante și autentice sporesc învățarea cu sens (semnificativă).
- **Continuumul Învățării:** Educația este o călătorie unică de cunoaștere și dezvoltare pentru fiecare elev, școlile fiind considerate laboratoare de învățare.
- **Mediul de Învățare Flexibil:** Structurile flexibile sprijină învățarea experimentală și cultivă interacțiunea și reflecția.
- **Interacțiunea ca și Criteriu:** Învățarea autentică implică interacțiuni dinamice între factorii externi și interni, lărgind perspectivele elevilor.
- **Rolul Profesorului:** Profesorii trebuie să se adapteze la nevoile fiecărui copil, cultivând învățarea prin interacțiuni sociale și schimb reciproc de cunoștințe.

Potrivit lui Kolb (1984), Învățarea Experimentală (**EL**) este o abordare educațională care prioritizează **experiența directă și reflecția** ca fiind componente centrale ale procesului de învățare. Nucleul EL constă în natura sa ciclică, cuprinzând patru etape esențiale care îi ghidează pe elevi pe parcursul călătoriei lor educaționale (op. cit.):

1. **Experiența Concretă:** În această etapă inițială, elevii se implică activ într-o activitate sau situație, cufundându-se complet în experiență.
2. **Observația Reflexivă:** După experiență, elevii își iau timp pentru a reflecta conștient asupra a ceea ce s-a întâmplat, luând în considerare gândurile și sentimentele lor despre eveniment.
3. **Conceptualizarea Abstractă:** În această etapă, elevii încearcă să formuleze o înțelegere sau un model teoretic bazat pe reflecțiile lor, integrând observațiile lor într-un context mai larg.
4. **Experimentarea Activă:** În cele din urmă, elevii planifică modul în care își vor testa teoriile sau conceptele nou dezvoltate în situații viitoare, ceea ce duce la noi experiențe care continuă ciclul.

Ciclul Învățării Experimentale

1. David Kolb
2. Roger Greenaway
3. Chris Argyris & Donald Schön

Elaborat de Andrea Corney www.edbatista.com/2007/10/experiential.html

Ciclul Învățării Experimentale (**EL**) este un proces continuu în care fiecare etapă informează și pregătește terenul pentru următoarea, asigurând o abordare cuprinzătoare a învățării (Kolb, 1984). Acest proces se bazează pe câteva principii fundamentale care îi modelează cadrul. Învățarea este privită în primul rând ca un **proces**, mai degrabă decât ca un rezultat fix, evidențiind importanța creșterii și dezvoltării continue (Massari et al., 2016). Toate formele de învățare sunt recunoscute ca o formă de **reînvățare**, bazându-se pe cunoștințele și convingerile existente. Învățarea eficientă implică, de asemenea, **rezolvarea conflictelor** care apar din diferite moduri de adaptare la lume, cultivând un mediu în care elevii pot naviga și integra diverse perspective (Kolb, 1984; Massari et al., 2016).

Mai mult, învățarea este un proces **holistic**, cuprinzând toate aspectele experienței unui elev, recunoscând interconectarea dimensiunilor cognitive, emoționale și sociale (Kolb, 1984). Ea rezultă din interacțiuni dinamice între elev și mediul său, subliniind importanța tranzațiilor sinergice în procesul educațional. În cele din urmă, învățarea este definită ca actul de **a crea cunoaștere**, mai degrabă decât doar de a o achiziționa, poziționând elevii ca participanți activi în călătoriile lor educaționale (Kolb, 1984; Massari et al., 2016).

Modelul EL al lui Kolb identifică patru stiluri distincte de învățare, fiecare reflectând modul în care indivizii abordează procesul de învățare. Stilul **Divergent** îmbină Experiența Concretă cu Observația Reflexivă, favorizând creativitatea și intuiția. În schimb, stilul **Asimilator** combină Conceptualizarea Abstractă cu Observația Reflexivă, concentrându-se pe logică și analiza teoretică. Stilul **Convergent** îmbină Conceptualizarea Abstractă și Experimentarea Activă, fiind bine adaptat pentru rezolvarea de probleme și aplicațiile practice. În cele din urmă, stilul **Acomodator** integrează Experiența Concretă și Experimentarea Activă, punând accentul pe implicarea practică și adaptabilitate (Kolb, 1984).

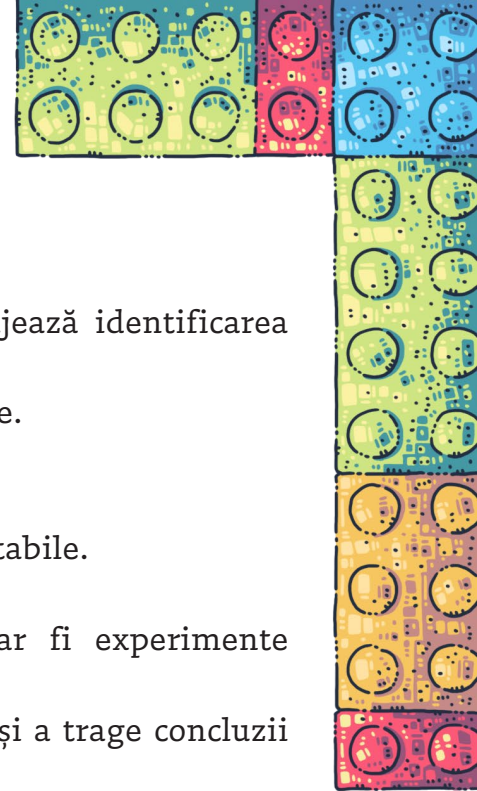

Principiile EL au aplicații extinse în diverse domenii, inclusiv educație, dezvoltare profesională și dezvoltare personală. În educație, aceste principii îmbunătățesc proiectarea curriculumului și strategiile pedagogice, creând medii de învățare mai antrenante (Massari et al., 2016). În dezvoltarea profesională, ele îmbunătățesc programele de formare, facilitând dobândirea de abilități și dezvoltarea competențelor. În plus, în domeniul dezvoltării personale, ele încurajează conștientizarea de sine și cultivă o cultură a învățării pe tot parcursul vieții (Kolb, 1984; Massari et al., 2016).

Prin adoptarea și aplicarea acestor principii, profesorii și elevii pot cultiva experiențe de învățare mai bogate și mai eficiente, care aprofundează înțelegerea și îmbunătățesc retenția cunoștințelor (Kolb, 1984). Perspectivile derivate din cadrul lui Kolb pot duce la practici educaționale mai antrenante care rezonază cu experiențele și aspirațiile elevilor (Massari et al., 2016).

Strategii și Etape ale Implementării EL

Bazându-se pe munca fundamentală a lui Dewey privind învățarea experimentală, împreună cu perspectivele lui Kolb (1984) și Massari et al. (2016), profesorii pot implementa strategii și etape eficiente pentru învățarea experimentală (**EL**). Strategiile cheie includ:

1. Crearea de Situații Surprinzătoare:

- Prezența provocări care stârnesc curiozitatea și încurajează identificarea problemelor.
- Stimulați gândirea critică cu scenarii care invită la reflecție.

2. Încurajarea Formulării de Ipoteze:

- Conectați experiențele noi cu cunoștințele anterioare.
- Ghidați elevii în dezvoltarea unor ipoteze informate și testabile.

3. Permiteți Testării Ipotezelor:

- Facilitați experimentarea prin diverse metode, cum ar fi experimente imaginare, bazate pe documente (pe hârtie) sau concrete.
- Încurajați testarea riguroasă pentru a rafina înțelegerea și a trage concluzii precise.

4. Susținerea Reflecției și Aplicării:

- Promovați reflecția critică asupra experiențelor și descoperirilor.
- Ajutați elevii să își aplice cunoștințele în contexte din lumea reală.

5. Furnizarea de Materiale și Medii Reale:

- Utilizați resurse autentice pentru a crea experiențe de învățare semnificative.
- Facilitați vizitele pe teren și excursiile pentru a conecta învățarea cu lumea reală.

6. Alocarea de Timp Flexibil:

- Oferiți suficient timp pentru explorare, discuții și reflecție.
- Creați un mediu de învățare relaxat și de susținere.

7. Încurajarea Interacțiunii Sociale:

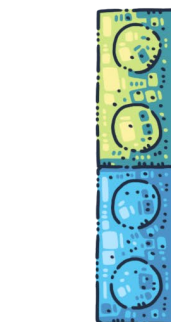
- Cultivați colaborarea și comunicarea între elevi.
- Promovați munca în echipă și învățarea de la egal la egal (învățarea între colegi).

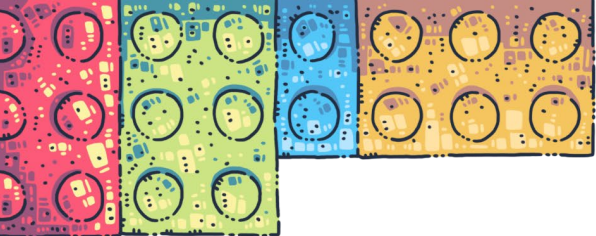
8. Conectarea la Contexte din Lumea Reală:

- Corelați experiențele de învățare cu problemele și provocările din lumea reală.
- Demonstrați aplicațiile practice ale cunoștințelor și abilităților.

9. Facilitarea Creșterii Continue:

- Priviți învățarea ca pe un proces continuu de explorare și descoperire.
- Sprijiniți traiectoriile individuale de dezvoltare și răspundeți nevoilor diverse de învățare.

Abordarea Provocărilor în Implementarea Învățării Experimentale

Cu toate acestea, implementarea EL nu este lipsită de provocări. Profesorii pot adopta strategii eficiente pentru a aborda aceste provocări:

1. Planificare Eficientă și Gestionarea Timpului:

- Integrați EL treptat, începând cu activități experimentale mici în cadrul lecțiilor existente, înainte de a trece la proiecte mai mari (Kolb, 1984).
- Angajați-vă în planificarea colaborativă cu colegii pentru a împărtăși resurse și idei, reducând timpul individual de pregătire (Massari et al., 2016).

2. Alinierea Curriculumului:

- Corelați activitățile experimentale cu obiectivele curriculare și rezultatele învățării (Kolb, 1984).
- Utilizați proiectarea inversă (backward design) pentru a începe cu rezultatele dorite și a concepe experiențe care să conducă la acele rezultate (Massari et al., 2016).

3. Dezvoltarea Abilităților:

- Îmbunătățiți abilitățile de facilitare participând la ateliere de dezvoltare profesională axate pe tehnicile EL (Kolb, 1984).
- Implicați-vă în observarea între colegi (peer observation) pentru a învăța de la colegii care implementează cu succes practicile EL (Massari et al., 2016).

4. Cultivarea Implicării Elevilor:

- Structurați (scaffold) experiențele introducând treptat activități mai complexe pentru a crește confortul și încrederea elevilor (Kolb, 1984).
- Oferiți așteptări clare cu privire la scopul și procesul activităților pentru a vă asigura că elevii își înțeleg rolurile (Massari et al., 2016).

5. Gestionarea Resurselor:

- Valorificați parteneriatele comunitare pentru a oferi experiențe și resurse din lumea reală (Kolb, 1984).
- Încorporați tehnologia, cum ar fi simulările virtuale sau colaborările online, atunci când resursele fizice sunt limitate (Massari et al., 2016).

6. Strategii de Evaluare:

- Elaborați rubrici care creează criterii clare pentru evaluare, surprinzând natura multilaterală a învățării experimentale (Kolb, 1984).
- Includeți sarcini reflexive, cum ar fi jurnale, portofolii sau prezentări, pentru a evalua învățarea și dezvoltarea (Massari et al., 2016).

7. Obținerea Sprijinului Instituțional:

- Promovați EL, educând administratorii cu privire la beneficiile sale și la alinierea cu obiectivele educaționale (Kolb, 1984).
- Documentați rezultatele și colectați date despre impactul pozitiv al EL pentru a consolida sprijinul (Massari et al., 2016).

Prin implementarea acestor strategii, profesorii pot aborda în mod eficient provocările asociate cu învățarea experimentală, creând în cele din urmă experiențe de învățare antrenante și semnificative, care cultivă înțelegerea profundă, gândirea critică și abilitățile de rezolvare a problemelor (Kolb, 1984; Massari et al., 2016).

Componentele Cheie ale Implementării cu Succes a Învățării Experimentale (EL) la INNO Kids

Pornind de la principiile fundamentale ale învățării experimentale articulate de Dewey și rafinate în continuare de Kolb (1984) și Massari et al. (2016), INNO Kids a identificat câteva strategii esențiale pentru implementarea eficientă a învățării experimentale. Aceste strategii asigură că elevii se implică profund în învățarea lor și își cultivă abilitățile de gândire critică:

1. **Crearea de Provocări Antrenante:** Profesorii prezintă probleme intrigante care stârnesc curiozitatea și încurajează elevii să identifice și să articuleze clar problemele în cauză, punând bazele unei investigații mai profunde.
2. **Cultivarea Dezvoltării Ipotezelor:** Elevii sunt încurajați să dezvolte ipoteze legate de provocările pe care le întâmpină. Această abordare le permite elevilor să își construiască activ cunoștințele, legând experiențele noi de înțelegerea lor existentă.
3. **Facilitarea Testării Ipotezelor:** Este oferită o gamă de metode de experimentare – fie imaginare, bazate pe documente, fie concrete – permițând elevilor să își testeze riguros ipotezele. Această abordare practică promovează explorarea și experimentarea.
4. **Încurajarea Evaluării Riguroase:** Profesorii îi ghidează pe elevi în conceperea de teste care să le valideze sau să le infirme ipotezele. Acest proces iterativ (de rafinare) cultivă o mentalitate științifică, deoarece elevii își revizuiesc ideile pe baza rezultatelor experimentale.
5. **Promovarea Reflecției și Aplicării:** Elevii sunt îndemnați să își articuleze concluziile și să contemple acțiunile pe baza descoperirilor lor. Această practică reflexivă le consolidează învățarea și îmbunătățește aplicarea cunoștințelor lor în contexte din lumea reală.

-
-
6. **Utilizarea de Materiale și Medii Autentice:** Materialele și resursele din lumea reală îmbogățesc experiența de învățare. Vizitele pe teren și interacțiunile directe cu natura le oferă elevilor oportunități de a-și aprofunda înțelegerea subiectelor studiate.
 7. **Alocarea de Timp Flexibil pentru Implicare:** Profesorii alocă suficient timp elevilor pentru a se implica temeinic în materiale, facilitând discuțiile, observarea, colaborarea și reflecția. Flexibilitatea în alocarea timpului este esențială pentru cultivarea învățării aprofundate.
 8. **Încurajarea Interacțiunii Colaborative:** Promovarea dialogului și a comunicării între elevi cultivă un mediu de învățare colaborativ. Activitățile de grup îmbunătățesc munca în echipă și participarea, consolidând dimensiunile sociale ale învățării.
 9. **Conectarea Învățării la Contexte din Lumea Reală:** Profesorii îi asistă pe elevi în stabilirea de conexiuni între experiențele lor de învățare și problemele din lumea reală. Această relevanță sprijină aplicarea cunoștințelor pentru a rezolva probleme autentice, conferind educației mai mult sens.
 10. **Susținerea Dezvoltării Continue:** Învățarea este înțeleasă ca o călătorie continuă, mai degrabă decât un punct final fix. Profesorii recunosc și sprijină traiectoriile individuale de dezvoltare, recunoscând că fiecare elev se dezvoltă în ritmul său.

Prin integrarea acestor strategii, INNO Kids cultivă oportunități semnificative de învățare experimentală care rezonază cu principiile fundamentale ale lui Dewey, creând un mediu în care elevii prosperă ca participanți activi în călătoriile lor educaționale.

Fii pregătit pentru provocări!

- **Constrângeri de Timp și Resurse:** Proiectarea activităților consumă timp; este nevoie de materiale specifice, adesea costisitoare.
- **Integrarea în Curriculum:** Găsirea unui echilibru între activitățile experimentale și conținutul curricular; evaluările tradiționale pot să nu surprindă rezultatele învățării.
- **Abilități de Facilitare:** Profesorii fac tranziția de la furnizori de informații la facilitatori; gestionarea eficientă a dinamicii diverse a grupurilor.

Despre Învățarea Colaborativă (CL)

Lucrarea lui Lev Vygotsky, în special conceptul său de Zonă a Proximei Dezvoltări (ZPD), este o piatră de temelie în înțelegerea modului în care elevii își dezvoltă abilități cognitive mai complexe. Vygotsky (1978) a introdus ZPD pentru a explica diferența dintre ceea ce elevii pot realiza independent și ceea ce pot realiza cu sprijinul unor persoane mai competente (care știu mai multe), cum ar fi profesorii sau colegii. Deși este adesea asociată cu dezvoltarea copilului, teoriile lui Vygotsky se extind și la cursanții adulți, subliniind că dezvoltarea are loc prin interacțiune socială și colaborare (Clapper, 2015; Vygotsky, 1978).

Zona proximei dezvoltări

- Sarcini pe care elevul nu le poate realiza nici măcar cu asistentă
- Sarcini pe care elevul le poate realiza cu asistentă
- Sarcini pe care elevul le poate realiza fără asistentă

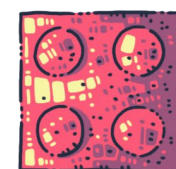
ZPD apare atunci când elevii se angajează în eforturi de colaborare, dar încă rămân în urmă în procesele lor interne de dezvoltare (Vygotsky, 1978). Vorbirea și utilizarea semnelor adesea precedă și însoțesc activitățile cognitive în acest proces, pe măsură ce elevii folosesc reflecția internă și vorbirea cu sine (self-talk) pentru a-și transforma gândirea și comportamentul. Procesul de învățare începe în interiorul individului, dar atunci când se confruntă cu provocări care depășesc abilitățile lor curente, elevii apelează la facilitatori sau colegi pentru asistență. Rolul facilitatorului în ZPD este crucial, acesta folosind tehnici precum demonstrații, discuții, studii de caz și exemple din lumea reală pentru a ghida elevul către rezolvarea problemelor (Vygotsky, 1978, citat în Clapper, 2015).

Așa cum explică Clapper (2015), elevii utilizează, de asemenea, instrumente și resurse din mediul lor în procesul de învățare, în special atunci când se confruntă cu **dezechilibrul** – momente în care cunoștințele sau cadrele cognitive existente sunt insuficiente pentru a aborda probleme noi. În astfel de cazuri, facilitatorii sprijină elevii prin încurajarea reflecției și a discuțiilor, ajutându-i să își depășească limitările de dezvoltare. Mai mult, **imitația** joacă un rol vital, deoarece elevii imită adesea acțiunile indivizilor mai capabili din mediul de învățare pentru a-și depăși abilitățile curente (Vygotsky, 1978, citat în Clapper, 2015).

Este esențial să se facă distincția între ZPD și **schelărie (scaffolding)**. Deși schelăria poate face parte din activitățile din cadrul ZPD, cele două nu sunt sinonime. Schelăria se referă la sprijinul extern oferit elevilor, cum ar fi oferirea de resurse sau îndrumări suplimentare, în timp ce ZPD cuprinde o gamă mai largă de procese de dezvoltare. Elevii pot folosi schelăria, imitația și colaborarea pentru a progresa prin ZPD, iar învățarea cooperantă fiind deosebit de eficientă în promovarea atât a imitației, cât și a rezolvării de probleme (Clapper, 2015; Vygotsky, 1978).

Vygotsky a introdus ZPD pentru a contesta evaluările educaționale tradiționale, cum ar fi testarea psihometrică, care măsoară doar abilitățile curente ale elevilor fără a lua în considerare potențialul lor de dezvoltare viitoare. El a susținut că ZPD reprezintă mai bine traiectoria de dezvoltare a unui elev, deoarece evidențiază distanța dintre ceea ce pot face independent și ceea ce pot realiza cu asistență (Vygotsky, 1962, 1978, citat în Clapper, 2015). În acest sens, ZPD dezvăluie „**măinele dezvoltării**”, concentrându-se pe capacitățile emergente ale elevului (Vygotsky, 1978, p. 90). În cele din urmă, ZPD reprezintă un cadru teoretic cheie pentru înțelegerea modului în care elevii, atât copiii, cât și adulții, progresa prin colaborare și îndrumare, bazându-se continuu pe abilitățile și cunoștințele lor existente (Clapper, 2015).

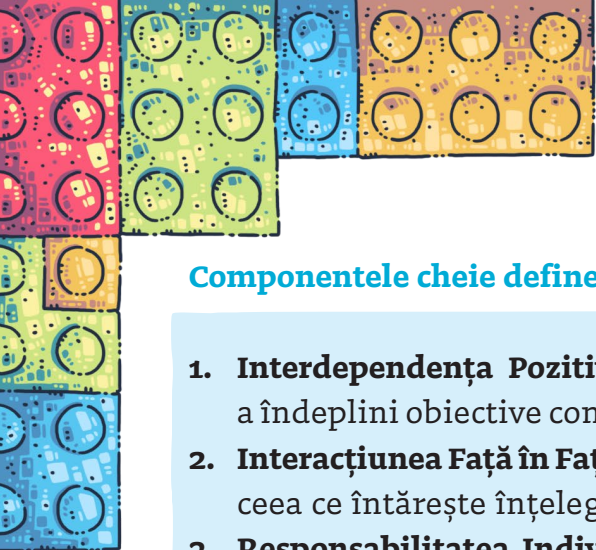

Învățarea colaborativă a evoluat semnificativ de când bazele sale teoretice au fost stabilite în anii 1960 și 1970, cu contribuții cheie din constructivismul social al lui Vygotsky și teoria învățării prin observare a lui Bandura. Conceptul lui Vygotsky de Zonă a Proximei Dezvoltări (ZPD) este central acestei abordări, evidențiind decalajul dintre ceea ce elevii pot realiza independent și ceea ce pot realiza cu îndrumarea unui partener mai competent (Vygotsky, 1978, citat în Doolittle, 1995). Teoria lui Bandura, pe de altă parte, subliniază că învățarea are loc prin imitație și modelare. Aceste teorii au influențat semnificativ dezvoltarea tehnicilor de învățare colaborativă (CoLTs), care sunt concepute pentru a facilita interacțiunea socială și cooperarea în mediile educaționale (Kuwabara et al., 2020).

Tehnicile de învățare colaborativă au fost implementate inițial în sălile de clasă tradiționale prin metode precum *gândiți-lucrați în pereche-împărtășiți* (think-pair-share) și tehnica *jigsaw* (mozaicul). Aceste strategii au fost adaptate la conținutul specific al cursului, cultivând o implicare mai profundă a elevilor și îmbunătățind abilitățile de gândire critică. Cercetările efectuate în anii 1990 și 2000, în special în disciplinele STEM, au demonstrat eficacitatea acestor tehnici, arătând îmbunătățiri ale notelor la examene, ale gândirii critice și ale implicării generale a elevilor (Kuwabara et al., 2020). De-a lungul timpului, aplicarea învățării colaborative s-a extins pentru a include modalități hibride și online, reflectând o înțelegere mai largă a valorii sale ca abordare dinamică și flexibilă a educației (op. cit.).

Mai multe componente cheie definesc eficacitatea învățării colaborative, așa cum sunt subliniate de Doolittle (1995). Acestea includ **interdependența pozitivă**, în care membrii grupului se bazează unul pe celălalt pentru a atinge obiective comune; **interacțiunea față în față**, care promovează comunicarea directă și colaborarea; **responsabilitatea individuală**, asigurând că fiecare membru își asumă responsabilitatea pentru propria învățare; și **dezvoltarea abilităților de grup mic și interpersonale**, care sunt vitale pentru munca în echipă eficientă. **Autoevaluarea de grup** îmbunătățește și mai mult procesul de învățare prin încurajarea echipelor să reflecteze asupra performanței lor colective și să identifice domenii de îmbunătățire.

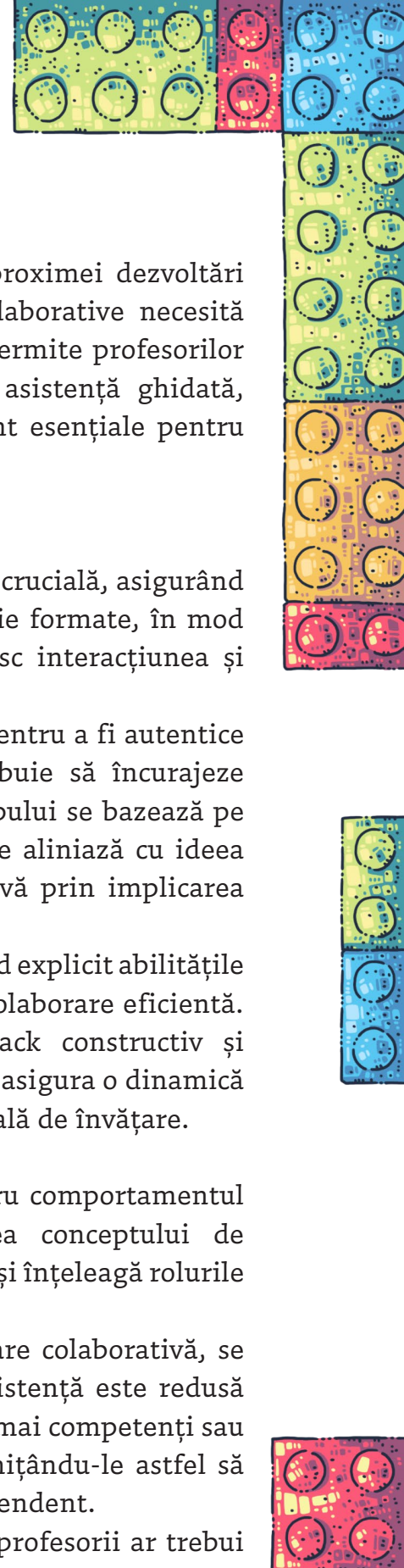
Componentele cheie definesc Învățarea Colaborativă

1. **Interdependența Pozitivă:** Membrii grupului se bazează unii pe alții pentru a îndeplini obiective comune, cultivând cooperarea și responsabilitatea reciprocă.
2. **Interacțiunea Față în Față:** Elevii se angajează în comunicare directă și colaborare, ceea ce întărește înțelegerea și abilitățile de rezolvare a problemelor.
3. **Responsabilitatea Individuală:** Fiecare participant este considerat responsabil pentru propria învățare și contribuții, asigurându-se că toți membrii participă activ.
4. **Abilități de Grup Mic și Interpersonale:** Elevii dezvoltă abilități sociale și de comunicare vitale necesare pentru munca în echipă eficientă.
5. **Autoevaluarea de Grup:** Grupurile reflectă asupra performanței lor colective, identificând punctele forte și domeniile de îmbunătățire pentru a spori colaborarea viitoare.

Învățarea colaborativă este susținută de ideea că învățarea este un proces social care are loc prin interacțiunea cu indivizi mai competenți (care știu mai multe). Activitățile autentice, complete (holistice) oferă cel mai bun context pentru acest tip de învățare, iar mediile educaționale ar trebui să fie structurate pentru a facilita aceste interacțiuni sociale și a cultiva creșterea cognitivă (Doolittle, 1995). Beneficiile învățării colaborative sunt substanțiale, variind de la abilități sporite de rezolvare a problemelor și gândire critică îmbunătățită, până la o motivație și implicare crescută a elevilor. În plus, această abordare încurajează dezvoltarea abilităților sociale și de comunicare esențiale, care sunt cruciale atât în contexte academice, cât și în cele din lumea reală (op. cit).

În practică, învățarea colaborativă ia adesea forma muncii în grupuri mici, a tutoratului între egali (peer tutoring), a proiectelor de grup, a dezbaterilor structurate și a prezentărilor. Prin accentuarea sprijinului reciproc și a interacțiunii sociale, această abordare nu numai că promovează dezvoltarea cognitivă individuală, dar încurajează și creșterea colectivă. Pe măsură ce paradigmele educaționale continuă să evolueze, învățarea colaborativă rămâne o strategie esențială pentru cultivarea unei înțelegeri mai profunde, a dezvoltării abilităților și a succesului elevilor (Kuwabara et al., 2020; Doolittle, 1995).

Strategii și Etape ale Implementării CL

Pe baza principiilor teoriei Învățării Colaborative și a zonei proximei dezvoltări (ZPD) a lui Vygotsky, implementarea eficientă a învățării colaborative necesită o abordare structurată prin diverse etape. Această metodă le permite profesorilor să cultive dezvoltarea cognitivă prin interacțiune socială și asistență ghidată, așa cum postulează Vygotsky (1978). Următoarele strategii sunt esențiale pentru o implementare de succes (Doolittle, 1995; Vygotsky, 1978):

1. Etapa de Pregătire

- **Formarea Grupurilor:** Formarea grupurilor eterogene este crucială, asigurând diversitatea în abilități și medii. Grupurile ar trebui să fie formate, în mod ideal, din 3-5 elevi, deoarece grupurile mai mici sporesc interacțiunea și responsabilitatea.
- **Conceperea Sarcinii:** Sarcinile ar trebui să fie concepute pentru a fi autentice și relevante pentru viața elevilor. Aceste activități trebuie să încurajeze **interdependența pozitivă**, în care fiecare membru al grupului se bazează pe ceilalți pentru a finaliza sarcina cu succes. Acest lucru se aliniază cu ideea că învățarea colaborativă stimulează dezvoltarea cognitivă prin implicarea elevilor în sarcini din lumea reală.
- **Dezvoltarea Abilităților:** Este important să se predea în mod explicit abilitățile sociale interpersonale și de grup mic necesare pentru o colaborare eficientă. Abilități precum ascultarea activă, oferirea de feedback constructiv și rezolvarea conflictelor ar trebui să fie accentuate pentru a asigura o dinamică fluidă a grupului și pentru a îmbunătăți experiența generală de învățare.

2. Etapa de Implementare

- **Stabilirea Normelor:** Stabilirea unor așteptări clare pentru comportamentul și interacțiunea grupului este esențială. Introducerea conceptului de interdependență pozitivă de la început îi ajută pe elevi să își înțeleagă rolurile și responsabilitățile în cadrul grupului.
- **Schelăria (Scaffolding):** La începutul procesului de învățare colaborativă, se oferă schelărie, oferind îndrumare și sprijin. Această asistență este redusă treptat pe măsură ce elevii devin mai competenți. Colegii mai competenți sau adulții pot oferi asistență în cadrul ZPD a elevilor, permițându-le astfel să îndeplinească sarcini pe care nu le-ar putea finaliza independent.
- **Monitorizarea și Facilitarea:** Pe tot parcursul procesului, profesorii ar trebui să monitorizeze interacțiunile de grup și să ofere feedback. Intervenția atunci când este necesar asigură că colaborarea rămâne productivă și aliniată cu obiectivele de învățare.

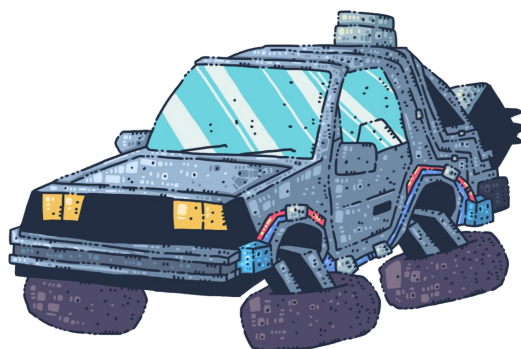
3. Etapa de Reflecție și Evaluare

- **Autoevaluarea de Grup:** Încurajarea grupurilor să reflecte asupra procesului lor de colaborare este vitală. Această reflecție le permite elevilor să identifice punctele forte și domeniile de îmbunătățire, promovând o înțelegere mai profundă a dinamicii colaborative și a rolurilor lor individuale.
- **Responsabilitatea Individuală:** Evaluarea contribuțiilor individuale asigură că fiecare elev este responsabil pentru stăpânirea materialului. Acest lucru ajută la menținerea responsabilității în cadrul grupului și confirmă că toți membrii sunt implicați în mod egal în procesul de învățare.
- **Evaluarea de către Profesor:** Profesorii ar trebui să evalueze eficacitatea generală a experienței de învățare colaborativă. Perspectivele obținute din această evaluare pot fi utilizate pentru a rafina implementările viitoare, asigurând îmbunătățirea continuă a strategiilor de învățare colaborativă.

4. Etapa de Extindere

- **Transferul Abilităților:** Ar trebui să fie oferite oportunități elevilor de a-și aplica abilitățile de colaborare în contexte noi. Acest transfer de abilități poate fi facilitat prin creșterea treptată a complexității sarcinilor de colaborare, permițându-le elevilor să se bazeze pe experiențele lor anterioare.
- **Predarea de la Egal la Egal (Peer Teaching):** Încurajarea elevilor să își asume roluri de predare în cadrul grupurilor lor promovează o învățare mai profundă. Actul de a explica concepte altora îmbunătățește propria înțelegere și cultivă un sentiment de asumare a materialului.

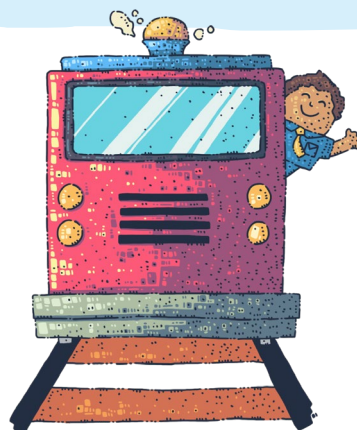
Prin aderarea la aceste strategii și etape, profesorii pot crea un mediu de învățare colaborativ care se aliniază cu teoria ZPD a lui Vygotsky. Această abordare sprijină dezvoltarea cognitivă prin interacțiune socială, asistență ghidată și colaborare semnificativă (Vygotsky, 1978; Doolittle, 1995).

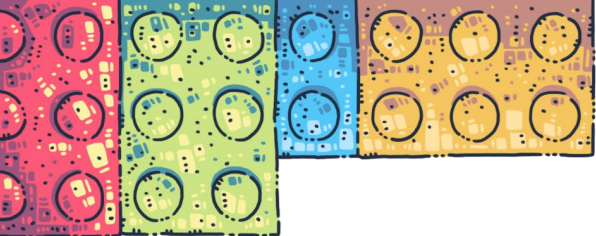

Componentele Cheie ale Implementării cu Succes a Învățărilor Colaborative (CL) la INNO Kids

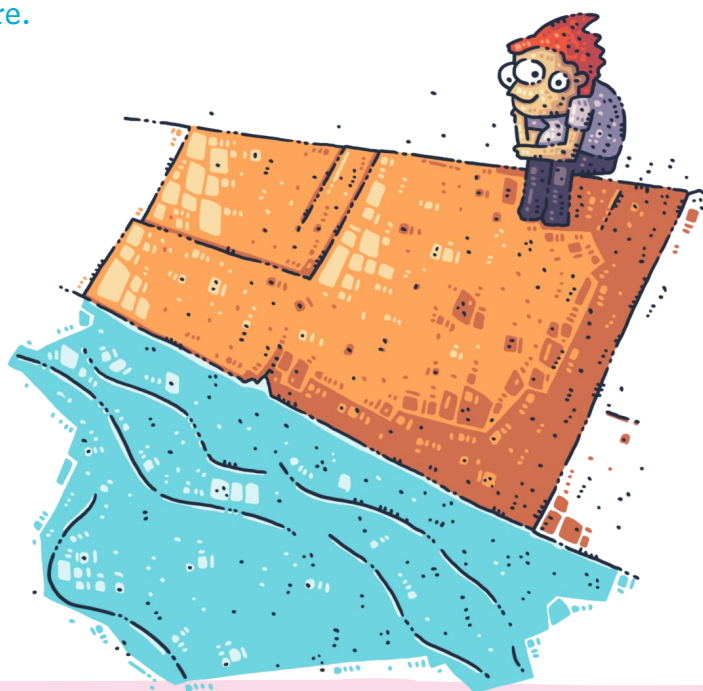
Pentru implementarea cu succes a învățărilor colaborative în Proiectul INNO Kids, componentele cheie se aliniază cel mai probabil cu principiile educaționale și cele mai bune practici, înrădăcinate în special în teoriile lui Vygotsky și în cercetările educaționale moderne. Iată potențialele componente cheie:

- 1. Interdependența Pozitivă:** Elevii lucrează împreună către obiective comune, bazându-se pe punctele forte și contribuțiile reciproce. Acest lucru asigură responsabilitatea mutuală și munca în echipă.
- 2. Formarea de Grupuri Diverse:** Grupurile eterogene sunt esențiale, amestecând abilitățile, mediile și perspectivele pentru a cultiva un mediu de învățare bogat. În Proiectul INNO Kids, acest lucru implică probabil crearea de echipe care reflectă diverse talente și abordări de rezolvare a problemelor.
- 3. Relevanța și Autenticitatea Sarcinii:** Sarcinile concepute pentru proiect ar trebui să fie autentice, antrenante și relevante pentru experiențele copiilor din lumea reală. Sarcinile promovează probabil rezolvarea de probleme și inovația, aliniindu-se cu obiectivele generale ale inițiativei INNO Kids.
- 4. Dezvoltarea Explicită a Abilităților:** Abilitățile sociale și interpersonale, cum ar fi ascultarea activă, rezolvarea conflictelor și feedback-ul constructiv, trebuie predate. Această componentă este vitală în pregătirea elevilor pentru o colaborare eficientă.
- 5. Profesorul ca Facilitator:** Profesorii acționează ca ghizi, oferind schelărie (scaffolding) și sprijin inițial, retrăgându-se treptat pe măsură ce elevii câștigă încredere și autonomie. Aceștia îi ajută pe elevi să navigheze provocările din cadrul „Zonei Proximei Dezvoltări”, permițându-le să realizeze sarcini pe care nu le-ar putea finaliza singuri.
- 6. Reflecția și Evaluarea:** Este subliniată probabil atât reflecția individuală, cât și cea de grup. Autoevaluarea, împreună cu evaluarea de la egal la egal (peer evaluation), ajută la identificarea punctelor forte și a zonelor de dezvoltare. Acest proces iterativ promovează îmbunătățirea continuă a colaborării și a responsabilității individuale.

-
-
7. **Predarea de la Egal la Egal și Roluri de Leadership:** Încurajarea elevilor să își asume roluri de leadership sau să acționeze ca mentori între egali ar fi o componentă a cadrului INNO Kids, promovând o înțelegere mai profundă și consolidând conceptele învățate prin predarea către alții.
8. **Adaptabilitate și Inovație:** Proiectul INNO Kids poate încorpora abordări de învățare adaptivă, în care sarcinile și obiectivele sunt flexibile pentru a încuraja creativitatea și a permite elevilor să vină cu soluții inovatoare în colaborare.

Aceste componente, aliniate cu principiile învățării colaborative, ar sprijini dezvoltarea atât a abilităților academice, cât și a celor sociale, pregătind elevii pentru provocările viitoare.

Fii pregătit pentru provocări!

- **Asigurarea Interdependenței Pozitive:** Profesorii trebuie să conceapă sarcini care necesită o colaborare semnificativă, asigurându-se că toți elevii contribuie și că nimeni nu devine un participant pasiv.
- **Dezvoltarea Responsabilității Individuale:** Este esențial ca profesorii să evalueze contribuția și stăpânirea materialului de către fiecare elev, pentru a preveni dominarea elevilor mai puternici și pentru a se asigura că toată lumea participă în mod semnificativ.
- **Predarea Abilităților de Grup Mic și Interpersonale:** Profesorii trebuie să predea în mod explicit abilități sociale precum ascultarea activă, rezolvarea conflictelor și construirea încrederii, care sunt cruciale pentru o colaborare eficientă și pentru gestionarea dinamicii de grup.

Despre Instruirea Diferențiată (ID)

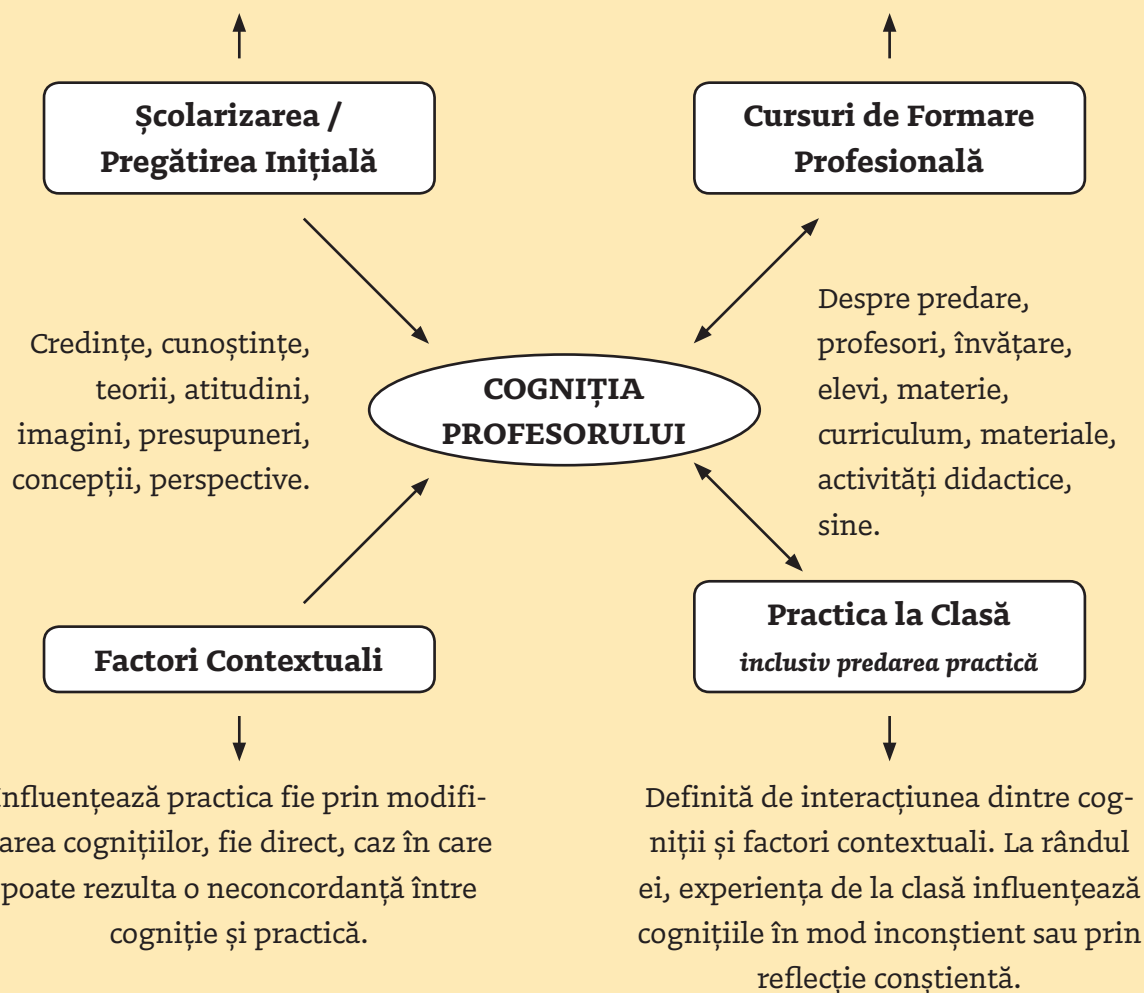
Instruirea Diferențiată (**ID**) este o abordare educațională concepută pentru a răspunde nevoilor diverse de învățare ale elevilor din sălile de clasă variate din punct de vedere academic. Această abordare a apărut ca răspuns la diversitatea tot mai mare din clasă, influențată de factori precum creșterea diversității academice în rândul elevilor, un accent mai puternic pe incluziunea elevilor cu nevoi speciale, o reducere a programelor specializate pentru elevii talentați și o diversitate culturală în creștere. Aceste schimbări impun profesorilor să își adapteze metodele de predare pentru a se adresa unei game largi de elevi dintr-o singură clasă (Tomlinson et al., 2003).

În centrul Instruirii Diferențiate se află necesitatea de a modifica procesele de predare și învățare pentru a aborda trei domenii cheie de variabilitate a elevilor: **nivelul de pregătire (readiness)**, **interesul** și **profilul de învățare**. **Nivelul de pregătire** implică adaptarea instruirii pentru a se alinia cu nivelurile actuale de abilități și cunoștințe ale elevilor. **Interesul** se referă la adaptarea conținutului pentru a se potrivi motivațiilor și curiozităților personale ale elevilor, în timp ce **profilul de învățare** se referă la adaptarea la stilurile și preferințele diverse de învățare. Profesorii care implementează Instruirea Diferențiată ajustează în mod proactiv curriculumul, metodele de predare, resursele, activitățile de învățare și produsele elevilor, toate cu scopul de a maximiza oportunitățile de învățare pentru fiecare elev (Tomlinson et al., 2003).

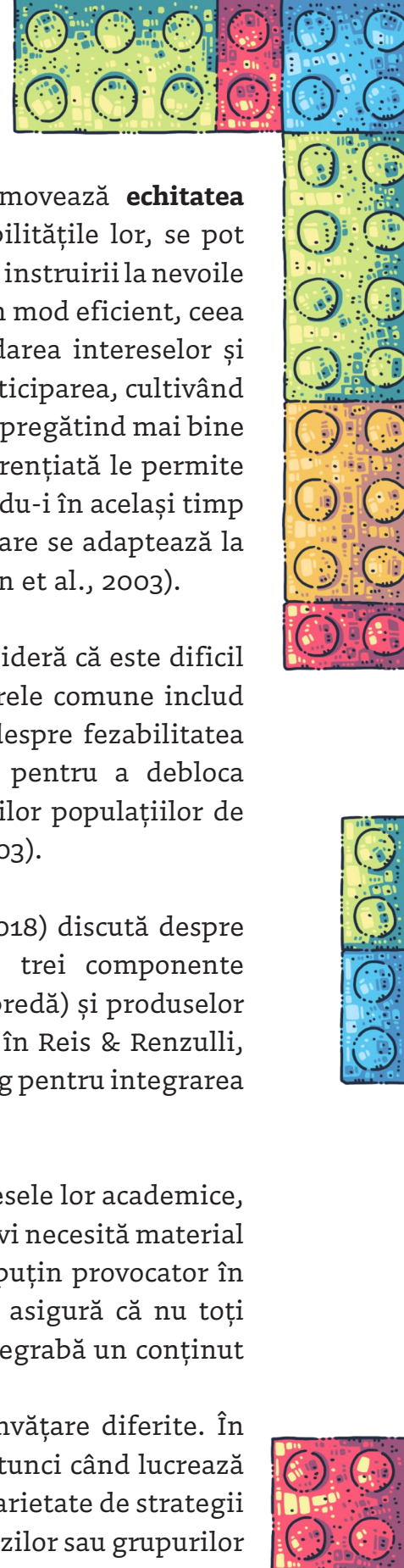
Experiență vastă a sălilor de clasă care definește cognițiile timpurii și modelează percepțiile profesorilor despre formarea inițială.

Poate afecta cognițiile existente, deși, mai ales atunci când nu sunt recunoscute, acestea pot limita impactul său.

Cadrul Cogniției Profesorului (Borg, 1997).

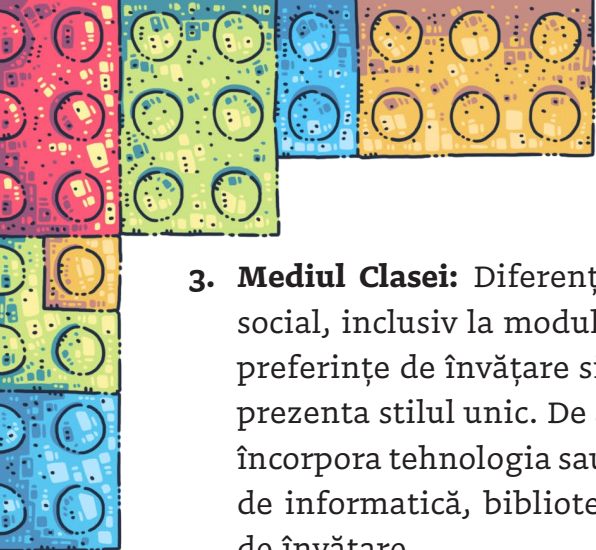

Beneficiile Instruirii Diferențiate sunt multiple. Aceasta promovează **echitatea accesului**, asigurând că toți elevii, indiferent de mediul sau abilitățile lor, se pot implica în experiențe de învățare de înaltă calitate. Prin adaptarea instruirii la nevoile individuale, elevii sunt mai susceptibili să înțeleagă conceptele în mod eficient, ceea ce duce la rezultate de învățare îmbunătățite. Mai mult, abordarea intereselor și preferințelor de învățare ale elevilor stimulează implicarea și participarea, cultivând un mediu de clasă care reflectă realitățile unei societăți diverse și pregătind mai bine elevii pentru viața în astfel de contexte. În plus, Instruirea Diferențiată le permite profesorilor să ofere sprijin ținând cont de nevoile elevilor cu dificultăți, provocându-i în același timp pe elevii avansați, creând astfel un mediu de învățare incluziv care se adaptează la diversele nevoi de învățare din cadrul clasei obișnuite (Tomlinson et al., 2003).

Cu toate acestea, în ciuda potențialului său, mulți profesori consideră că este dificil să implementeze Instruirea Diferențiată în mod eficient. Barierele comune includ **lipsa de formare, constrângerile de timp și concepțiile greșite** despre fezabilitatea acestei abordări. Abordarea acestor provocări este esențială pentru a debloca întregul potențial al Instruirii Diferențiate în satisfacerea nevoilor populațiilor de elevi diverse din punct de vedere academic (Tomlinson et al., 2003).

Extinzând principiile Instruirii Diferențiate, Reis și Renzulli (2018) discută despre **Cinci Dimensiuni ale Diferențierii**, care se bazează pe cele trei componente tradiționale ale curriculumului (ce se predă), instruirii (cum se predă) și produselor elevilor (rezultatele create de elevi). Joseph Renzulli (1977, citat în Reis & Renzulli, 2018) a introdus aceste dimensiuni pentru a oferi un cadru mai larg pentru integrarea diferențierii în practicile de predare (Reis & Renzulli, 2018):

1. **Conținutul:** Elevii diferă în ceea ce privește abilitățile și interesele lor academice, iar profesorii pot diferenția conținutul livrat acestora. Unii elevi necesită material care se aliniază cu interesele lor sau este mai mult sau mai puțin provocator în funcție de nivelul lor de lectură. Diferențierea conținutului asigură că nu toți elevii primesc același material într-o anumită lecție, ci mai degrabă un conținut care se potrivește nevoilor lor individuale.
2. **Strategiile de Instruire:** Elevii au, de asemenea, stiluri de învățare diferite. În timp ce unii pot prospera în munca de grup, alții excelează atunci când lucrează independent. Profesorii pot diferenția instruirea utilizând o varietate de strategii care se aliniază cu preferințele și stilurile de învățare ale indivizilor sau grupurilor din sălile lor de clasă.

-
-
3. **Mediul Clasei:** Diferențierea se poate extinde la mediul de învățare fizic sau social, inclusiv la modul în care este gestionat. Elevii pot fi grupați în funcție de preferințe de învățare similare sau în grupuri mixte în care fiecare elev își poate prezenta stilul unic. De asemenea, profesorii pot introduce vorbitori invitați, pot încorpora tehnologia sau pot implica elevii în medii diferite, cum ar fi laboratoare de informatică, biblioteci sau excursii pe teren, pentru a diversifica experiența de învățare.
 4. **Produsele:** Elevii își exprimă învățarea în diverse moduri. În timp ce unii pot prefera exprimarea scrisă, alții ar putea excela utilizând tehnologia, implicându-se în acțiuni sociale sau creând reprezentări vizuale. Profesorii pot diferenția produsele permițând elevilor să își aleagă metoda preferată de a demonstra ceea ce au învățat, rezultând o evaluare mai personalizată și mai semnificativă.
 5. **Profesorul:** Diferențierea necesită luarea unor decizii atent din partea profesorului. Deși nu este fezabil să se diferențieze fiecare lecție în fiecare zi, profesorii pot face alegeri strategice cu privire la modul de ajustare a curriculumului pentru un grup divers de elevi. Diferențierea eficientă implică luarea în considerare a stilurilor de învățare, a intereselor, a abilităților și a metodelor de exprimare preferate de elevi, adoptând în același timp libertatea și creativitatea de a implementa aceste procese în clasă.

Subban (2006) susține în continuare fundamentul teoretic al Instruirii Diferențiate prin identificarea mai multor teorii pedagogice cheie. O teorie principală este **Teoria Socioculturală a Învățării a lui Vygotsky**, care afirmă că învățarea are loc prin interacțiune socială și este crucială pentru dezvoltarea cognitivă. Această teorie subliniază importanța diferențierii instruirii pe baza contextelor sociale și culturale ale elevilor, deoarece aceste interacțiuni sunt fundamentale pentru învățarea lor (op.cit.).

Un alt concept critic este **Zona Proximei Dezvoltări (ZPD) a lui Vygotsky**, care se concentrează pe nivelul de pregătire al elevilor. ZPD descrie decalajul dintre ceea ce un elev poate realiza independent și ceea ce poate realiza cu îndrumare, subliniind necesitatea de a oferi sarcini adecvat de provocatoare pentru elevi (Subban, 2006).

Instruirea diferențiată se aliniază, de asemenea, cu **Teoria Învățării Constructiviste**, care postulează că elevii își construiesc activ cunoștințele bazându-se pe experiențele și înțelegerea anterioară. Acest principiu încurajează o experiență de învățare mai personalizată, permițând elevilor să se implice în conținut care se conectează cu cunoștințele lor de bază (Subban, 2006).

Cercetările recente privind creierul întăresc trei principii cheie care susțin instruirea diferențiată: necesitatea unui mediu de învățare sigur și neamenințător, importanța provocării adecvate a elevilor și cerința ca elevii să stabilească conexiuni semnificative cu ideile și abilitățile pentru a se angaja într-o învățare mai profundă (Subban, 2006).

În plus, **Teoria Stilurilor de Învățare** și **Teoria Inteligențelor Multiple a lui Gardner** oferă o justificare suplimentară pentru diferențiere. Teoria Stilurilor de Învățare indică faptul că elevii au preferințe unice de învățare, iar adaptarea la aceste stiluri ajută la ajustarea instruirii la modul în care fiecare elev învață cel mai eficient (Subban, 2006). Teoria lui Gardner pledează pentru recunoașterea punctelor forte cognitive diverse ale elevilor și diferențierea instruirii pe baza acestor variații (Subban, 2006).

În concluzie, Instruirea Diferențiată este înrădăcinată într-un cadru teoretic bogat care subliniază necesitatea de a adapta metodele de predare pe baza nivelului de pregătire, a intereselor și a profilurilor de învățare ale elevilor. Prin integrarea acestor fundamente pedagogice, profesorii pot depăși abordările tradiționale, de tip „o mărime potrivită pentru toți”, pentru a crea un mediu educațional mai receptiv și mai incluziv, care să răspundă nevoilor diverse ale tuturor elevilor.

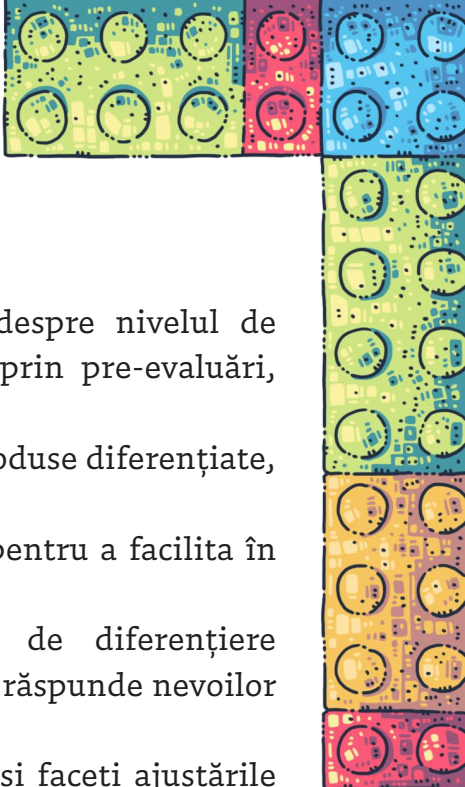
Strategii și Etape ale Implementării ID

Potrivit lui Subban (2006) și Tomlinson et al. (2003), implementarea eficientă a Instruirii Diferențiate (**ID**) implică un set de strategii cheie și etape distincte menite să răspundă nevoilor diverse ale elevilor din clasă. Concentrându-se pe variabilitatea în nivelul de pregătire, interesele și profilurile de învățare ale elevilor, profesorii pot crea un mediu de învățare mai incluziv și mai receptiv. Următoarele prezintă strategiile și etapele esențiale pentru implementarea cu succes a ID:

Strategii pentru Implementarea ID

1. **Modificați conținutul, procesul și produsele:** Adaptați aceste elemente pe baza nivelului de pregătire, a intereselor și a profilurilor de învățare ale elevilor pentru a asigura implicarea și accesibilitatea pentru toți elevii.
2. **Utilizați gruparea flexibilă:** Încurajați elevii să lucreze în diverse aranjamente – cum ar fi în perechi, grupuri mici sau individual – pe baza nevoilor lor și a sarcinii în cauză.
3. **Oferiți sarcini pe niveluri:** Concepeți sarcini care oferă mai multe niveluri de complexitate, permițând elevilor să se implice în conținut care este provocator în mod adecvat pentru ei.
4. **Oferiți opțiuni în activitățile de învățare și evaluări:** Împuterniciți elevii oferindu-le opțiuni în modul în care învață și își demonstrează înțelegerea, cultivând o mai mare asumare a propriei învățări.
5. **Utilizați evaluarea continuă:** Evaluați continuu progresul elevilor prin evaluări formative pentru a informa și ajusta instruirea, asigurând că predarea rămâne receptivă la nevoile elevilor.
6. **Structurați învățare:** Oferiți niveluri adecvate de sprijin și resurse pentru a ajuta elevii să își construiască progresiv înțelegerea și abilitățile.
7. **Încorporați inteligențele multiple și stilurile de învățare:** Concepeți lecții care recunosc și integrează diverse moduri de învățare pentru a-i implica mai bine pe toți elevii.

Etapele Implementării ID

1. **Evaluarea Nevoilor Elevilor:** Colectați date cuprinzătoare despre nivelul de pregătire, interesele și profilurile de învățare ale elevilor prin pre-evaluări, sondaje și observații.
2. **Planificare:** Elaborați lecții și unități cu conținut, procese și produse diferențiate, adaptate pentru a satisface nevoile identificate ale elevilor.
3. **Pregătire:** Organizați materialele, resursele și mediul clasei pentru a facilita în mod eficient activitățile diferențiate.
4. **Implementare:** Executați instruirea utilizând strategiile de diferențiere planificate, gruparea flexibilă și sarcinile pe niveluri pentru a răspunde nevoilor diverse ale elevilor.
5. **Evaluare Continuă:** Monitorizați continuu progresul elevilor și faceți ajustările necesare instruirii pe baza datelor de evaluare.
6. **Reflecție și Rafinare:** Evaluați eficacitatea strategiilor de diferențiere și rafinați abordările ca răspuns la rezultatele și feedback-ul elevilor.

Implementarea eficientă a ID necesită o schimbare semnificativă de la o abordare tradițională de tip „o mărime potrivită pentru toți” la un model de instruire mai flexibil, centrat pe elev. Această transformare implică adesea dezvoltare profesională continuă și o adoptare treptată a practicilor de diferențiere în timp, împuternicind profesorii să răspundă mai bine nevoilor elevilor lor diverși.

Componentele Cheie ale Implementării cu Succes a Instruirii Diferențiate (DI) la INNO Kids

Proiectul INNO Kids pune accentul pe cultivarea creativității și inovației în practicile educaționale, în special prin instruirea diferențiată (DI). Iată componentele cheie pentru implementarea cu succes a instruirii diferențiate în cadrul Proiectului INNO Kids:

1. Înțelegerea Profilurilor Elevilor:

- Vor fi efectuate evaluări regulate pentru a măsura **nivelul de pregătire, interesele și preferințele de învățare** ale fiecărui elev, inclusiv evaluări formative, sondaje și observații care se aliniază cu obiectivul proiectului de a înțelege profilul unic al fiecărui copil. Pe baza acestor evaluări, vor fi elaborate planuri de învățare personalizate pentru a se asigura că fiecare copil este implicat și provocat în mod adecvat, răspunzând în mod specific punctelor lor forte și intereselor. Această abordare promovează creșterea individuală într-un cadru creativ, cultivând un mediu în care elevii pot prospera.
-

2. Proiectarea Flexibilă a Curriculumului:

- Curriculumul va include diverse puncte de intrare și niveluri de complexitate, asigurând că materialele de învățare sunt accesibile și relevante pentru interesele și mediile elevilor, sporind astfel implicarea și motivația.
- În plus, prin încorporarea oportunităților de învățare bazate pe proiecte, elevii vor avea șansa de a explora subiecte în profunzime și de a-și exprima înțelegerea în mod creativ. Această combinație cultivă un sentiment de asumare și inovație în învățarea lor, permițându-le să se conecteze mai semnificativ cu conținutul.

3. Mediu de Învățare Colaborativ:

- Vor fi utilizate o varietate de strategii de grupare pentru a promova colaborarea între elevi, inclusiv grupuri omogene pentru dezvoltarea ținută a abilităților și grupuri eterogene pentru împărtășirea perspectivelor diverse. Acest lucru reflectă angajamentul proiectului față de învățarea comunitară.
- În plus, încurajarea elevilor să își împărtășească punctele forte și cunoștințele cu colegii cultivă un sentiment de comunitate și învățare colectivă, permițându-le să își asume roluri active în educația lor.

4. Strategii de Predare Inovatoare:

- Va fi utilizat un mix de strategii de instruire, cum ar fi instruirea directă, învățarea bazată pe investigație (inquiry-based learning) și învățarea experimentală, pentru a răspunde diferitelor stiluri de învățare, aliniindu-se cu filozofia de predare inovatoare a proiectului.
- În plus, integrarea instrumentelor și resurselor digitale va îmbunătăți experiențele de învățare, oferind oportunități elevilor de a interacționa cu conținutul, ceea ce este vital într-un context educațional modern.

5. Dezvoltare Profesională Continuă:

- Dezvoltarea profesională continuă pentru profesori le va spori abilitățile în diferențiere și practici de predare inovatoare, asigurând că sunt bine pregătiți pentru a implementa viziunea proiectului în mod eficient. Aceasta va fi completată de cultivarea unei culturi de colaborare între profesori pentru a împărtăși strategii și resurse de succes pentru instruirea diferențiată, promovând o comunitate didactică de susținere.

6. Evaluare și Feedback Continuu:

- Strategiile de evaluare continuă vor monitoriza progresul elevilor și vor informa ajustările instruirii, asigurând că predarea rămâne receptivă la nevoile elevilor.
- Stabilirea de sisteme pentru furnizarea de feedback în timp util și constructiv îi va ajuta pe elevi să reflecte asupra învățării lor și să stabilească obiective de îmbunătățire, consolidând astfel o mentalitate de dezvoltare.

7. Implicarea Părinților și a Comunității:

- Părinții vor fi implicați în procesul de învățare prin împărtășirea de informații despre profilurile de învățare ale copiilor lor și despre modul în care pot sprijini diferențierea acasă, cultivând un mediu educațional colaborativ.
- În plus, construirea de parteneriate cu organizațiile locale va îmbunătăți oportunitățile de învățare și le va oferi elevilor conexiuni cu lumea reală în educația lor, întărind angajamentul proiectului față de experiențe de învățare holistice.

Concentrându-se pe aceste componente cheie, Proiectul INNO Kids își propune să creeze un mediu de învățare dinamic și incluziv care să răspundă nevoilor diverse ale elevilor, cultivând creativitatea și inovația în experiențele lor educaționale.

Fii pregătit pentru provocări!

- **Implicarea Inconsecventă a Elevilor:** Profesorii pot întâmpina dificultăți în a-i implica pe toți elevii, deoarece unii prosperă cu instruirea personalizată, în timp ce alții pot opune rezistență, ceea ce duce la o participare inegală.
- **Echilibrarea Standardelor Curriculare cu Nevoile Individuale:** Alinierea instruirii diferențiate cu standardele curriculare este dificilă, deoarece profesorii trebuie să echilibreze cerințele uniforme cu învățarea personalizată.
- **Sprijin Administrativ Limitat:** Sprijinul insuficient din partea conducerii școlii poate împiedica eforturile profesorilor de a implementa și susține eficient instruirea diferențiată.
- **Integrarea Tehnologiei în Diferențiere:** Profesorii pot avea dificultăți în a integra eficient tehnologia, cu competențe și acces variabile care afectează experiențele de învățare echitabile pentru elevi.

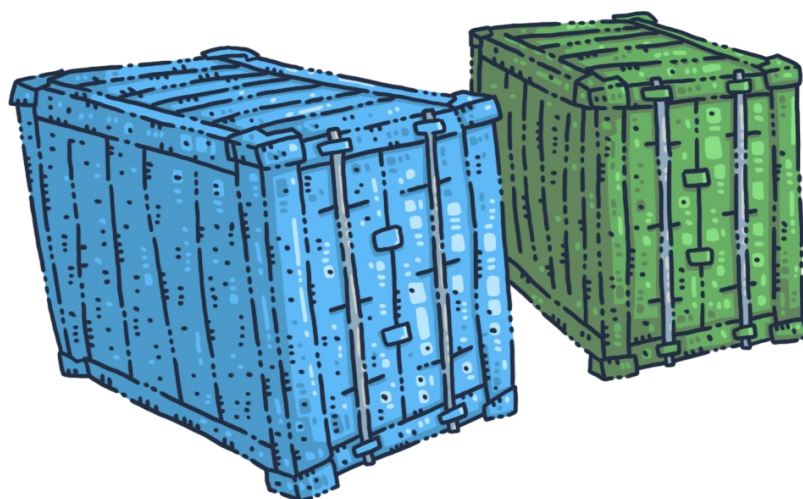
Despre Dialogul Socratic (SD)

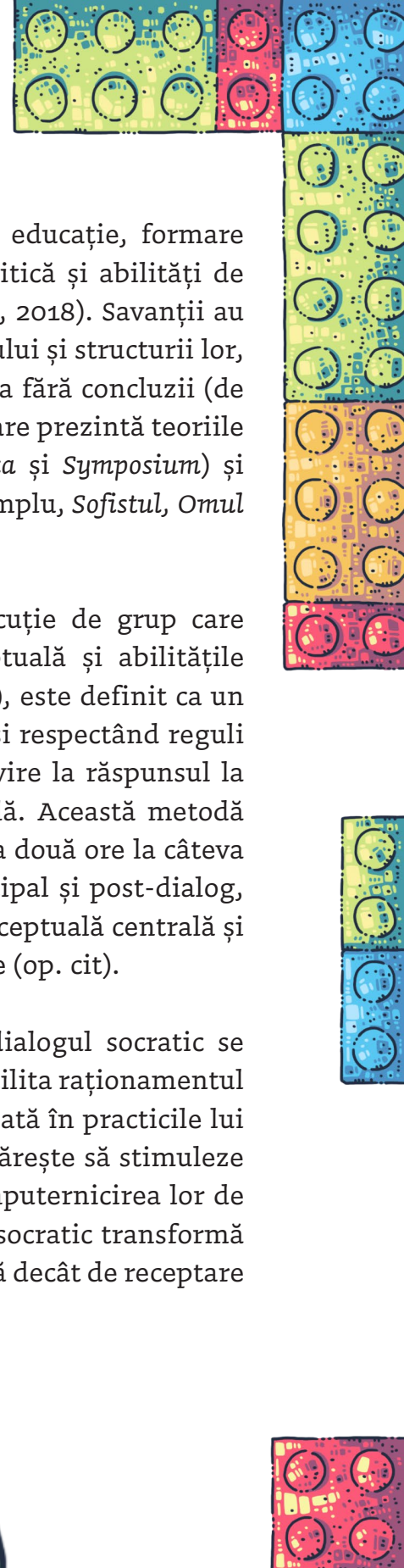
Dialogul Socratic este o formă literară și filosofică ce își are originea la Platon, ilustrând conversațiile dintre Socrate și diverși interlocutori pe teme filosofice. Apărând din tradiția literară greacă anterioară a „discursurilor socratice” (logoi Sokratikoi), acest gen a fost transformat de Platon într-un mijloc de a desfășura o filosofie constructivă (Kahn, 1996). El servește ca o metodă de discuție de grup menită să exploreze subiecte sau întrebări specifice, concepută pentru a stimula gândirea critică și a aprofunda înțelegerea participanților (Rossem, 2018). Adânc înrădăcinat în tradițiile filosofice stabilite de Platon, dialogul socratic acționează ca o platformă puternică pentru examinarea ideilor complexe și angajarea în gândirea critică (Kahn, 1996).

În esență, dialogul socratic implică un facilitator care ghidează discuția prin întrebări, mai degrabă decât prin furnizarea de răspunsuri. Acest rol este crucial, deoarece facilitatorul menține concentrarea discuției și încurajează participanții să își exploreze ideile și presupunerile despre subiect (Rossem, 2018). Tehnica de investigație a lui Socrate, caracterizată prin întrebări de sondare, dezvăluie inconsecvențele din gândirea participanților și conduce la perspective mai profunde (Kahn, 1996). Această abordare se aliniază cu tehnica maieutică a metodei socratice, care urmărește să extragă cunoașterea prin dialog și întrebări.

Participanții la un dialog socratic lucrează în colaborare, reflectând asupra gândurilor lor și angajându-se în întrebări colective (Rossem, 2018). În special, metoda nu urmărește răspunsuri predeterminate corecte sau greșite; în schimb, se concentrează pe procesul de investigație în sine, permițând explorarea și contemplarea diverselor perspective (Kahn, 1996). Multe dialoguri culminează cu **aporia** sau o stare de derută (puzzlement), în care nu se ajunge la nicio concluzie satisfăcătoare, stimulând reflecția și discuțiile ulterioare (Kahn, 1996).

Dialogul socratic poate fi aplicat în diverse contexte, inclusiv educație, formare și dezvoltare personală, și necesită ascultare activă, gândire critică și abilități de comunicare eficiente din partea tuturor participanților (Rossem, 2018). Savații au clasificat dialogurile socratice în diferite tipuri pe baza conținutului și structurii lor, incluzând dialogurile timpurii sau aporice care se încheie adesea fără concluzii (de exemplu, *Euthyphro*, *Laches* și *Charmides*), dialogurile de mijloc care prezintă teoriile filosofice mature ale lui Platon (de exemplu, *Phaedo*, *Republica* și *Symposium*) și dialogurile târzii care aprofundează discuții mai tehnice (de exemplu, *Sofistul*, *Omul de Stat* și *Legile*) (Kahn, 1996).

Dialogul socratic în educație este o metodă filosofică de discuție de grup care urmărește să promoveze gândirea critică, înțelegerea conceptuală și abilitățile interpersonale în rândul elevilor. Potrivit lui Knezic et al. (2010), este definit ca un dialog structurat în care participanții, ghidați de un facilitator și respectând reguli de bază specifice, se străduiesc să ajungă la un consens cu privire la răspunsul la o întrebare fundamentală bazată pe un exemplu din viața reală. Această metodă implică de obicei un grup de 6-12 participanți și poate dura de la două ore la câteva zile. Urmează faze structurate, inclusiv pre-dialog, dialog principal și post-dialog, concentrându-se în același timp pe o întrebare filosofică sau conceptuală centrală și utilizând exemple concrete pentru a fundamenta ideile abstracte (op. cit.).

Bazându-se pe acest cadru, Wilberding (2014) subliniază că dialogul socratic se axează pe **întrebări** – în special întrebări inductive – pentru a facilita raționamentul de nivel superior și gândirea critică în rândul elevilor. Întrădăcinată în practicile lui Socrate din secolul al V-lea î.Hr. la Atena, această abordare urmărește să stimuleze și să ghideze elevii către procese de gândire mai critice. Prin împuternicirea lor de a gândi și de a rezolva probleme în mod independent, dialogul socratic transformă experiența educațională într-una de **implicare activă** mai degrabă decât de receptare pasivă (op.cit.).

Principiile cheie ale dialogului socratic includ **imparțialitatea facilitatorului**, care încurajează judecata independentă a participanților (Knezic et al., 2010). Wilberding (2014) subliniază în continuare utilizarea **întrebărilor inductive** îndemânatică care îi conduc pe elevi să facă descoperiri pe cont propriu, concentrându-se pe examinarea presupunerilor, principiilor, raționamentului și dovezilor. Această investigație comună între profesor și elevi cultivă un mediu de învățare colaborativă, promovând înțelegerea reciprocă și asigurând că grupul menține concentrarea asupra întrebării curente.

Beneficiile dialogului socratic sunt numeroase. Așa cum notează Knezic et al. (2010), acesta îmbunătățește sensibilitatea interpersonală și îi ajută pe elevi să dezvolte abilități de comunicare esențiale, cruciale pentru relațiile profesor-elev. Wilberding (2014) completează acest lucru, afirmând că metoda îi ghidează, de asemenea, pe elevi către **gândirea de nivel superior**, permițându-le să descopere cunoștințe prin propriile lor eforturi. În plus, abordarea îi ajută pe elevi să își recunoască și să își abandoneze propriile greșeli, cultivând o mentalitate orientată spre creștere și auto-îmbunătățire.

În contextul educației profesorilor, dialogul socratic se dovedește a fi deosebit de valoros, asistând studenții-profesori în examinarea și, potențial, revizuirea preconcepțiilor lor despre predare (Knezic et al., 2010). Wilberding (2014) adaugă că le oferă viitorilor profesori abilitățile necesare pentru a naviga în informații complexe, făcându-l aplicabil la diverse niveluri educaționale și subiecte. Prin încorporarea dialogului socratic în programele de formare a profesorilor, instituțiile pot pregăti viitorii profesori să cultive sensibilitatea interpersonală și înțelegerea conceptuală necesare pentru o predare eficientă, în special în mediile de clasă diverse și multiculturale (Knezic et al., 2010). Această abordare multifacetică nu numai că sporește eficacitatea predării, dar cultivă și un mediu de învățare mai incluziv pentru toți elevii.

Strategii și Etape ale Implementării SD

În implementarea dialogului socratic în mediile educaționale, Wilberding (2014) schițează strategii și etape cheie pe care profesorii le pot adopta pentru a cultiva gândirea critică, înțelegerea conceptuală și abilitățile de colaborare în rândul elevilor. Aceste strategii sunt împărțite în trei etape principale (Wilberding, 2014):

1. Etapa de Pregătire

- Selectați o întrebare sau un subiect fundamental adecvat pentru a ghida dialogul.
- Alegeți exemple concrete pentru a fundamenta ideile abstracte, făcând discuțiile ușor de relaționat și antrenante.
- Stabiliți dimensiunea grupului, de obicei între 6-12 participanți.
- Planificați structura și durata dialogului pentru a asigura o sesiune de succes.

2. Etapa de Implementare

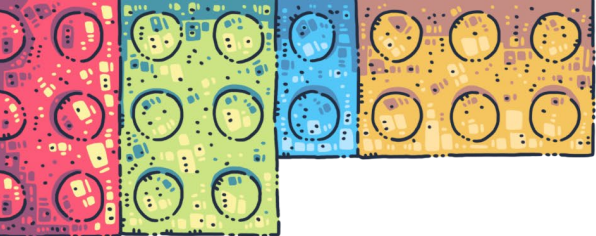
- **Stabiliți Reguli de Bază:** Explicați așteptările privind participarea, punând accentul pe respectul reciproc și deschiderea minții.
- **Începeți cu Exemple Concrete:** Începeți dialogul cu cazuri specifice pentru a ancora discuțiile, permițând elevilor să se bazeze pe propriile lor experiențe.
- **Ghidarea Dialogului:** Utilizați întrebările inductive pentru a facilita analiza, trecând de la premisă la premisă și menținând concentrarea asupra întrebării centrale.
- **Promovați Gândirea Critică:** Examinați presupunerile, principiile, raționamentul și dovezile; luați în considerare implicațiile și alternativele; și încurajați elevii să își justifice pozițiile pentru a cultiva o implicare mai profundă cu materialul.
- **Cultivați Învățarea Colaborativă:** Facilitați investigația comună între profesor și elevi, încurajând în același timp elevii să se bazeze pe ideile celorlalți.

3. Etapa de Urmărire

- Reflecțați asupra procesului și rezultatelor dialogului.
- Consolidați conceptele cheie și descoperirile făcute în timpul discuției.
- Discutați aplicațiile practice ale perspectivelor obținute.

Principii Cheie pe Tot Parcursul Procesului

- Facilitatorul trebuie să rămână imparțial în ceea ce privește conținutul.
- Asigurați înțelegerea reciprocă între participanți.
- Cultivați abilitățile de comunicare.
- Împuterniciți elevii să gândească și să rezolve probleme în mod independent.

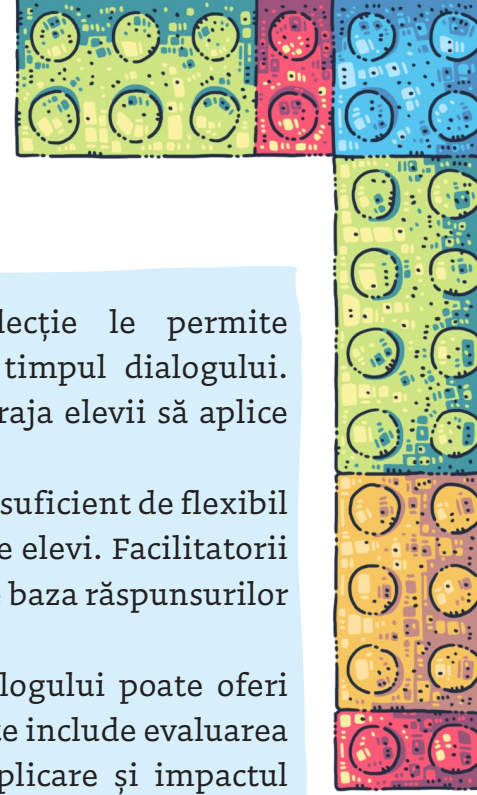

Prin aderarea la aceste strategii și principii, profesorii pot implementa eficient dialogul socratic, adaptând abordarea pe baza nivelului educațional și a subiectului, menținând în același timp valorile de bază ale investigației ghidate și ale descoperirii comune (Wilberding, 2014).

Componentele Cheie ale Implementării cu Succes a Dialogului Socratic (SD) la INNO Kids

Proiectul INNO Kids urmărește să cultive medii de învățare inovatoare pentru copii, iar implementarea cu succes a **Dialogului Socratic (SD)** în acest cadru depinde de mai multe componente cheie:

1. **Obiective de Învățare Clare:** Stabilirea unor obiective bine definite pentru sesiunile de dialog este crucială. Aceste obiective ar trebui să se alinieze cu scopurile educaționale generale ale Proiectului INNO Kids, cum ar fi îmbunătățirea gândirii critice, a creativității și a colaborării în rândul participanților.
 2. **Subiecte Antrenante și Relevante:** Selectarea subiectelor care rezonază cu interesele și experiențele copiilor stimulează implicarea. Aceste subiecte ar trebui să încurajeze explorarea și investigația, oferind un context semnificativ pentru dialog.
 3. **Formarea Facilitatorilor:** Facilitatorii eficienți joacă un rol vital în ghidarea dialogului socratic. Aceștia ar trebui să fie instruiți în tehnici de întrebări inductive, ascultare activă și cultivarea unui mediu incluziv. Facilitatorii trebuie să fie pricepuți în menținerea neutralității și încurajarea participării tuturor elevilor.
 4. **Cadru de Dialog Structurat:** Implementarea unei abordări structurate a dialogului, incluzând faze precum pregătirea, implementarea și urmărirea (follow-up), ajută la menținerea concentrării și asigură că discuțiile rămân productive. Ar trebui stabilite reguli de bază pentru a promova respectul și deschiderea minții în rândul participanților.
 5. **Utilizarea Exemplelor Concrete:** Fundamentarea conceptelor abstracte în exemple concrete îi ajută pe copii să relaționeze cu materialul și stimulează gândirea critică. Facilitatorii ar trebui să încurajeze elevii să se bazeze pe propriile lor experiențe pentru a face conexiuni.
 6. **Încurajarea Învățării Colaborative:** Cultivarea unui sentiment de comunitate în cadrul dialogului le permite elevilor să se angajeze în investigații comune. Facilitatorii ar trebui să promoveze discuții colaborative în care elevii se pot baza pe ideile și perspectivele celorlalți.
-

7. **Practică Reflexivă:** Incorporarea oportunităților de reflecție le permite participanților să ia în considerare ceea ce au învățat în timpul dialogului. Discuțiile de urmărire pot consolida conceptele cheie și încuraja elevii să aplice perspectivele obținute în scenarii din lumea reală.
8. **Flexibilitate și Adaptabilitate:** Cadrul de dialog ar trebui să fie suficient de flexibil pentru a se adapta la nevoile și dinamica diversă a grupului de elevi. Facilitatorii ar trebui să fie pregătiți să modifice subiectele și abordările pe baza răspunsurilor și nivelurilor de implicare ale elevilor.
9. **Evaluarea Rezultatelor:** Evaluarea regulată a eficacității dialogului poate oferi feedback valoros pentru îmbunătățirea continuă. Aceasta poate include evaluarea abilităților de gândire critică ale elevilor, nivelurile de implicare și impactul general al dialogului socratic asupra experiențelor lor de învățare.

Concentrându-se pe aceste componente cheie, Proiectul INNO Kids poate implementa eficient dialogul socratic, îmbunătățind experiențele de învățare ale copiilor și cultivând o cultură a investigației și inovației.

Fii pregătit pentru provocări!

- **Dificultate în Stăpânirea Metodei:** Metoda socratică este o provocare de stăpânit pentru profesori, deoarece necesită utilizarea abilă a întrebărilor inductive și o înțelegere profundă a tehnicilor de facilitare. Mulți profesori se pot lupta cu nuanțele sale, ceea ce duce la o aplicare inconsecventă în clasă.
- **Constrângeri de Timp:** Dialogurile socratice consumă mult timp, deoarece pun accentul pe ghidarea elevilor prin descoperire, mai degrabă decât pe simpla livrare de informații. În mediile cu timp limitat, profesorii pot întâmpina dificultăți în a încorpora aceste dialoguri în timp ce îndeplinesc cerințele curriculare.
- **Potențial pentru Disconfortul Elevilor:** Punerea de întrebări socratice gestionată inadecvat poate crea disconfort în rândul elevilor, făcându-i să se simtă presați. Acest disconfort poate împiedica participarea, în special pentru cei care sunt mai puțin încrezători sau timizi, afectând negativ implicarea în dialog.

Despre Învățarea Structurată (SL)

Schelăria (Scaffolding), ca și concept educațional, a apărut din munca unor psihologi și profesori influenți, evoluând în principal la mijlocul secolului XX. Una dintre cele mai timpurii baze pentru schelărie poate fi urmărită până la **teoria socioculturală a învățării a lui Lev Vygotsky** din anii 1920 și 1930. Vygotsky a introdus conceptul de „**zonă a proximei dezvoltări**” (ZPD), care se referă la decalajul dintre ceea ce un elev poate realiza independent și ceea ce poate realiza cu îndrumarea unui individ mai competent (care știe mai mult) (Boonmoh & Jumpakate, 2019). Această idee a pus bazele viitoarelor teorii educaționale care au subliniat importanța îndrumării în învățare.

Bazându-se pe ideile lui Vygotsky, **Jerome Bruner** a adus o contribuție semnificativă prin introducerea termenului „**schelărie**” (**scaffolding**) în anii 1970. Bruner a descris schelăria ca fiind procesul de creare a unui mediu de învățare în care intrarea unui copil într-o sarcină este facilitată prin furnizarea unui sprijin structurat. Pe măsură ce elevul devine mai competent, acest sprijin este retras treptat, permițând elevului să preia controlul pe măsură ce devine suficient de priceput pentru a gestiona sarcina independent (Boonmoh & Jumpakate, 2019).

Formalizarea schelăriei ca strategie de instruire a fost consolidată în 1976, când **David Wood, Jerome Bruner și Gail Ross** și-au publicat lucrarea fundamentală *The Role of Tutoring in Problem Solving* (Boonmoh & Jumpakate, 2019). Autorii schițează schelăria ca o abordare dinamică și adaptivă a îndrumării, subliniind rolul tutorelui în ajustarea sprijinului în funcție de nevoile elevului. Spre deosebire de metodele tradiționale care pot oferi niveluri constante de sprijin, schelăria este flexibilă, tutorele oferind **suficientă asistență** pentru a ajuta elevul să progreseze, controlând în același timp elementele sarcinii care depășesc inițial abilitățile elevului (Wood, Bruner, & Ross, 1976). Acest lucru le permite elevilor să se concentreze pe aspecte din cadrul nivelului lor actual de abilități și să devină treptat mai competenți. Scopul final este ca elevii să ajungă la rezolvarea independentă a problemelor (op. cit.).

Amerian și Mehri (2014) completează această viziune schițând trei caracteristici de bază ale schelăriei. În primul rând, **contingența**, care se referă la adaptarea sprijinului la nivelul curent de performanță al elevului. În al doilea rând, **estomparea (fading)**, în care asistența este redusă treptat pe măsură ce elevul devine mai competent. În cele din urmă, există **transferul de responsabilitate**, în care elevul preia în cele din urmă controlul asupra sarcinii pe măsură ce abilitățile sale cresc. Natura dinamică a acestor trei caracteristici este crucială în schelărie, deoarece scopul este de a muta treptat elevul către autonomie în procesul de învățare (Amerian & Mehri, 2014).

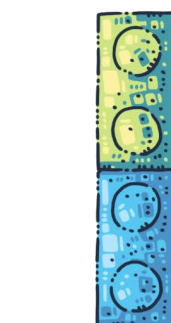

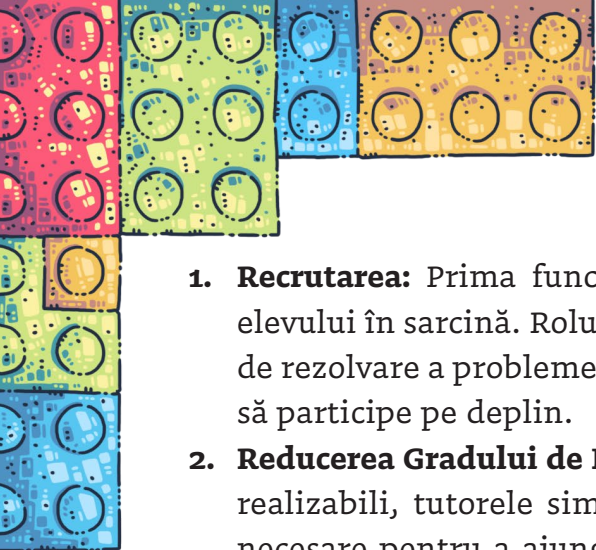
În plus, Amerian și Mehri (2014) descriu mai multe **tehnici de schelărie** care se aliniază cu munca lui Wood, Bruner și Ross (1976). Aceste tehnici includ **modelarea**, în care tutorele demonstrează modul în care este efectuată o sarcină, **conectarea (bridging)**, care leagă concepte noi de cunoștințele existente, și **contextualizarea**, în care ideile abstracte sunt plasate în medii concrete pentru a îmbunătăți înțelegerea. O altă tehnică este **construirea de scheme (schema building)**, care îi ajută pe elevi să își organizeze și să își structureze cunoștințele, în timp ce **reprezentarea textului (re-presenting text)** implică transformarea informațiilor în diferite genuri pentru a aprofunda înțelegerea. În cele din urmă, **dezvoltarea metacogniției** îi încurajează pe elevi să reflecte asupra proceselor lor de învățare, ajutându-i să își internalizeze și să își înțeleagă strategiile cognitive (Amerian & Mehri, 2014).

Pe lângă aceste tehnici, Amerian și Mehri (2014) subliniază importanța diferitelor **niveluri de schelărie**. **Furnizarea de medii (Environmental provisions)** creează un mediu de învățare propice, **explicarea, revizuirea și restructurarea** implică clarificarea conținutului și reorganizarea contribuțiilor elevilor, iar **dezvoltarea gândirii conceptuale** îi încurajează pe elevi să își justifice raționamentul și să se angajeze în gândirea de ordin superior. Aceste niveluri asigură că schelăria nu este o abordare universală, ci este adaptată nevoilor specifice ale elevului în diferite etape de dezvoltare (Amerian & Mehri, 2014).

Cele șase funcții ale schelăriei descrise de Wood, Bruner și Ross (1976) aprofundează înțelegerea modului în care schelăria sprijină învățarea. Aceste funcții includ (op. cit.):

-
-
1. **Recrutarea:** Prima funcție a schelăriei este de a capta interesul și implicarea elevului în sarcină. Rolul tutorelui aici este de a implica activ elevul în activitatea de rezolvare a problemelor și de a face ca sarcina să pară utilă, motivându-l astfel să participe pe deplin.
 2. **Reducerea Gradului de Libertate:** Pentru a ajuta elevul să se concentreze pe pași realizabili, tutorele simplifică sarcina, reducând numărul de acțiuni complexe necesare pentru a ajunge la soluție. Acest lucru ar putea implica ca tutorele să preia anumite părți ale sarcinii pe care elevul nu este încă pregătit să le gestioneze, umplând astfel lacunele din capacitățile elevului.
 3. **Menținerea Direcției:** Menținerea elevului pe drumul cel bun este crucială. Tutorele se asigură că elevul rămâne concentrat pe obiectivele sarcinii, prevenind distracțiile sau abaterile. Această îndrumare continuă menține elevul “în câmpul” problemei, menținându-i atenția și motivația.
 4. **Marcarea Caracteristicilor Critice:** Un aspect important al schelăriei este ajutarea elevului să recunoască cele mai relevante caracteristici ale sarcinii. Tutorele evidențiază aspectele cheie sau discrepanțele dintre munca curentă a elevului și soluția ideală, făcând mai ușor pentru elev să înțeleagă ce este necesar pentru a reuși (Wood, Bruner, & Ross, 1976).
 5. **Controlul Frustrării:** Învățarea poate fi adesea frustrantă, mai ales când sarcinile sunt complexe. Rolul tutorelui în schelărie include minimizarea acestei frustrări prin oferirea de suficient sprijin pentru a atenua stresul fără a rezolva problema pentru elev. Acest echilibru încurajează perseverența, prevenind în același timp sentimentele copleșitoare de eșec (Wood, Bruner, & Ross, 1976).
 6. **Demonstrarea:** În cele din urmă, tutorele modelează soluții sau demonstrează abordări ideale ale sarcinii. Această demonstrație depășește simpla imitație; implică prezentarea unei versiuni idealizate a sarcinii pentru a ajuta elevul să înțeleagă rezultatul dorit. Prin observarea și internalizarea acestor demonstrații, elevii pot începe să aplice abordări similare în mod independent (Wood, Bruner, & Ross, 1976).

Împreună, aceste funcții și tehnici creează un mediu de învățare structurat, dar flexibil, care nu numai că îi ajută pe elevi să îndeplinească sarcini provocatoare, dar cultivă și autonomia și încrederea în sine (Amerian & Mehri, 2014). În concluzie, abordarea structurată (scaffolded) oferă un cadru flexibil, centrat pe elev, care pune accentul pe independența graduală și pe abilitățile de rezolvare a problemelor, deosebindu-se de metodele tradiționale care s-ar putea concentra mai mult pe transmiterea cunoștințelor decât pe cultivarea gândirii critice și a autonomiei (Wood, Bruner, & Ross, 1976; Amerian & Mehri, 2014).

Strategii și Etape ale Implementării SL

Potrivit lui Boonmoh și Jumpakate (2019), implementarea schelăriei urmează faze distincte (op.cit):

1. **Profesorul face (Faza inițială):** Profesorul demonstrează pe deplin sarcina, oferind un model clar și introducând structurile de limbaj și pașii necesari.
2. **Clasa face împreună (Faza timpurie):** Clasa colaborează cu profesorul pentru a finaliza sarcina, combinând îndrumarea profesorului cu sprijinul colegilor.
3. **Grupuri mici fac (Faza de mijloc):** Elevii lucrează în grupuri mici cu intervenție minimă din partea profesorului, obținând mai multă responsabilitate prin colaborarea între egali.
4. **Indivizii fac independent (Faza finală):** Elevii finalizează sarcini pe cont propriu, demonstrând independență pe măsură ce schelăria este complet retrasă.

Strategii Cheie pentru Implementarea Schelăriei

Strategiile de predare eficiente sunt esențiale pentru îmbunătățirea învățării și dezvoltării elevilor. În acest scop, o abordare structurată (scaffolded) care oferă sprijin adaptat nevoilor elevilor este esențială. Strategiile cheie prezentate mai jos, inspirate de munca lui Boonmoh și Jumpakate (2019), le permit profesorilor să cultive un mediu care promovează implicarea, autonomia și înțelegerea mai profundă.

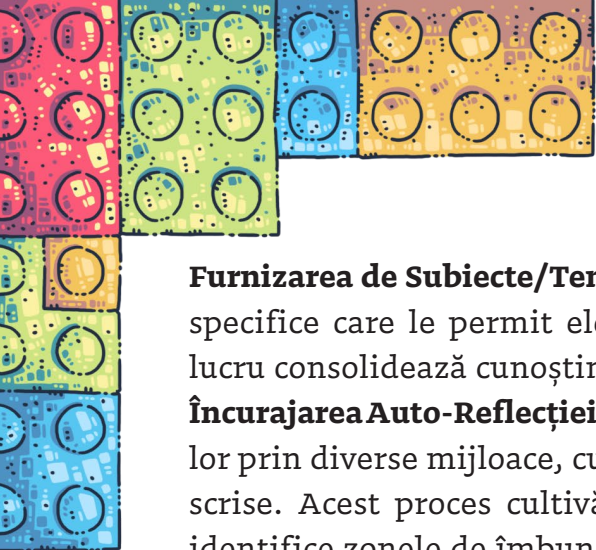
Oferirea de Sprijin Esențial: Profesorii furnizează instrumentele, conceptele și tehnicile necesare de care elevii au nevoie pentru a finaliza sarcinile în mod eficient. Acest lucru asigură că elevii au resursele fundamentale pentru a se implica în mod semnificativ în conținut.

Modelarea/Demonstrarea Sarcinilor: Profesorii demonstrează modul de efectuare a sarcinilor prin exemple clare. Prin prezentarea proceselor și strategiilor eficiente, elevii primesc un model de urmat pe măsură ce navighează în călătoria lor de învățare.

Oferirea de Feedback Variat: Feedback-ul poate veni de la profesori, colegi sau prin autoevaluare. Feedback-ul profesorului abordează neînțelegerile, feedback-ul colegilor cultivă învățarea colaborativă, iar autoevaluarea încurajează reflecția asupra progresului personal.

Reducerea Treptată a Sprijinului: Pe măsură ce elevii devin mai competenți, nivelul de asistență este redus sistematic. Acest principiu al estompării (fading) promovează independența prin transferul responsabilității de la profesor la elev în timp.

Utilizarea unui Cadru Structurat cu Pași Progresivi: Profesorii folosesc o abordare clară și organizată, împărțind sarcinile în pași gestionabili care cresc treptat în complexitate. Această metodă le permite elevilor să își dezvolte abilitățile incremental.

Furnizarea de Subiecte/Teme pentru Practică: Profesorii introduc subiecte sau teme specifice care le permit elevilor să își aplice abilitățile în diverse contexte. Acest lucru consolidează cunoștințele și competențele dezvoltate în fazele anterioare.

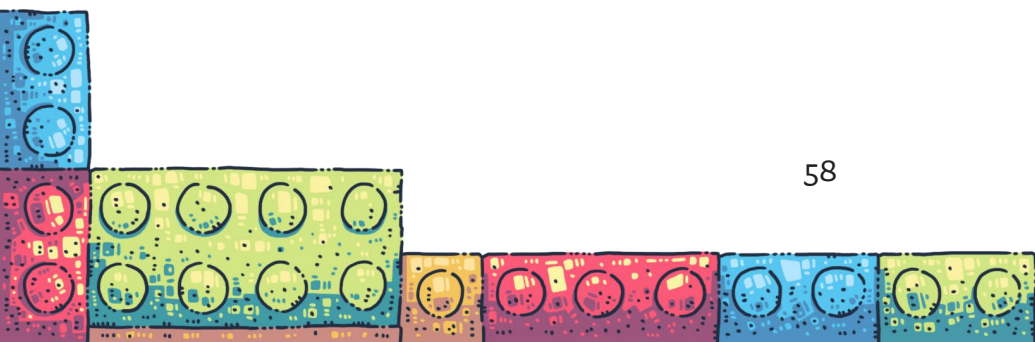
Încurajarea Auto-Reflecției: Elevii sunt îndemnați să reflecteze asupra performanțelor lor prin diverse mijloace, cum ar fi revizuirea sarcinilor înregistrate sau a reflecțiilor scrise. Acest proces cultivă conștientizarea metacognitivă, ajutându-i pe elevi să identifice zonele de îmbunătățire și să își ajusteze strategiile în consecință.

Prin furnizarea de sprijin esențial, modelarea sarcinilor, oferirea de feedback variat, reducerea treptată a asistenței și promovarea auto-reflecției, profesorii pot cultiva un mediu care încurajează învățarea independentă și gândirea critică. Aceste abordări nu numai că îmbunătățesc dezvoltarea abilităților elevilor, dar îi echipează și cu încrederea și competența necesare pentru a aborda provocările în mod autonom. Pe măsură ce profesorii continuă să rafineze și să adapteze aceste strategii, ei pot crea un mediu de învățare dinamic care încurajează creșterea continuă și învățarea pe tot parcursul vieții.

Componentele Cheie ale Implementării cu Succes a Învățării Structurate (SL) la INNO Kids

În contextul Proiectului INNO Kids, implementarea cu succes a învățării structurate (SL, Scaffolded Learning) poate fi caracterizată de mai multe componente cheie care facilitează un mediu de învățare de susținere și eficient pentru copii. Iată câteva sfaturi practice pentru implementarea cu succes a învățării structurate (SL) în timpul dezvoltării Proiectului INNO Kids:

- 1. Cultivați Învățarea Colaborativă:** Încurajați munca în echipă între elevi prin crearea de oportunități pentru proiecte colaborative. Acest lucru nu numai că dezvoltă abilitățile sociale, dar le permite și elevilor să se sprijine reciproc, sporindu-le înțelegerea conceptelor.
- 2. Oferiți Ghidare și Structură Clare:** Asigurați-vă că sarcinile sunt clar definite, cu pași structurați. Acest lucru îi ajută pe elevi să înțeleagă așteptările și modul de abordare a sarcinii, făcând procesul de învățare mai ușor de gestionat.
- 3. Utilizați Tehnici de Predare Variate:** Încorporați diferite strategii de predare, cum ar fi modelarea, demonstrațiile și activitățile interactive. Această varietate îi menține pe elevi implicați și se adresează stilurilor de învățare diverse.

4. **Încurajați Practicile Reflecției:** Îndemnați elevii să reflecte asupra experiențelor lor de învățare prin discuții, jurnale sau autoevaluări. Acest lucru cultivă abilitățile metacognitive, permițându-le să își identifice punctele forte și domeniile de îmbunătățire.
5. **Creșteți Treptat Independența:** Începeți cu un sprijin mai ghidat și reduceți progresiv asistența pe măsură ce elevii câștigă încredere și competență. Acest lucru îi ajută să facă tranziția eficient de la dependență la independență.
6. **Integrați Subiecte și Teme Relevante:** Utilizați teme sau subiecte care rezonază cu interesele și experiențele elevilor. Această relevanță face învățarea mai semnificativă și îi motivează pe elevi să se implice în material.
7. **Implementați Evaluarea și Feedback-ul Continuu:** Evaluați în mod regulat progresul elevilor și oferiți feedback constructiv. Această evaluare continuă ajută la identificarea provocărilor și informează ajustările necesare pentru a sprijini parcursul de învățare al fiecărui elev.
8. **Creați un Mediu de Sprijin:** Cultivați o atmosferă de clasă care prețuiește curiozitatea, efortul și reziliența. Un mediu pozitiv îi încurajează pe elevi să își asume riscuri și să accepte provocările ca parte a procesului lor de învățare.

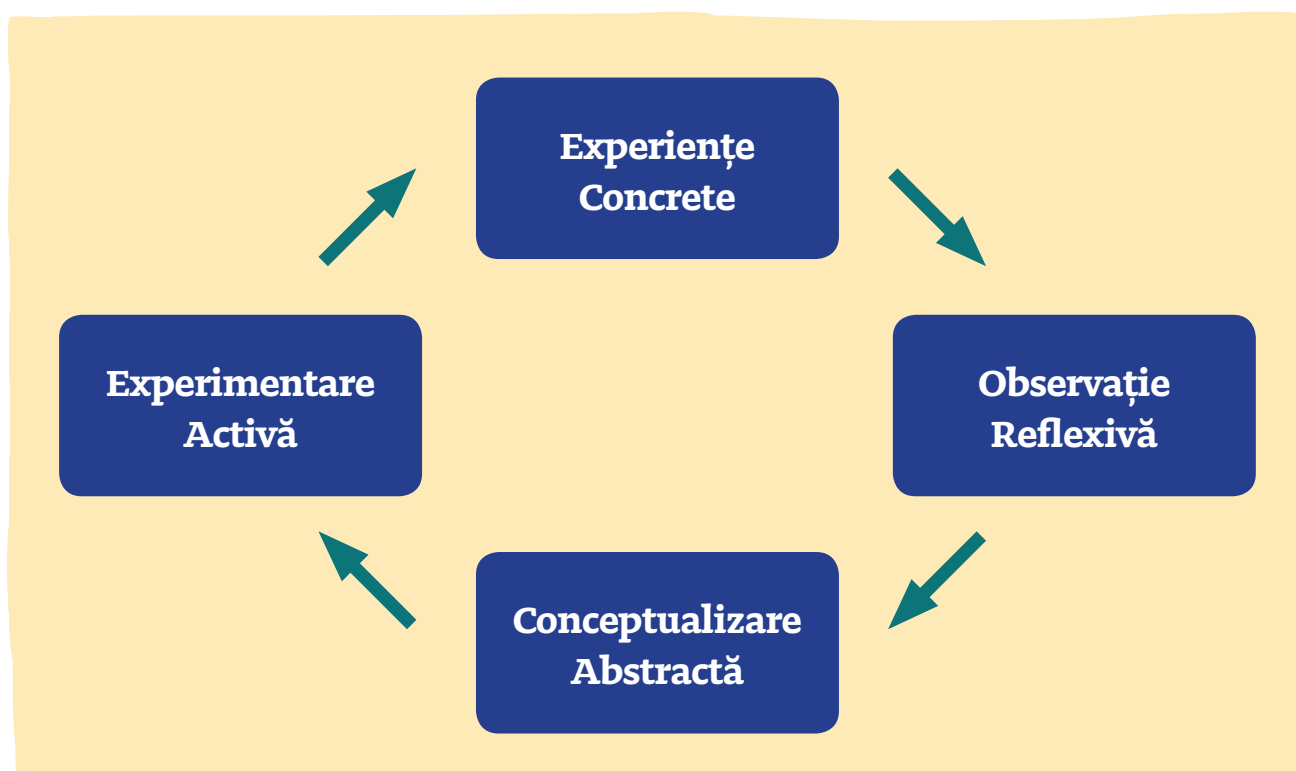
Urmând aceste sfaturi, profesorii pot implementa eficient învățarea structurată în Proiectul INNO Kids, îmbunătățind în cele din urmă implicarea elevilor și promovând o înțelegere mai profundă.

Fii pregătit pentru provocări!

- **Adaptarea Sprijinului la Elevii Individuali:** Schelăria impune profesorilor să ofere nivelul potrivit de sprijin pentru abilitățile curente ale fiecărui elev. Acest lucru poate fi o provocare în clasele mai mari, cu niveluri de abilități diverse.
- **Retragerea Treptată a Sprijinului:** Profesorii trebuie să judece cu atenție când și cum să reducă schelăria pe măsură ce elevii dobândesc abilități. Retragerea sprijinului prea repede sau prea lent poate împiedica învățarea.
- **Provocări de Evaluare:** Poate fi dificil să se evalueze abilitățile independente ale elevilor atunci când schelăria este în vigoare. Profesorii au nevoie de strategii pentru a evalua dezvoltarea reală a abilităților.
- **Echilibrarea Structurii și Autonomiei:** Oferirea de suficientă ghidare, permițând în același timp explorarea elevilor și învățarea independentă, poate fi un echilibru delicat.

Despre Practica Reflexivă (RP)

Teoria învățării experiențiale a lui Kolb (1984) prezintă învățarea ca un proces ciclic care se desfășoară prin patru etape interconectate. Prima etapă, **Experiența Concretă**, implică fie întâlnirea unei noi experiențe, fie reinterpretarea unei experiențe anterioare. Elevii trec apoi la **Observația Reflexivă**, unde iau în considerare experiența din diverse perspective, căutând să o înțeleagă. Această reflecție formează baza pentru următoarea etapă, **Conceptualizarea Abstractă**, unde elevii dezvoltă idei noi sau modifică conceptele existente pe baza perspectivelor obținute. În cele din urmă, elevii intră în **Experimentarea Activă**, unde testează aceste idei noi în situații din lumea reală pentru a evalua aplicabilitatea și eficacitatea lor (Kolb, 1984).

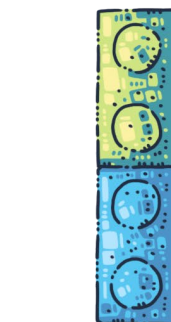

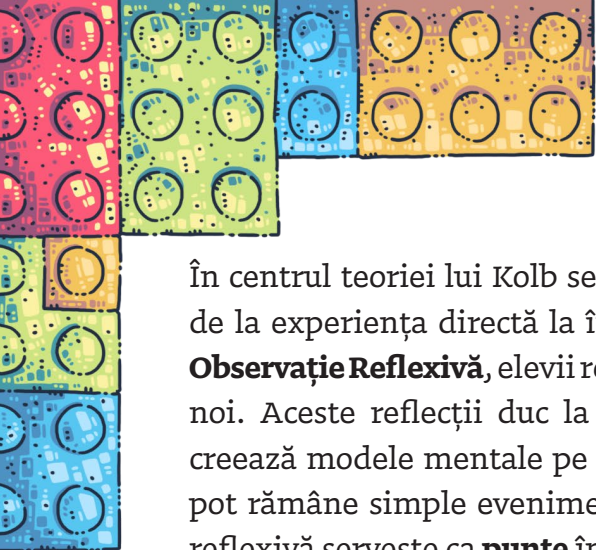
Modelul lui Kolb ilustrează faptul că învățarea este un proces **integrat și ciclic**, în care fiecare etapă o alimentează pe următoarea. Deși elevii pot intra în ciclu în orice etapă, învățarea semnificativă este cea mai eficientă atunci când ei progresează prin toate cele patru etape în secvență (Kolb, 1984). Acest proces holistic îmbină experiența, percepția, cunoașterea și comportamentul, subliniind natura interactivă și dinamică a învățării. În centrul teoriei lui Kolb se află ideea că învățarea implică **transformarea experienței în cunoaștere**. Acest proces distinge învățarea experiențială de teoriile cognitive care prioritizează procesele de gândire în detrimentul emoțiilor și de teoriile comportamentale care diminuează rolul experienței subiective (Kolb, 1984).

Teoria învățării experiențiale recunoaște că indivizii au preferințe de învățare diferite, sau **stiluri de învățare**, care se corelează cu etape specifice ale ciclului (Kolb, 1984; Kolb & Kolb, 2013). Acesta identifică patru stiluri de învățare principale (op. cit.):

- **Divergenți**, care preferă să simtă și să observe (Experiență Concretă și Observație Reflexivă);
- **Asimilatori**, care favorizează gândirea și observarea (Observație Reflexivă și Conceptualizare Abstractă);
- **Convergenți**, care se concentrează pe gândire și acțiune (Conceptualizare Abstractă și Experimentare Activă); și
- **Acomodatori**, care prosperă prin simțire și acțiune (Experiență Concretă și Experimentare Activă).

Teoria învățării experiențiale (Kolb, 1984) subliniază că învățarea nu este doar un proces cognitiv, ci o **adaptare holistică la lume**. Aceasta angajează toate aspectele experienței umane – gândirea, simțirea, perceperea și comportarea – poziționând experiența ca fiind centrală pentru dezvoltarea personală și profesională. Teoria sa oferă un model cuprinzător care explică modul în care cunoștințele sunt create și aplicate prin implicarea activă în lume, influențând educația, formarea și creșterea personală (op. cit.).

În centrul teoriei lui Kolb se află **practica reflexivă**, care joacă un rol crucial în tranziția de la experiența directă la înțelegerea mai profundă (Kolb, 1984). În timpul etapei de **Observație Reflexivă**, elevii revizuiesc și analizează experiențele lor, obținând perspective noi. Aceste reflecții duc la **Conceptualizarea Abstractă**, unde elevii generalizează și creează modele mentale pe baza perspectivelor lor. Fără această reflecție, experiențele pot rămâne simple evenimente fără o învățare semnificativă (op. cit.). Astfel, practica reflexivă servește ca **punte** între experiența directă și înțelegerea conceptuală, facilitând învățarea mai profundă prin integrarea noilor cunoștințe cu experiența anterioară (op. cit.).

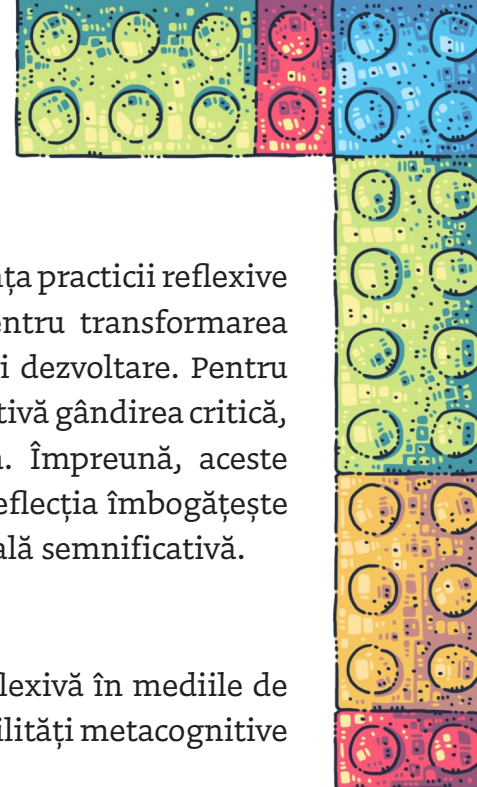
În acest fel, practica reflexivă îi încurajează pe elevi să își examineze critic presupunerile, procesele de gândire și acțiunile, cultivând **conștientizarea metacognitivă** și promovând auto-îmbunătățirea continuă. Prin punerea sub semnul întrebării a gândirii și comportamentului lor, elevii pot aplica aceste perspective în situații viitoare, sprijinind atât dezvoltarea personală, cât și cea profesională (Kolb, 1984).

Practica reflexivă este explorată în continuare de **Moon (2004)**, care susține că aceasta implică examinarea critică a acțiunilor și experiențelor cuiva pentru a promova creșterea personală și profesională. Moon sugerează că învățarea reflexivă și învățarea experiențială se suprapun adesea, reflecția oferind un mijloc structurat de prelucrare a experiențelor pentru a aprofunda învățarea. La fel ca și Kolb (1984), Moon (2004) introduce conceptul de „**dimensiune a profunzimii**”, menționând că reflecția poate varia de la un nivel de suprafață la o analiză mai sofisticată, critică.

Moon (2004) distinge între două tipuri de reflecție: **Reflecția-în-acțiune (Reflection-in-action)**, care are loc în timpul unei activități și necesită luarea imediată a deciziilor, și **Reflecția-asupra-acțiunii (Reflection-on-action)**, care implică analizarea retrospectivă a experiențelor trecute pentru a obține o înțelegere mai clară. Aceste procese reflexive, fie că sunt aplicate în educația formală sau în viața de zi cu zi, contribuie la navigarea și înțelegerea diverselor experiențe.

Pentru Moon (2004), **învățarea conștientă** este esențială pentru practica reflexivă. Elevii se angajează în mod deliberat în procesele lor de învățare, străduindu-se să se îmbunătățească și să înțeleagă experiențele lor. Eapledează pentru integrarea activităților reflexive, cum ar fi **jurnalele de învățare** și alte exerciții de scriere reflexivă, în mediile educaționale pentru a spori calitatea reflecției și a aprofunda rezultatele învățării. Moon (2004) evidențiază, de asemenea, rolul **emoției** în practica reflexivă, recunoscând modul în care stările emoționale pot modela calitatea și profunzimea reflecției.

În concluzie, atât Kolb (1984), cât și Moon (2004) subliniază importanța practicii reflexive în învățare. Pentru Kolb, reflecția este un mecanism esențial pentru transformarea experienței în cunoaștere, conducând ciclul continuu de învățare și dezvoltare. Pentru Moon, practica reflexivă este o abordare multi-dimensională care cultivă gândirea critică, conștientizarea de sine și integrarea experienței cu cunoașterea. Împreună, aceste perspective oferă o viziune cuprinzătoare asupra modului în care reflecția îmbogățește învățarea experiențială, ducând la o creștere personală și profesională semnificativă.

Strategii și Etape ale Implementării Practicii Reflexive (RP)

Următoarele strategii și etape urmăresc să încorporeze practica reflexivă în mediile de învățare, ajutând elevii să conecteze teoria la practică, să dezvolte abilități metacognitive și să cultive învățarea pe tot parcursul vieții (Moon, 2004):

Strategii:

Utilizați **jurnale de învățare** sau exerciții de scriere reflexivă pentru a facilita reflecția. Introduceți activitățile reflexive **treptat** pentru elevii care ar putea să nu fie familiarizați cu practica.

Oferiți **ghidare și cadre** pentru a sprijini scrierea și gândirea reflexivă.

Folosiți scenarii sau povești fictive ca **elemente de bază** pentru reflecție.

Încorporați reflecția în **practicile de evaluare**.

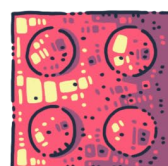
Aplicați reflecția la experiența de muncă și la alte situații de învățare experiențială.

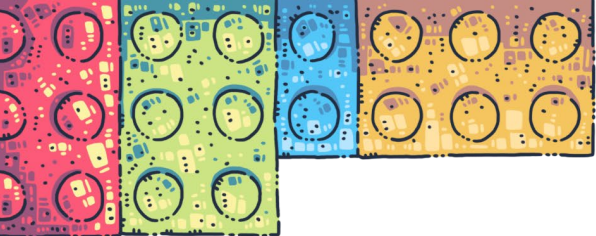
Utilizați reflecția pentru a **conecta învățarea teoretică la experiențele practice**.

Încurajați **metacogniția și conștientizarea de sine** prin activități reflexive.

Etape de Implementare a Practicii Reflexive:

1. Introduceți conceptul de reflecție și importanța acestuia în învățare.
2. Oferiți **ghidare și structură inițială** pentru activitățile reflexive.
3. Oferiți **oportunități de practicare a reflecției** prin exerciții ghidate.
4. Creșteți **treptat profunzimea și complexitatea** sarcinilor reflexive.
5. Integrați reflecția în **activitățile de curs și evaluările** regulate.
6. Încurajați **practica reflexivă independentă și auto-dirijată**.
7. Utilizați reflecția pentru a îmbunătăți învățarea din diverse experiențe, atât în interiorul, cât și în afara mediilor educaționale formale.
8. Dezvoltați capacitatea elevilor de a aplica abilitățile reflexive la **dezvoltarea lor profesională și învățarea pe tot parcursul vieții**.

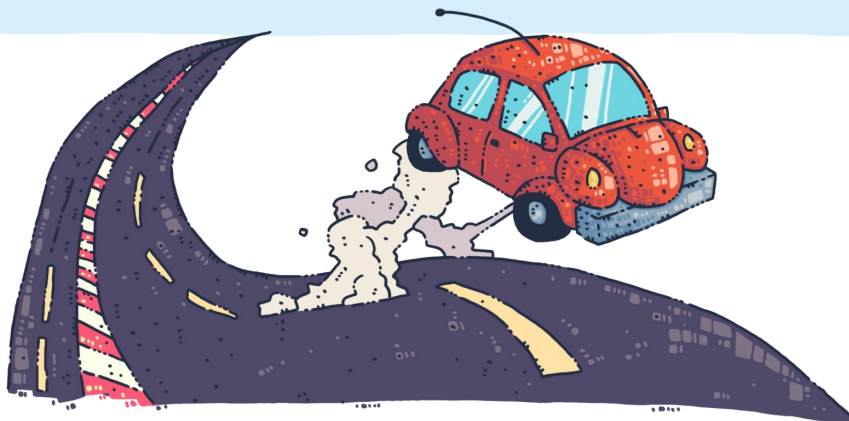

Moon (2004) subliniază că implementarea practicii reflexive este un proces continuu care necesită introducere, ghidare și dezvoltare atentă în timp. Scopul este de a-i ajuta pe elevi să devină gânditori mai conștienți de sine, critici, care pot învăța eficient din experiențele lor.

Componentele Cheie ale Implementării cu Succes a Practicii Reflexive (RP) la INNO Kids

Proiectul INNO Kids este construit pe baza învățării experiențiale și reflexive, urmărind să cultive inovația și creativitatea în educația timpurie. Implementarea cu succes a **Practicii Reflexive (RP)** în cadrul Proiectului INNO Kids va necesita alinierea strategică cu obiectivele sale educaționale și adaptabilitatea la publicul său țintă – copii, profesori și organizații educaționale. Componentele cheie pentru integrarea cu succes a practicii reflexive în Proiectul INNO Kids pot fi încadrate în jurul următoarelor elemente:

- 1. Introducerea Treptată a Practicii Reflexive:** Practica reflexivă ar trebui introdusă progresiv pentru a-i ajuta pe copii și pe profesori să se adapteze la procesul de reflecție în timp, făcând-o o parte obișnuită a învățării.
- 2. Utilizarea Tehnicilor de Învățare Structurată:** Furnizarea de sprijin structurat este crucială pentru crearea unui mediu în care reflecția poate evolua în mod natural. Acest lucru se aliniază cu modelul de învățare experiențială al lui Kolb, permițând participanților să înțeleagă experiențele lor prin reflecție ghidată.
- 3. Instrumente de Reflecție Personalizate pentru Copii:** Instrumentele de reflecție ar trebui să fie adaptate la etapele de dezvoltare ale copiilor, utilizând metode precum **povestirea**, desenul sau întrebările reflexive simple pentru a angaja activ tinerii elevi.
- 4. Dezvoltare Profesională pentru Profesori:** Profesorii trebuie să fie echipați cu abilitățile necesare pentru a ghida practica reflexivă, inclusiv facilitarea discuțiilor reflexive și evaluarea gândirii reflexive a elevilor, îmbunătățindu-și în același timp propria creștere profesională.

5. **Încorporarea Reflecției în Activitățile de Învățare Zilnice:** Practica reflexivă ar trebui integrată perfect în activitățile zilnice, încurajând copiii să reflecte asupra a ceea ce au făcut, cum s-au simțit și ce au învățat, construind treptat abilități metacognitive.
6. **Alinierea cu Ciclul de Învățare Experiențială:** Practica reflexivă ar trebui să urmeze ciclul de învățare experiențială al lui Kolb, ghidând elevii prin etapele de Experiență Concretă, Observație Reflexivă, Conceptualizare Abstractă și Experimentare Activă pentru a conecta experiența cu înțelegerea conceptuală.
7. **Încurajarea Reflecției Colaborative:** Reflecția colaborativă care implică atât copiii, cât și profesorii permite schimbul de idei și perspective, cultivând o învățare mai profundă și întărind sentimentul de comunitate.
8. **Concentrarea pe Învățarea pe Tot Parcursul Vieții și Inovație:** Practica reflexivă ajută la dezvoltarea unei mentalități de creștere continuă, permițând participanților să se adapteze și să inoveze în provocările viitoare, sprijinind învățarea pe tot parcursul vieții și creativitatea în educație.

Pentru ca Proiectul INNO Kids să implementeze cu succes practica reflexivă, accentul trebuie să fie pus pe introducerea treptată, instrumente reflexive adecvate vârstei, dezvoltarea profesională pentru profesori și încorporarea reflecției în activitățile zilnice. Alinierea practicii reflexive cu învățarea structurată și cu ciclul de învățare experiențială al lui Kolb va asigura că participanții se implică profund în experiențele lor de învățare, cultivând creativitatea, gândirea critică și învățarea pe tot parcursul vieții într-un mediu structurat, dar inovator.

Fii pregătit pentru provocări!

- **Introducerea Treptată a Activităților Reflexive:** Introducerea lentă a practicii reflexive participanților nefamiliarizați cu aceasta necesită sprijin și îndrumare continuă pentru a asigura o integrare ușoară în procesele lor de învățare.
- **Integrarea Reflecției în Evaluare:** Dezvoltarea de modalități semnificative de a evalua munca reflexivă, fără a reduce natura sa subiectivă și personală, reprezintă o provocare pentru menținerea profunzimii și scopului acesteia.
- **Încurajarea Metacogniției:** Predarea către tinerii elevi pentru a se angaja în conștientizarea de sine și metacogniție poate fi dificilă, deoarece necesită timp și efort pentru a cultiva gândirea critică și abilitățile reflexive.

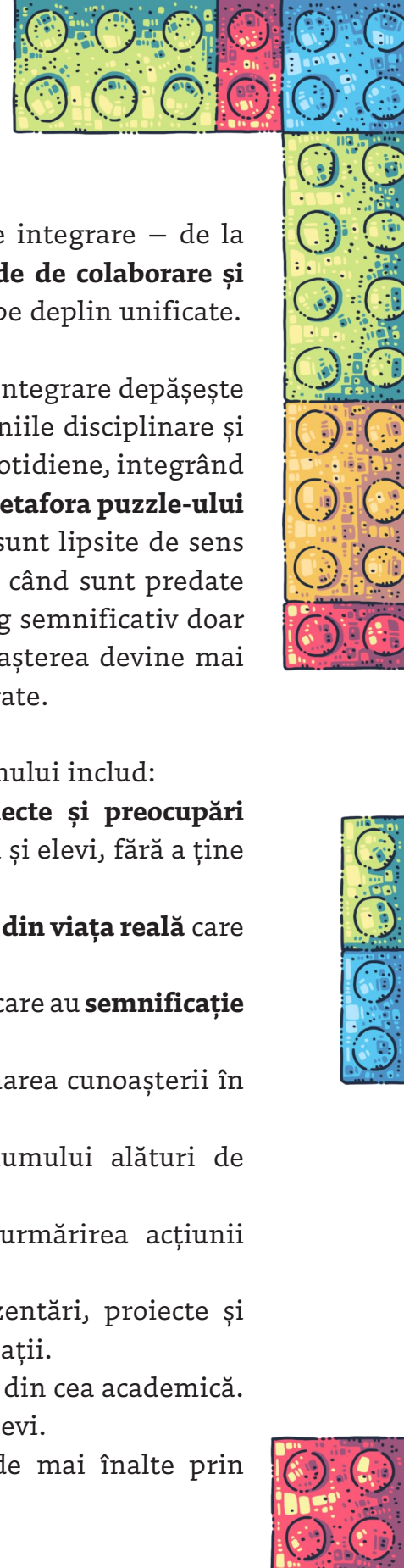
Despre Curriculumul Integrat (IC)

Martins et al. (2017) discută diferite modalități de organizare a acțiunii educaționale, concentrându-se în special pe modul în care conținutul poate fi abordat prin diverse cadre, cum ar fi abordările multidisciplinare, interdisciplinare și transdisciplinare. În ultimii ani, **integrarea curriculară** a apărut ca o metodă cheie pentru a promova o achiziție de cunoștințe mai semnificativă și holistică pentru copii (Leite, Gomes & Fernandes, 2001, citat în Martins et al., 2017). Înțelegerea conceptului de integrare necesită recunoașterea diferitelor niveluri de relații între domeniile cunoașterii în mediile educaționale.

Relațiile dintre discipline, așa cum sunt caracterizate de Leite, Gomes și Fernandes (2001, citat în Martins et al., 2017), pot fi înțelese pe mai multe niveluri de integrare:

- **Multidisciplinar:** Această abordare prezintă conținutul curricular prin **discipline izolate**, unde fiecare subiect este predat independent, fără a se face conexiuni explicite între ele.
- **Multidisciplinaritate:** Acest nivel implică abordarea mai multor discipline împreună, **juxtapuse** într-un mod care evidențiază relațiile dintre ele. Cu toate acestea, aceste conexiuni rămân superficiale, cu colaborare sau integrare limitată între subiecte.
- **Interdisciplinaritate:** Aici, un grup de discipline se întâlnesc și **cooperează activ** pentru a studia o anumită temă sau problemă. Această abordare cultivă o coordonare și o îmbogățire reciprocă mai profundă, deoarece metodele și perspectivele din diferite domenii sunt schimbate.
- **Transdisciplinaritate:** Ca cel mai înalt nivel de integrare, transdisciplinaritatea **transcende granițele** disciplinelor individuale. Aceasta vizează o înțelegere holistică prin integrarea completă a tuturor domeniilor cunoașterii, cultivând fuziunea metodelor, perspectivelor și abordărilor fără limitările impuse de granițele disciplinare tradiționale.

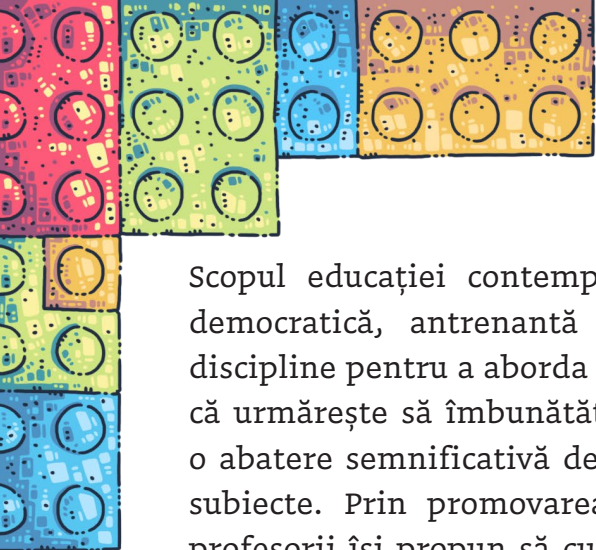

În esență, Martins et al. (2017) subliniază că aceste niveluri de integrare – de la multidisciplinar la transdisciplinar – reflectă **niveluri crescânde de colaborare și sinteză**, transdisciplinaritatea reprezentând idealul cunoașterii pe deplin unificate.

Cu toate acestea, potrivit lui Martins et al. (2017), a vorbi despre integrare depășește fuziunea disciplinelor. O integrare curriculară transcende domeniile disciplinare și începe cu identificarea modalităților de organizare a subiectelor cotidiene, integrând toate domeniile cunoașterii. Acest proces poate fi înțeles prin **metafora puzzle-ului** a lui Beane (1995): așa cum piesele individuale ale unui puzzle sunt lipsite de sens atunci când sunt privite izolat, la fel sunt și disciplinele atunci când sunt predate separat și fără conexiune. Piesele puzzle-ului formează un întreg semnificativ doar atunci când sunt interconectate, reflectând modul în care cunoașterea devine mai importantă atunci când diferite domenii sunt conectate și integrate.

Potrivit lui Beane (1997), aspectele cheie ale integrării curriculumului includ:

- Organizarea curriculumului în jurul unor **probleme, subiecte și preocupări semnificative** care sunt identificate în colaborare de profesori și elevi, fără a ține cont de granițele tradiționale ale subiectelor.
- Extragerea temelor organizatoare din **experiențe și probleme din viața reală** care sunt relevante pentru elevi.
- Aplicarea cunoștințelor pentru a aborda întrebări și probleme care au **semnificație personală și socială**.
- **Dizolvarea granițelor** dintre subiectele separate și re poziționarea cunoașterii în contextul temelor/problemelor centrale explorate.
- Implicarea elevilor în **planificarea colaborativă** a curriculumului alături de profesori.
- Punerea accentului pe **investigarea problemelor reale** și urmărirea acțiunii sociale.
- **„Realizarea cunoașterii”** (Performing knowledge) prin prezentări, proiecte și acțiune socială, mai degrabă decât simpla achiziție de informații.
- Utilizarea de **resurse flexibile** atât din cultura populară, cât și din cea academică.
- Furnizarea unui **acces mai larg la cunoaștere** pentru diverși elevi.
- Implicarea elevilor în conținut mai provocator și standarde mai înalte prin **aplicarea cunoștințelor**.

Scopul educației contemporane este de a crea o experiență de învățare mai democratică, antrenantă și semnificativă, care **integrează cunoștințele** între discipline pentru a aborda problemele din lumea reală. Această abordare nu numai că urmărește să îmbunătățească integrarea personală și socială, dar reprezintă și o abatere semnificativă de la organizarea tradițională a curriculumului bazată pe subiecte. Prin promovarea conexiunilor între diverse domenii ale cunoașterii, profesorii își propun să cultive medii în care are loc o învățare semnificativă atât pentru copii, cât și pentru adulți (Beane, 1997).

Aționarea pe baza acestei perspective implică dezvoltarea de medii de învățare care încurajează **interacțiunea perfectă a diferitelor domenii de cunoaștere**. O astfel de integrare reflectă viața reală, deoarece diverse discipline se intersectează și se influențează reciproc în experiențele noastre zilnice (Beane, 1995). Această abordare holistică este esențială pentru cultivarea unei înțelegeri mai profunde a lumii, deoarece le permite elevilor să înțeleagă imaginea de ansamblu și să aprecieze modul în care toate elementele cunoașterii se potrivesc împreună. În cele din urmă, prin transcenderea granițelor tradiționale, acest cadru educațional urmărește să cultive o experiență de învățare mai cuprinzătoare și mai îmbogățită, care pregătește indivizii să se angajeze eficient în provocările sociale complexe (Beane, 1995, id. 1997).

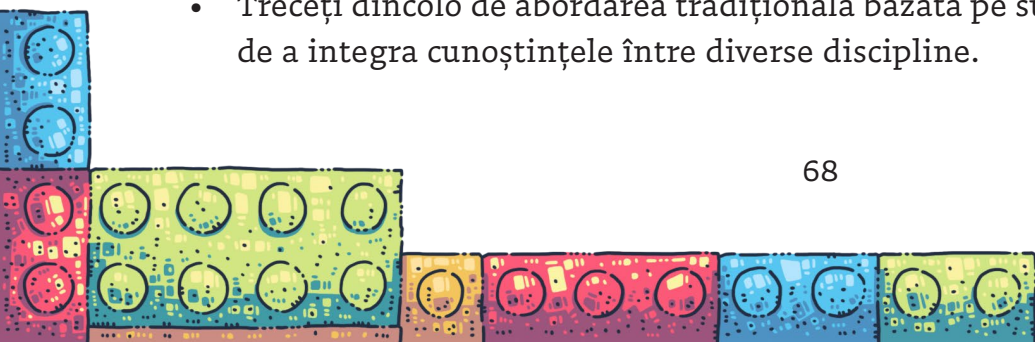

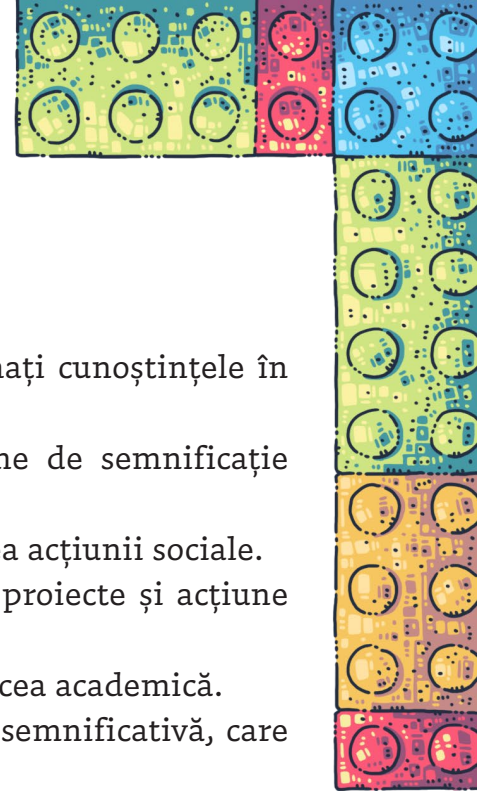
Strategii și Etape ale Implementării Curriculumului Integrat (IC)

Prin implementarea strategiilor care promovează colaborarea, investigația și acțiunea socială, profesorii pot crea medii de învățare dinamice care încurajează elevii să își aplice cunoștințele în contexte practice. Următoarele strategii și etape cheie schițează un cadru pentru implementarea eficientă a unui curriculum integrat, asigurând că învățarea este atât antrenantă, cât și cu impact pentru toți elevii (Beane, 1997):

Planificare și Pregătire

- Colaborați cu elevii pentru a identifica probleme, subiecte și preocupări semnificative în jurul cărora să organizați curriculumul, ignorând granițele tradiționale ale subiectelor.
- Extrageți temele organizatoare din experiențele și problemele din viața reală relevante pentru elevi.
- Implicați elevii în planificarea colaborativă a curriculumului alături de profesori.
- Treceți dincolo de abordarea tradițională bazată pe subiecte și căutați modalități de a integra cunoștințele între diverse discipline.

Implementare

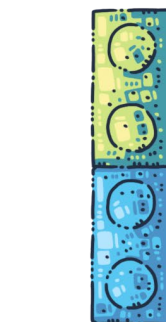
- Demontați granițele dintre subiectele separate și re poziționați cunoștințele în contextul temelor sau problemelor centrale explorate.
- Aplicați cunoștințele pentru a aborda întrebări și probleme de semnificație personală și socială.
- Puneți accentul pe investigarea problemelor reale și urmărirea acțiunii sociale.
- Încurajați elevii să „**realizeze cunoașterea**” prin prezentări, proiecte și acțiune socială, mai degrabă decât simpla achiziție de informații.
- Utilizați resurse flexibile atât din cultura populară, cât și din cea academică.
- Creați o experiență educațională democratică, antrenantă și semnificativă, care integrează învățarea între discipline.

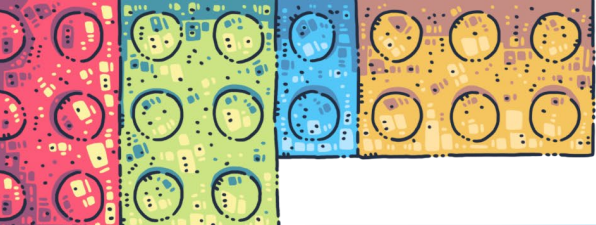
Scopul este de a crea o experiență de învățare mai holistică, relevantă și antrenantă, care îmbunătățește atât integrarea personală, cât și cea socială pentru elevi. Implementarea cu succes necesită planificare atentă, colaborare și dorința de a trece dincolo de granițele tradiționale ale subiectelor (Beane, 1997).

Componentele Cheie ale Implementării cu Succes a Curriculumului Integrat (IC) la INNO Kids

Iată componentele cheie ale unei implementări de succes a curriculumului integrat pentru Proiectul INNO Kids:

1. **Proiectarea Colaborativă a Curriculumului:** Implicați elevi, profesori și părți interesate în procesul de planificare a curriculumului pentru a identifica teme relevante și probleme din lumea reală care rezonază cu elevii. Această abordare colaborativă cultivă asumarea și implicarea în rândul participanților.
2. **Organizarea Tematică:** Elaborați un curriculum care se învârtă în jurul unor teme sau probleme centrale, integrând cunoștințe din diverse discipline. Această abordare tematică îi ajută pe elevi să vadă conexiunile dintre diferite subiecte și modul în care se aplică în situații din viața reală.
3. **Medii de Învățare Flexibile:** Creați spații de învățare adaptabile care susțin diverse metode de predare și învățare. Mediile flexibile facilitează colaborarea, explorarea și învățarea bazată pe investigație, adaptându-se la diverse stiluri și preferințe de învățare.
4. **Învățarea Bazată pe Investigație:** Puneți accentul pe investigarea problemelor semnificative, încurajând elevii să pună întrebări, să investigheze și să caute soluții. Această abordare promovează gândirea critică și cultivă o înțelegere mai profundă a subiectelor complexe.

-
-
-
5. **Oportunități de Învățare Experiențială:** Oferiți oportunități elevilor de a se angaja în proiecte practice, prezentări și acțiuni bazate pe comunitate care le permit să își aplice cunoștințele în moduri semnificative. Acest aspect experiențial îmbunătățește învățarea și întărește relevanța curriculumului.
 6. **Reflecție și Auto-Evaluare:** Încurajați elevii să reflecte asupra experiențelor lor de învățare și să își evalueze progresul. Incorporarea practicilor reflexive îi ajută pe elevi să dezvolte abilități metacognitive și cultivă o cultură a îmbunătățirii continue.
 7. **Dezvoltare Profesională pentru Profesori:** Dotați profesorii cu abilitățile și strategiile necesare pentru a implementa eficient un curriculum integrat. Dezvoltarea profesională continuă asigură că profesorii sunt încrezători și competenți în facilitarea învățării interdisciplinare.
 8. **Integrarea Tehnologiei și a Resurselor:** Utilizați o varietate de resurse, inclusiv instrumente digitale, pentru a îmbogăți experiența de învățare. Tehnologia poate îmbunătăți colaborarea, accesul la informații și implicarea în activitățile de învățare.
 9. **Implicarea Comunității:** Cultivați parteneriate cu organizațiile comunitare și părțile interesate pentru a îmbogăți curriculumul și pentru a le oferi elevilor contexte din lumea reală pentru învățarea lor. Implicarea comunității sporește relevanța și sprijină dezvoltarea socială și emoțională a elevilor.
 10. **Concentrarea pe Învățarea pe Tot Parcursul Vieții:** Promovați o mentalitate de creștere și învățare continuă în rândul elevilor și profesorilor. Prin încurajarea curiozității și adaptabilității, Proiectul INNO Kids poate cultiva o generație de elevi pregătiți să navigheze provocările viitoare în mod creativ și eficient.

Fii pregătit pentru provocări!

- **Anticiparea Rezistenței la Schimbare:** Fii pregătit să întâmpini rezistență din partea colegilor, administratorilor și părinților care pot fi sceptici cu privire la renunțarea la programele școlare tradiționale bazate pe subiecte.
- **Clarificarea Concepțiilor Greșite despre Integrarea Curriculumului:** Abordați concepțiile greșite legate de integrarea curriculumului, care este adesea înțeleasă greșit ca fiind doar corelarea conținutului între subiecte, mai degrabă decât reprezentarea unei reproiectări mai cuprinzătoare.
- **Recunoașterea Schimbării în Organizarea Curriculumului:** Recunoașteți că implementarea unei integrări autentice a curriculumului semnifică o abatere substanțială de la organizarea tradițională a curriculumului și poate necesita schimbări în pedagogie și practicile de evaluare.

Despre Învățarea Bazată pe Joacă (Play-Based Learning)

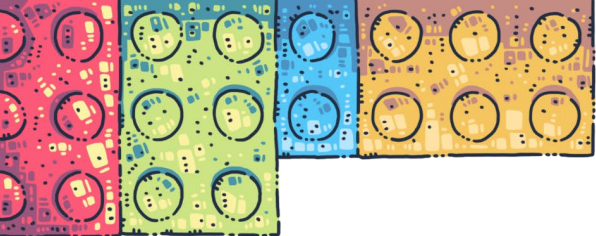
Joaca este recunoscută în unanimitate ca o activitate fundamentală în viața copiilor, savanți precum Samuelsson și Carlsson (2008, citat în Duque, 2014) afirmând că cei mici identifică în mod constant joaca drept activitatea lor cea mai plăcută. Această recunoaștere se aliniază cu Convenția cu privire la Drepturile Copilului, unde Articolul 31 protejează **dreptul la joacă**. Cu toate acestea, în ciuda importanței sale, adesea lipsește o înțelegere a adevăratului sens al jocului. Așa cum au subliniat diverși autori (c.f. Duque, 2014), jocul este un termen larg și oarecum ambiguu, cu dezbateri considerabile cu privire la definiția sa. Ceea ce este unanim acceptat este că joaca este esențială pentru educația și dezvoltarea unui copil.

Bazându-se pe aceasta, Briggs și Hansen (2012) subliniază rolul **învățării bazate pe joacă**, o abordare educațională care poziționează joaca ca mijloc principal de învățare în școlile primare și elementare. Ei susțin că joaca favorizează învățarea naturală prin **explorare și participare activă**, permițând copiilor să își construiască propriile cunoștințe, mai degrabă decât să primească informații în mod pasiv. Această abordare promovează abilități precum **gândirea critică, colaborarea și comunicarea** într-un mediu plăcut și de susținere, profesorii acționând ca **facilitatori** care îi ghidează pe copii fără a-i dirija (op. cit.).

În timp ce viziunea lui Briggs și Hansen asupra învățării bazate pe joacă evidențiază potențialul acesteia de a dezvolta abilități esențiale printr-o abordare flexibilă, condusă de copil, Danniels și Pyle (2018) explorează în continuare nuanțele învățării bazate pe joacă, făcând distincția între diferite tipuri de joacă. Ei susțin că învățarea bazată pe joacă poate lua diverse forme, împărțite în principal în „**joacă liberă**” (**free play**) și „**joacă ghidată**” (**guided play**). Joaca liberă, adesea descrisă ca fiind auto-dirijată de copil și motivată intern, le permite copiilor să exerseze imaginația și abilitățile sociale prin activități precum jocul socio-dramatic. În schimb, joaca ghidată implică un anumit grad de implicare a profesorului, fie prin joacă dirijată reciproc, unde profesorii participă fără a domina activitatea, fie prin joacă dirijată de profesor, unde obiectivele de învățare sunt încorporate în activitățile de joacă.

Danniels și Pyle (2018) indică, de asemenea, numărul tot mai mare de cercetări care susțin învățarea bazată pe joacă ca mijloc de stimulare a mai multor domenii de dezvoltare. Cu toate acestea, există încă unele dezacorduri între cercetători și profesori cu privire la valoarea diferitelor tipuri de joacă în clasă. În timp ce joaca

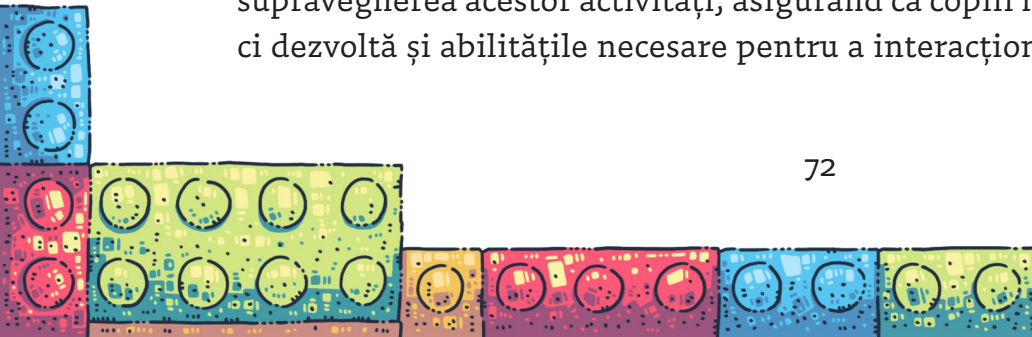
liberă încurajează autonomia și creativitatea copiilor, joaca ghidată oferă oportunități structurate de învățare prin implicarea profesorului, evidențiind nevoia de **echilibru** în implementarea strategiilor de învățare bazate pe joacă.

Atât recunoașterea de către Samuelsson și Carlsson a rolului central al jocului în viața copiilor (Samuelsson & Carlsson, 2008, citat în Duque, 2014), cât și distincțiile făcute de Briggs și Hansen (2012) și Danniels și Pyle (2018) subliniază semnificația învățării bazate pe joacă în promovarea creșterii educaționale și de dezvoltare. Înțelegerea diferitelor tipuri de joacă le permite profesorilor să își valorifice întregul potențial, sprijinind dezvoltarea holistică a copiilor. În acest context, **mediul fizic și atitudinile adulților** sunt, de asemenea, cruciale, deoarece un cadru bine structurat și stimulant, asociat cu îndrumare de susținere, favorizează experiențe de joacă mai diverse și mai complexe. Acești factori contribuie la creșterea cognitivă și socială a copiilor (Scott-McKie & Casey, 2017). Prin explorarea clasificărilor jocului realizate de Piaget și Parten, putem aprecia în continuare rolul pe care îl joacă aceste influențe în stimularea dezvoltării.

Clasificarea Jocului conform lui Piaget (Axare pe Dezvoltarea Cognitivă)

Clasificarea jocului realizată de Piaget se concentrează pe procesele cognitive implicate pe măsură ce copiii se angajează cu mediul lor. Fiecare etapă a jocului reflectă o complexitate tot mai mare în modul în care copiii gândesc, învață și interacționează cu lumea din jurul lor (Piaget, 1945):

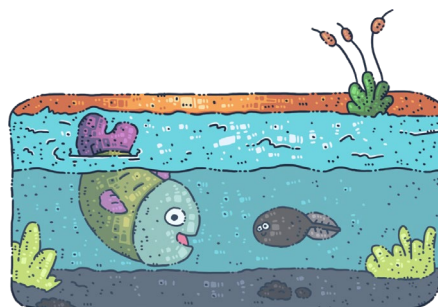
1. **Jocul de Exersare:** În această etapă inițială, copiii se angajează în activități senzoriale și motorii. Ei experimentează cu obiecte, sunete și mișcări, dobândind o înțelegere de bază prin acțiuni repetitive (op. cit.). Un mediu stimulant oferă oportunități ample copiilor de a se angaja în jocul de exersare, permițându-le să exploreze și să învețe prin experiențe tactile, vizuale și auditive.
 2. **Jocul Simbolic:** Pe măsură ce copiii se dezvoltă, ei intră în stadiul jocului simbolic, unde încep să se angajeze în activități imaginative. Obiectele sunt folosite în jocul de **prefăcătorie**, simbolizând adesea altceva. De exemplu, un băț ar putea deveni o sabie sau o păpușă ar putea reprezenta un bebeluș (op. cit.). Acest tip de joacă este puternic influențat de resursele disponibile în mediu, precum și de sprijinul și încurajarea din partea adulților.
 3. **Jocuri cu Reguli:** În acest stadiu mai avansat, copiii joacă jocuri structurate care le cer să urmeze reguli specifice. Aceste jocuri ajută la dezvoltarea înțelegerii normelor sociale și a cooperării (op. cit.). Adulții joacă un rol cheie prin facilitarea și supravegherea acestor activități, asigurând că copiii nu numai că înțeleg regulile, ci dezvoltă și abilitățile necesare pentru a interacționa cu succes cu ceilalți.
-

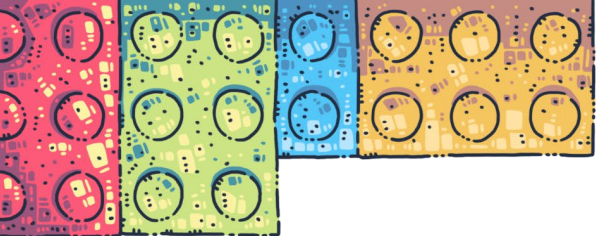
Clasificarea Jocului conform lui Parten (Axare pe Interacțiunea Socială)

Pe lângă dezvoltarea cognitivă, clasificarea realizată de Parten se axează pe aspectele sociale ale jocului. Aceasta schițează modul în care evoluează interacțiunile sociale ale copiilor, de la a se juca singuri la a se angaja cu ceilalți în moduri cooperative (Parten, 1932):

- 1. Jocul Solitar:** În jocul solitar, copiii se joacă singuri, concentrându-se pe propria lor activitate fără a-i implica pe ceilalți. Acesta este adesea punctul de plecare al jocului social și este deosebit de comun la copiii mai mici. Mediul oferă resurse importante pentru acest tip de joacă, dar sprijinul adultului este mai puțin direct în această etapă.
- 2. Jocul Paralel:** În timpul jocului paralel, copiii se joacă unul lângă celălalt, dar nu interacționează direct. Acest stadiu reflectă conștientizarea tot mai mare a colegilor, dar menține în continuare concentrarea individuală. Un mediu bine conceput care oferă suficiente resurse pentru ca mai mulți copii să se angajeze independent poate încuraja acest tip de joacă.
- 3. Jocul Asociativ:** În jocul asociativ, copiii încep să interacționeze cu ceilalți, împărțind resurse și angajându-se în activități similare. Acest stadiu este mai puțin structurat decât jocul cooperativ, dar implică totuși schimburi sociale semnificative. Adulții pot încuraja jocul asociativ prin crearea de medii care stimulează împărțirea și prin modelarea interacțiunilor sociale.
- 4. Jocul Cooperativ:** Jocul cooperativ implică copiii care lucrează împreună către un obiectiv comun, necesitând adesea ca ei să își asume roluri diferite și să colaboreze. Acest tip de joacă este puternic influențat atât de mediu, cât și de implicarea adulților, deoarece copiii au nevoie de îndrumare în dezvoltarea abilităților lor de cooperare.

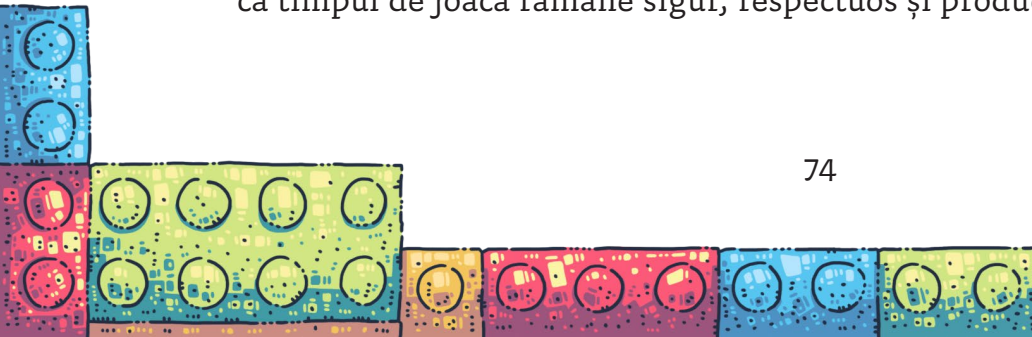
Combinarea dintre etapele de joc cognitiv ale lui Piaget și etapele de joc social ale lui Parten evidențiază importanța unui mediu stimulant și a influenței de susținere a adulților în cultivarea dezvoltării copiilor. Fie că este vorba de jocul de exersare, simbolic sau bazat pe reguli, creșterea cognitivă a copiilor este strâns legată de resursele la care au acces. În mod similar, dezvoltarea lor socială — de la jocul solitar la cel cooperativ — depinde de oportunitățile de a interacționa cu semenii în moduri semnificative. Prin înțelegerea acestor diferite tipuri de joc, adulții pot crea medii care hrănesc întregul potențial al copiilor (Scott-McKie & Casey, 2017; Piaget, 1945; Parten, 1932).

Strategii și Etape ale Implementării Învățării Bazate pe Joacă

În implementarea învățării bazate pe joacă, **echilibrarea structurii și a libertății** este o provocare cheie pentru profesori. Briggs și Hansen (2012) propun mai multe strategii pentru a realiza acest echilibru, care pot fi organizate în etape care ghidează integrarea graduală a învățării structurate în contextele de joacă:

- **Oferirea unui amestec de timp de joacă structurat și nestructurat:** Profesorii ar trebui să aloce perioade atât pentru joaca liberă, cât și pentru cea structurată. În timpul jocului liber, copiii pot alege activități bazate pe interesele lor, cultivând creativitatea și independența. Sesiunile de joacă structurată, cu obiective de învățare specifice, ar trebui introduse treptat, crescând în frecvență pe măsură ce copiii se dezvoltă, păstrând în același timp elemente de joc nestructurat pentru a menține creativitatea.
 - **Proiectarea atentă a sălii de clasă:** Un spațiu organizat este esențial pentru o învățare eficientă bazată pe joacă. Zonele definite pentru diferite tipuri de joacă, cum ar fi un colț de artă, un loc de lectură sau o zonă de construcție, îi ajută pe copii să își înțeleagă opțiunile și să exploreze o varietate de activități. Materialele ar trebui să fie ușor accesibile, iar resursele deschise, care încurajează creativitatea și rezolvarea de probleme, ar trebui să fie disponibile.
 - **Tehnici de joacă ghidată:** Profesorii ar trebui să observe interesele copiilor în timpul jocului liber și să le folosească ca bază pentru învățare. Întrebările deschise pot fi folosite pentru a extinde gândirea copiilor, în timp ce vocabulare și concepte noi pot fi introduse în contextul jocului lor, ajutând la structurarea învățării într-un mod organic și antrenant.
 - **Planificare flexibilă:** Deși este important să existe obiective de învățare clare, profesorii trebuie să fie adaptabili, permițând intereselor copiilor să modeleze direcția activităților. Ar trebui alocat timp pentru oportunități de învățare spontană, iar planurile ar trebui ajustate pe baza nivelurilor de implicare și curiozitate ale copiilor.
 - **Schelărie:** Profesorii ar trebui să ofere doar suficient sprijin pentru a-i ajuta pe copii să progreseze în învățarea lor, reducând treptat această asistență pe măsură ce copiii capătă încredere și dezvoltă noi abilități. Această metodă le permite copiilor să își asume responsabilitatea pentru învățarea lor, simțindu-se în același timp sprijiniți în creșterea lor.
 - **Așteptări clare:** Stabilirea rutinelor și a limitelor în timpul jocului este crucială. Profesorii ar trebui să îi învețe pe copii cum să folosească materialele în mod corespunzător și să stabilească reguli clare pentru interacțiunile sociale, asigurând că timpul de joacă rămâne sigur, respectuos și productiv.
-

- **Evaluarea prin observare:** Joaca oferă un context ideal pentru evaluarea abilităților și înțelegerii copiilor. Prin observarea copiilor în timpul jocului, profesorii pot documenta învățarea și pot urmări dezvoltarea într-un mediu informal și natural.
- **Tranziții intenționate:** Tranzițiile ușoare între jocul liber și activitățile structurate sunt importante pentru menținerea concentrării și a implicării. Profesorii pot folosi cântece, semnale sau rutine pentru a-i ghida pe copii de la un tip de activitate la altul fără a perturba fluxul învățării.

În concluzie, implementarea eficientă a învățării bazate pe joacă se bazează pe găsirea echilibrului potrivit între structură și libertate. Urmând aceste strategii, profesorii pot ghida învățarea, permițând în același timp copiilor libertatea de a explora, crea și descoperi prin joacă. Acest echilibru ar trebui să rămână flexibil, ajustându-se pe parcursul anului pentru a se alinia cu progresul de dezvoltare al copiilor (Briggs & Hansen, 2012).

Componentele Cheie ale Implementării cu Succes a Învățării Bazate pe Joacă la INNO Kids

Proiectul INNO Kids urmărește să cultive dezvoltarea holistică a copilului prin practici educaționale inovatoare, în special prin încorporarea **învățării bazate pe joacă** ca metodologie centrală. Pentru a-i asigura succesul, trebuie implementate eficient câteva componente cheie, bazându-se atât pe cercetare, cât și pe nevoile unice ale proiectului.

1. **Echilibrarea Jocului Structurat și Nestructurat:** Căutați un amestec de activități structurate cu obiective de învățare clare și timp amplu pentru joaca liberă, permițând atât descoperirea ghidată, cât și explorarea creativă.
2. **Crearea unui Mediu de Învățare Centrat pe Copil:** Proiectați sălile de clasă cu zone clar definite pentru diferite tipuri de joacă și asigurați-vă că materialele sunt deschise și ușor accesibile pentru a stimula curiozitatea.
3. **Acționarea ca un Facilitator:** Treceți de la metodele de predare tradiționale la un rol de facilitare, observând și ghidând învățarea copiilor prin joacă, încurajându-i în același timp să preia inițiativa.
4. **Încorporarea Practicii Reflexive:** Reflectați în mod regulat asupra tiparelor de joacă și a progresului de dezvoltare al copiilor pentru a adapta sprijinul și activitățile, cultivând creșterea în creativitate și comunicare.
5. **Încurajarea Învățării Colaborative:** Facilitați activitățile de grup care îmbunătățesc abilitățile sociale, cum ar fi munca în echipă și empatia, prin joc cooperativ și sarcini de rezolvare a problemelor.

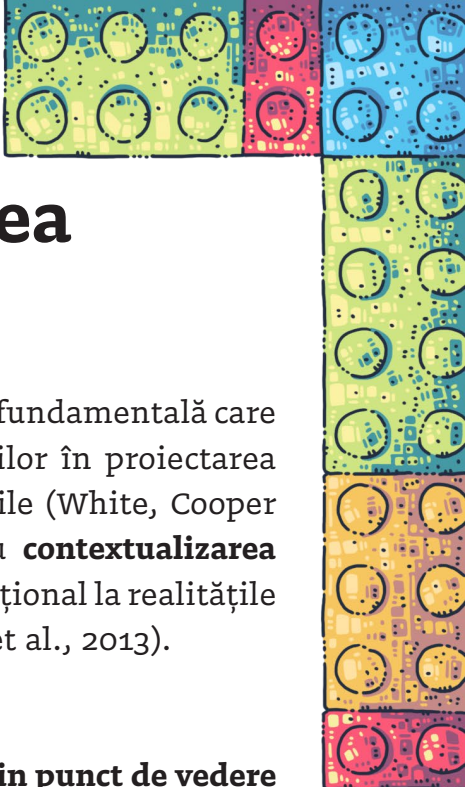
-
6. **Menținerea Flexibilității și Adaptabilității:** Fiți pregătiți să vă ajustați abordarea didactică pe baza observațiilor în timp real ale intereselor și nevoilor de dezvoltare ale copiilor pentru a menține curriculumul antrenant.
 7. **Implicarea Familiilor și a Comunității:** Consolidați conexiunile cu familiile prin încurajarea jocului acasă și prin implicarea organizațiilor locale pentru a îmbogăți experiențele de învățare dincolo de sala de clasă.
 8. **Evaluarea prin Observare:** Utilizați observarea continuă în timpul jocului pentru a evalua abilitățile sociale, emoționale și cognitive ale copiilor într-un mediu cu presiune scăzută.
 9. **Cultivarea Creativității și a Inovației:** Promovați activitățile de joacă deschise care îi încurajează pe copii să exploreze idei noi și să dezvolte abilități esențiale de rezolvare a problemelor pentru succesul viitor.
 10. **Stabilirea de Rutine și Așteptări Clare:** Stabiliți rutine și limite clare pentru a crea un mediu structurat, ajutându-i pe copii să înțeleagă așteptările privind comportamentul și materialele pentru a sprijini o comunitate colaborativă.

Implementarea cu succes a învățării bazate pe joacă în Proiectul INNO Kids depinde de o interacțiune dinamică între structură, libertate și sprijin. Prin cultivarea unui mediu de învățare centrat pe copil, reflexiv și flexibil, în care creativitatea, colaborarea și dezvoltarea socială sunt prioritare, proiectul le oferă copiilor posibilitatea de a se dezvolta holistic. Aceste componente cheie asigură că joaca devine nu doar o activitate plină de bucurie, ci și un motor puternic al învățării și dezvoltării pentru fiecare copil.

Fii pregătit pentru provocări!

- **Alinierea Curriculumului:** Integrarea metodelor bazate pe joacă cu standardele educaționale pentru a le demonstra valoarea și a stimula inovația în rândul părților interesate.
 - **Pregătirea și Mentalitatea Profesorului:** Formarea profesorilor pentru a trece de la predarea tradițională la facilitarea învățării bazate pe joacă, abordând în același timp percepțiile despre structura și rigoarea jocului.
 - **Aprobarea Părinților și a Comunității:** Educarea familiilor cu privire la beneficiile învățării bazate pe joacă pentru creativitate și rezolvarea de probleme, abordând în același timp preocupările legate de pregătirea academică.
 - **Provocări de Evaluare:** Crearea de evaluări eficiente pentru rezultatele învățării în creativitate și inovare prin joacă, aliniindu-se în același timp cu metodele tradiționale de evaluare.
-

Despre Contextualizarea Culturală și Socială

Contextualizarea culturală și socială este o abordare educațională fundamentală care prioritizează integrarea contextelor culturale și sociale ale elevilor în proiectarea curriculumului, urmărind medii de învățare incluzive și echitabile (White, Cooper & Mackey, 2014). Această abordare se aliniază îndeaproape cu **contextualizarea curriculară**, care se concentrează pe conectarea conținutului educațional la realitățile elevilor, făcând învățarea mai relevantă și cu impact (Fernandes et al., 2013).

Aspecte Cheie ale Contextualizării Culturale și Sociale

Potrivit lui White, Cooper și Mackey (2014), **predarea relevantă din punct de vedere cultural (culturally relevant teaching)** este o componentă de bază a contextualizării culturale. Această pedagogie pune accentul pe incluziunea transculturală, conectarea conținutului curriculumului la experiențele culturale ale elevilor și afirmarea diversității contextelor elevilor. Prin valorificarea cunoștințelor anterioare și a stilurilor unice de învățare ale elevilor, predarea relevantă din punct de vedere cultural cultivă implicarea și incluziunea, creând un mediu de învățare care rezonază cu identitățile și experiențele trăite ale elevilor.

Pedagogia critică sprijină în continuare contextualizarea culturală, îmbinând educația cu teoria critică pentru a cultiva conștientizarea elevilor cu privire la structurile societale, permițându-le să recunoască dinamica puterii și să lucreze în vederea justiției sociale (White, Cooper & Mackey, 2014). Această abordare nu numai că ajută la dezvoltarea conștiinței critice, dar promovează și valorile democratice, încurajând elevii să imagineze și să contribuie la schimbări sociale pozitive.

Abordări și Beneficii ale Contextualizării Curriculare

Bazându-se pe aceste principii, Fernandes et al. (2013) schițează cinci abordări ale contextualizării curriculare: **bazată pe loc, centrată pe elev, pedagogică, orientată spre diversitate și disciplinară**. Aceste abordări urmăresc să facă învățarea mai aplicabilă și mai antrenantă, conectând conținutul educațional la viețile elevilor, mediile locale și interesele personale. Atunci când învățarea se aliniază cu realitățile elevilor, implicarea și motivația se îmbunătățesc, deoarece elevii găsesc o relevanță și un scop mai mare în studiile lor.

De exemplu, contextualizarea **bazată pe loc**, care se bazează pe mediile locale, întărește legătura elevilor cu comunitățile lor, făcând educația mai practică și cultivând o relație școală-comunitate. În mod similar, concentrarea pe interesele și vocile elevilor încurajează participarea activă, autonomia și o experiență de învățare mai personalizată, aliniindu-se cu abordarea centrată pe elev a contextualizării.

Îmbunătățirea Învățării prin Contextualizare

Un avantaj cheie al unui curriculum contextualizat este capacitatea sa de a promova **transferul de cunoștințe** și o înțelegere mai profundă, legând concepte abstracte de exemple tangibile din contextele elevilor (Fernandes et al., 2013). Această abordare sprijină înțelegerea și le permite elevilor să își aplice cunoștințele în situații noi, sporind abilitățile de rezolvare a problemelor și de gândire critică. În plus, prin recunoașterea și încorporarea diverselor contexte culturale, contextualizarea face educația mai **incluzivă și echitabilă**, asigurând că toți elevii se simt reprezentați în curriculum.

Rezultate Academice și Integrare Comunitară

Experiențele semnificative și relevante facilitate prin contextualizare nu numai că stimulează implicarea, ci au și un impact pozitiv asupra **rezultatelor academice**, așa cum este susținut de Fernandes et al. (2013). Prin fundamentarea educației în provocările din lumea reală, învățarea contextualizată promovează gândirea critică, rezolvarea de probleme și succesul academic general. În plus, atunci când conținutul curriculumului reflectă problemele și mediile locale, școlile devin părți integrante ale comunității, iar legătura elevilor cu împrejurimile lor se adâncește, îmbogățind atât viețile lor academice, cât și pe cele personale.

În concluzie, contextualizarea culturală și socială (White, Cooper & Mackey, 2014) și contextualizarea curriculară (Fernandes et al., 2013) creează împreună un cadru educațional holistic care valorizează mediile unice ale elevilor, conectează învățarea la viețile lor și sporește implicarea și performanța. Prin aceste metode, educația devine o experiență semnificativă și incluzivă care pregătește elevii atât pentru succesul academic, cât și pentru cel din lumea reală.

Strategii și Etape ale Implementării Contextualizării Culturale și Sociale

Potrivit lui White, Cooper și Mackey (2014), iată strategiile de bază și fazele pentru implementarea eficientă a contextualizării culturale și sociale în educație:

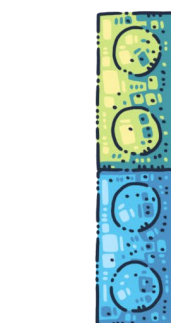
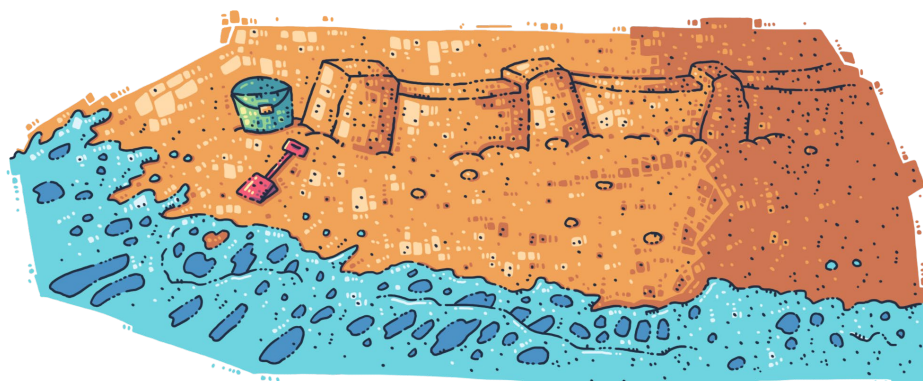
Strategii de Implementare

1. Educație Relevantă din Punct de Vedere Cultural

- Încorporați practicile de predare în contexte transculturale sau multiculturale.
- Permiteți elevilor să conecteze conținutul cursului la propriile lor contexte culturale.
- Recunoașteți semnificația diversității rasiale și culturale în procesul de învățare.
- Asigurați-vă că educația este semnificativă și relevantă pentru viața elevilor.
- Bazați-vă pe modurile distincte de cunoaștere și acțiune ale elevilor.
- Valorificați și utilizați cunoștințele existente și stilurile individuale de învățare ale elevilor.

2. Pedagogia Critică

- Integrați educația cu teoria critică pentru a cultiva gândirea analitică.
- Ghidați elevii în dezvoltarea unei înțelegeri a libertății și în recunoașterea influențelor autoritare.
- Conectați cunoașterea la putere și la capacitatea de a iniția schimbări pozitive.
- Abordați și lucrați în vederea eliminării opresiunii și suferinței.
- Promovați transformarea socială pozitivă și dezvoltarea unei societăți democratice, juste din punct de vedere social.

Faze de Implementare

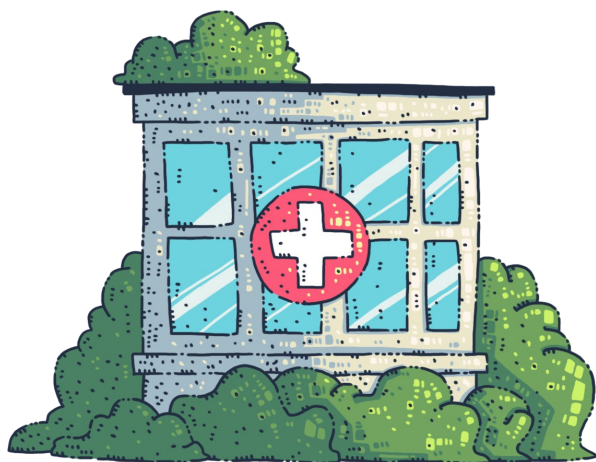
1. **Construirea Încrederii:** Stabiliți o bază de încredere între profesori, elevi și comunitate.
2. **Încorporarea Culturilor Personale:** Includeți și valorificați în mod activ contextele culturale ale elevilor în mediul de învățare.
3. **Abordarea Dominanței și Injustiției Sociale:** Abordați și discutați deschis inegalitățile structurale și dinamica puterii din societate.
4. **Transformarea Practicilor Didactice:** Modificați metodele de predare pentru a îmbunătăți receptivitatea culturală și incluziunea.
5. **Implicarea Întregii Comunități Școlare:** Implicați toate părțile interesate, inclusiv părinții, profesorii și administratorii, în procesul de contextualizare culturală și socială.

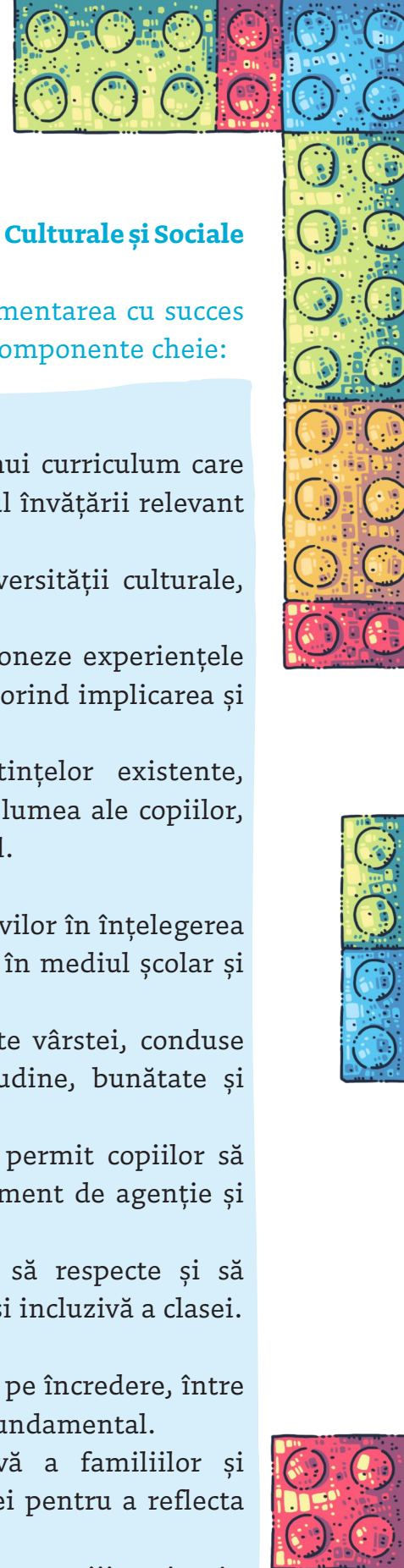
Condiții Esențiale pentru Succes

Pentru a implementa eficient aceste strategii și faze, profesorii și administratorii trebuie să:

- Recunoașterea complexităților inerente implicate în predarea în contexte culturale diverse.
- Efectuarea de ajustări continue ale curriculumului pentru a se potrivi diferitelor circumstanțe.
- Crearea de conexiuni între culturile de acasă și cele școlare.
- Cultivarea unui mediu școlar just din punct de vedere social.
- Dezvoltarea unui climat organizațional care este atât reflexiv, cât și adaptabil.

Aceste abordări oferă un cadru cuprinzător pentru cultivarea unei educații incluzive, receptive din punct de vedere cultural, care să răspundă nevoilor diverselor populații de elevi (White, Cooper & Mackey, 2014).

Componente Cheie ale Implementării cu Succes a Contextualizării Culturale și Sociale la INNO Kids

Pe baza obiectivelor și a cadrului Proiectului INNO Kids, implementarea cu succes a contextualizării culturale și sociale încorporează următoarele componente cheie:

1. Educație Relevantă și Receptivă din Punct de Vedere Cultural

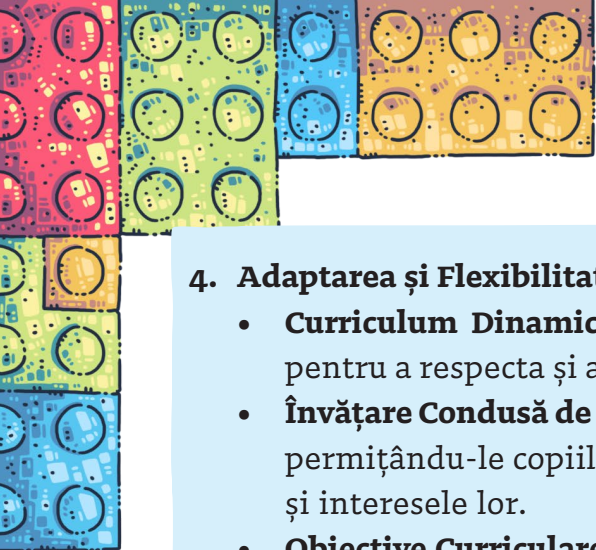
- **Proiectarea Curriculumului Transcultural:** Dezvoltarea unui curriculum care să reflecte perspective culturale diverse, făcând conținutul învățării relevant pentru viața fiecărui copil.
- **Sărbătorirea Diversității:** Recunoașterea și celebrarea diversității culturale, rasiale și sociale ca puncte forte în mediul de învățare.
- **Conexiuni Centrate pe Elev:** Permitea copiilor să relaționeze experiențele de învățare direct cu mediile lor personale și culturale, sporind implicarea și relevanța personală.
- **Practici de Cunoaștere Incluzive:** Valorificarea cunoștințelor existente, a stilurilor de învățare și a modurilor de interacțiune cu lumea ale copiilor, asigurând recunoașterea perspectivei unice a fiecărui copil.

2. Justiție Socială și Pedagogie Critică

- **Conștientizarea Puterii și a Rolurilor Sociale:** Ghidarea elevilor în înțelegerea echității, a dinamicii puterii și a semnificației vocilor lor în mediul școlar și comunitar.
- **Împuternicirea prin Dialog:** Utilizarea discuțiilor adecvate vârstei, conduse de copii, pentru a explora subiecte legate de corectitudine, bunătate și responsabilitate socială.
- **Acțiune Socială Pozitivă:** Încurajarea proiectelor care le permit copiilor să contribuie pozitiv la comunitățile lor, cultivând un sentiment de agenție și o conexiune cu schimbarea socială.
- **Dezvoltarea Empatiei și Incluziunii:** Învățarea copiilor să respecte și să înțeleagă perspective diferite, promovând o cultură justă și incluzivă a clasei.

3. Construirea Încrederii și Conexiunea cu Comunitatea

- **Fundația Încrederii:** Stabilirea de relații puternice, bazate pe încredere, între profesori, elevi, familii și comunitatea locală ca element fundamental.
- **Implicarea Comunității și a Familiei:** Angajarea activă a familiilor și a membrilor comunității în activitățile și proiectele clasei pentru a reflecta contextul social și cultural al vieții copiilor.
- **Spații de Învățare Comune:** Crearea de spații incluzive în care copiii se simt în siguranță să își exprime mediile culturale, cultivând respectul și înțelegerea reciprocă.

4. Adaptarea și Flexibilitatea în Practicile de Predare

- **Curriculum Dinamic, Reflexiv:** Ajustarea continuă a metodelor de predare pentru a respecta și a răspunde nuanțelor culturale și sociale ale fiecărei clase.
- **Învățare Condusă de Elevi:** Încurajarea explorării subiectelor conduse de elevi, permițându-le copiilor să urmărească domenii care rezonază cu experiențele și interesele lor.
- **Obiective Curriculare Flexibile:** Stabilirea de obiective de învățare adaptabile care evoluează odată cu creșterea elevilor și cu schimbările contextelor sociale.

5. Promovarea unui Mediu Școlar Incluziv din Punct de Vedere Cultural

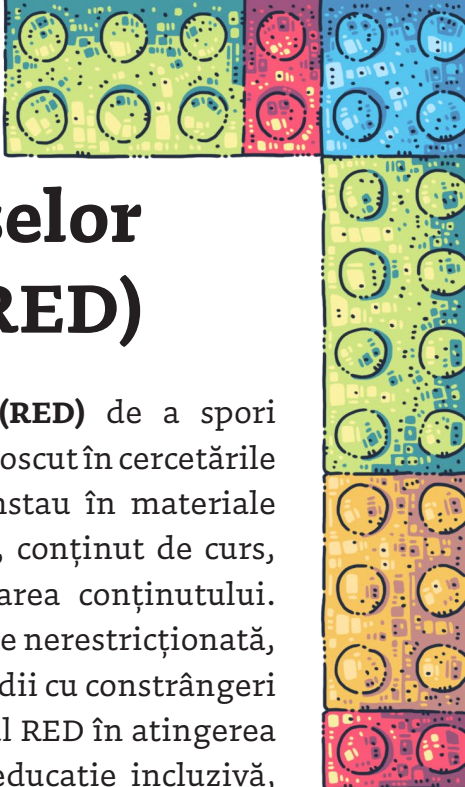
- **Încorporarea Practicilor Culturale:** Integrarea evenimentelor culturale, a limbilor și a tradițiilor elevilor în viața școlară zilnică, încurajând copiii să își vadă identitățile reflectate în mediul școlar.
- **Dezvoltare Profesională:** Formarea profesorilor pentru a înțelege și implementa practici de predare receptivă din punct de vedere cultural și pentru a aborda potențialele părtiniri.
- **Politici axate pe Echitate:** Stabilirea de politici care prioritizează incluziunea, justiția socială și eliminarea oricăror bariere structurale în cadrul mediului educațional.

Aceste componente cheie din cadrul Proiectului INNO Kids creează o bază pentru un mediu de învățare în care mediul fiecărui copil este respectat și valorificat, ducând la o comunitate de elevi mai implicată, mai empatică și mai conștientă social.

Fii pregătit pentru provocări!

- **Construirea de Parteneriate Puternice:** În unele comunități, implicarea limitată a părinților, din cauza obligațiilor de serviciu sau a altor bariere, poate afecta conexiunea familie-școală esențială pentru învățarea receptivă din punct de vedere cultural.
- **Așteptări Diferite și Practici Culturale:** Viziunile culturale variate asupra educației și parentajului pot crea o discrepanță între așteptările familiilor și obiectivele proiectului, necesitând comunicare și aliniere atentă.
- **Flexibilitatea Curriculară:** Școlile se pot confrunta cu provocări în adaptarea curriculumului pentru a încorpora practici relevante din punct de vedere cultural, dacă sunt legate de modele sau examene standardizate.

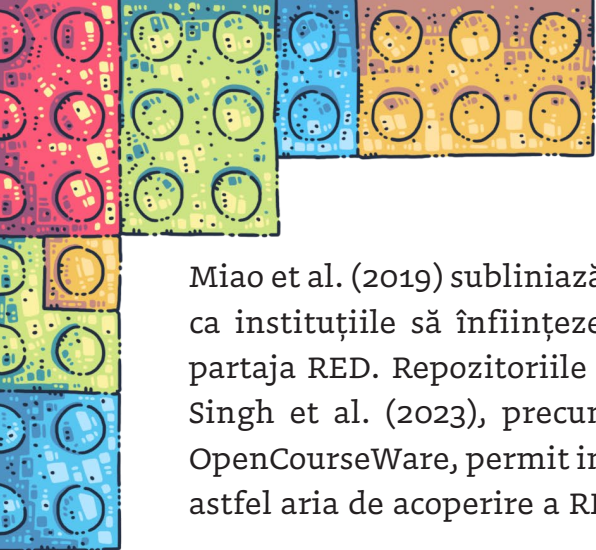
Despre Utilizarea Resurselor Educaționale Deschise (RED)

Potențialul semnificativ al **Resurselor Educaționale Deschise (RED)** de a spori accesibilitatea, calitatea și incluziunea educațională este larg recunoscut în cercetările educaționale recente. Singh et al. (2023) subliniază că RED constau în materiale educaționale accesibile în mod liber, cum ar fi cursuri complete, conținut de curs, manuale, multimedia și instrumente pentru crearea și partajarea conținutului. Aceste resurse, concepute pentru utilizare, adaptare și redistribuire nerestricționată, pot reduce substanțial costurile, în special pentru cursanții din medii cu constrângeri financiare. Miao et al. (2019) susține acest lucru, menționând rolul RED în atingerea Obiectivului de Dezvoltare Durabilă 4 (ODD 4), care vizează o educație incluzivă, echitabilă și de înaltă calitate. Prin eliminarea barierelor financiare, RED permit unui număr mai mare de elevi să acceseze materiale educaționale, oferind o alternativă accesibilă și de înaltă calitate la resursele tradiționale.

Un beneficiu de bază evidențiat atât de Singh et al. (2023), cât și de Miao et al. (2019) este **adaptabilitatea RED**, care le permite profesorilor să modifice resursele pentru a se potrivi nevoilor și contextelor specifice ale cursanților, promovând relevanța și implicarea. Această flexibilitate este susținută de formatele digitale ale RED, care încurajează adaptarea ușoară și actualizările frecvente ale conținutului, asigurând că materialele educaționale rămân actuale — un avantaj notabil față de manualele tradiționale. Miao et al. (2019) adaugă că utilizarea în comun a RED stimulează **practicile de predare colaborativă**, în care profesorii pot contribui și se pot baza pe munca celorlalți, promovând astfel schimbul de cunoștințe și îmbunătățirea abordărilor pedagogice.

În ciuda acestor beneficii, Singh et al. (2023) evidențiază mai multe provocări în implementarea RED, cum ar fi necesitatea asigurării calității, formarea cadrelor didactice și platforme durabile. Miao et al. (2019) reia aceste preocupări și subliniază importanța **sprijinului politic** la nivel instituțional și național. Politicile care încurajează conștientizarea și promovează integrarea RED în curriculum pot conduce la o implementare eficientă. Mai mult, atât Singh et al. (2023), cât și Miao et al. (2019) sugerează că **formarea profesorilor** în licențiere deschisă, crearea de RED și adaptarea resurselor este critică pentru susținerea acestor inițiative. De asemenea, furnizarea de sprijin tehnic este esențială pentru depășirea barierelor tehnologice pe care le pot întâmpina profesorii.

Miao et al. (2019) subliniază, de asemenea, importanța **infrastructurii**, recomandând ca instituțiile să înființeze platforme sau depozite (repozitorii) pentru a stoca și partaja RED. Repozițiile accesibile și ușor de navigat, cum ar fi cele discutate de Singh et al. (2023), precum Biblioteca Digitală Națională a Indiei sau Consorțiul OpenCourseWare, permit instituțiilor să partajeze resurse la scară globală, extinzând astfel aria de acoperire a RED.

Dezvoltarea unei **culturi a deschiderii**, susținută de Miao et al. (2019), este, de asemenea, esențială pentru succesul RED. Încurajarea colaborării între profesori și recunoașterea contribuțiilor la RED poate consolida un sentiment de proprietate comunitară și scop comun. Mecanismele de asigurare a calității, inclusiv evaluarea inter pares (peer review) și alinierea la standardele curriculumului, sunt necesare pentru a menține fiabilitatea și valoarea educațională a RED, așa cum subliniază ambele surse.

Succesul pe termen lung pentru RED depinde de **durabilitate**. Miao et al. (2019) propune modele durabile, inclusiv finanțare dedicată, parteneriate instituționale și integrarea RED în cadrele educaționale existente. Singh et al. (2023) subliniază în continuare importanța sprijinului continuu pentru repozițiile și platformele RED pentru a se asigura că aceste resurse rămân accesibile și benefice.

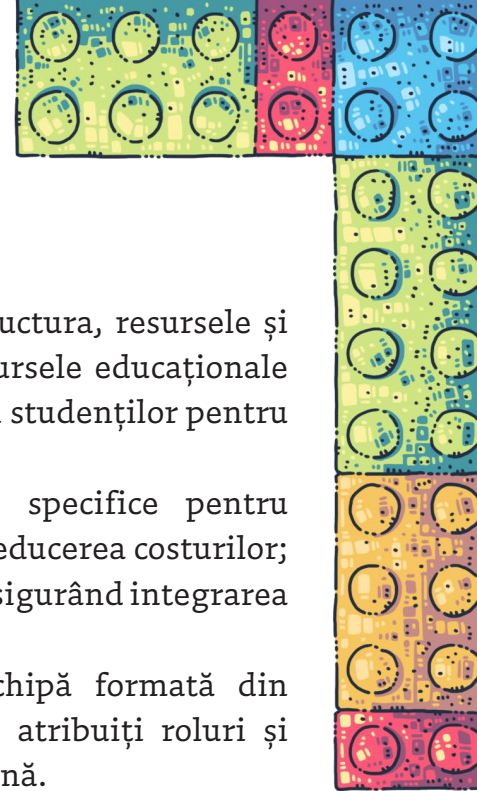

Prin această combinație de adaptabilitate, politici de sprijin, infrastructură și o cultură care prețuiește deschiderea, instituțiile pot crea condițiile potrivite pentru ca RED să prospere, extinzând semnificativ oportunitățile educaționale și cultivând un mediu de învățare incluziv.

Strategii și Etape de Implementare a Resurselor Educaționale Deschise

Pentru a implementa eficient Resursele Educaționale Deschise (RED), este necesară o abordare strategică, cuprinzând etape cheie: planificare, dezvoltare, implementare și evaluare.

1. Etapa de Planificare

Evaluarea Pregătirii și Nevoilor Instituționale: Evaluați infrastructura, resursele și tehnologia existente; identificați lacunele în materialele și resursele educaționale actuale; și măsurați pregătirea și interesul cadrelor didactice și al studenților pentru adoptarea RED.

Stabilirea de Obiective și Scopuri Clare: Definiți obiective specifice pentru implementarea RED, cum ar fi îmbunătățirea accesibilității sau reducerea costurilor; și aliniați obiectivele RED cu strategiile instituționale mai largi, asigurând integrarea cu prioritățile educaționale.

Formarea unei Echipi de Implementare RED: Adunați o echipă formată din administratori, cadre didactice, bibliotecari și personal IT; și atribuiți roluri și responsabilități membrilor echipei pentru a asigura o execuție lină.

2. Etapa de Dezvoltare

Identificarea și Curatarea Conținutului RED: Căutați repozitorii RED existente pentru materiale de calitate care să răspundă nevoilor curriculumului; evaluați și selectați materialele pe baza relevanței, calității și adaptabilității; și luați în considerare crearea de materiale personalizate dacă nu sunt disponibile RED adecvate.

Elaborarea de Politici și Linii Directoare: Creați politici pentru utilizarea, adaptarea și crearea de RED, asigurând alinierea cu standardele academice; și stabiliți standarde de calitate pentru a menține coerența și valoarea educațională.

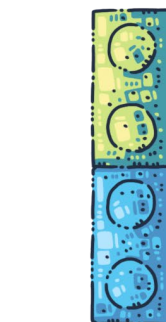
Construirea Infrastructurii Tehnologice: Înființați platforme sau repozitorii pentru a găzdui și partaja materialele RED, asigurând acces facil pentru profesori și studenți; și asigurați-vă că materialele RED sunt accesibile pe diverse dispozitive și platforme.

3. Etapa de Implementare

Pilotarea Cursurilor RED: Lansați un număr mic de cursuri pilot care utilizează materiale RED pentru a testa integrarea și eficacitatea acestora; și colectați feedback de la profesori și studenți pentru a rafina și îmbunătăți procesul de implementare a RED.

Oferirea de Instruire și Sprijin: Oferiți ateliere și sesiuni de formare pentru profesori despre cum să găsească, să utilizeze și să creeze RED; și oferiți sprijin tehnic continuu pentru a rezolva orice problemă legată de accesul la platformă sau de adaptarea materialelor.

Promovarea Adoptării RED: Prezentați exemple de succes de integrare a RED pentru a-i inspira pe alții; și oferiți stimulente sau recunoaștere cadrelor didactice care adoptă RED, cultivând o cultură a deschiderii și colaborării.

4. Etapa de Evaluare și Rafinare

Evaluarea Impactului: Măsurați impactul financiar asupra studenților, cum ar fi economiile de costuri datorate RED gratuite sau cu costuri reduse; evaluați rezultatele învățării și implicarea în cursurile bazate pe RED; și colectați feedback de la utilizatori (studenți și profesori) pentru a evalua calitatea și eficacitatea resurselor.

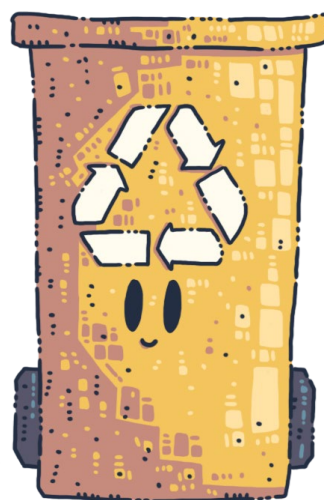
Rafinarea Strategiei de Implementare: Abordați orice provocări sau probleme identificate în timpul fazei pilot; și extindeți modelele RED de succes la cursuri și departamente suplimentare pe baza feedback-ului și a datelor.

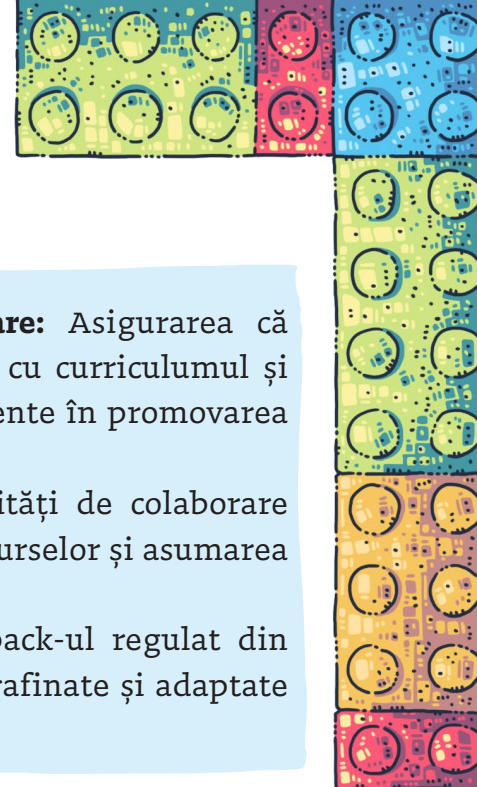
Asigurarea Durabilității: Elaborați modele de finanțare pe termen lung pentru a sprijini crearea și curatarea continuă a RED; și stabiliți mecanisme de sprijin și întreținere continuă a repozitoriilor RED pentru a vă asigura că resursele rămân actuale și relevante.

Componente Cheie ale Implementării cu Succes a Resurselor Educaționale Deschise la INNO Kids

Pe baza obiectivelor Proiectului INNO Kids, următoarele sunt considerate componente cheie pentru implementarea cu succes a Resurselor Educaționale Deschise (RED):

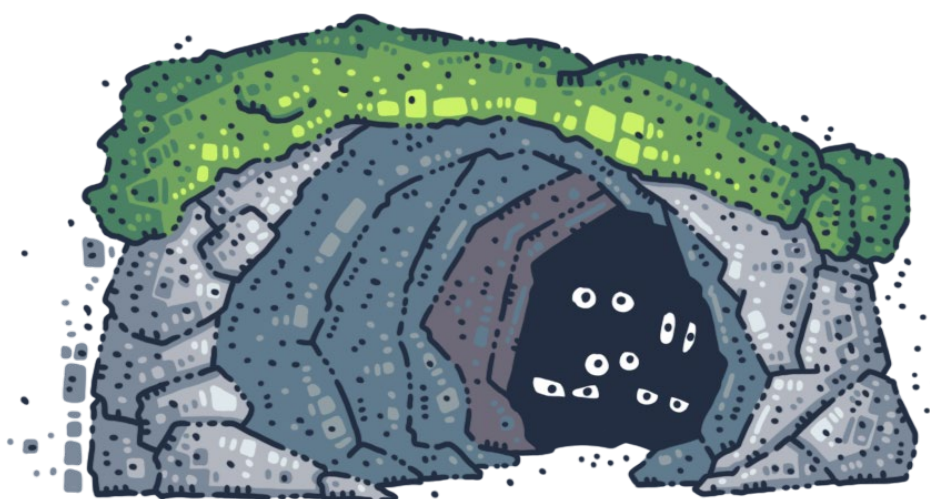
1. **Sprijin Instituțional și Implicarea Liderilor:** Obținerea sprijinului conducerii asigură că inițiativele RED se aliniază cu obiectivele mai largi ale proiectului, oferind resursele necesare și direcția strategică.
2. **Implicarea Cadrelor Didactice și a Părților Interesate:** Implicarea timpurie a cadrelor didactice ajută la alinierea adoptării RED cu obiectivele de predare și asigură că resursele răspund nevoilor culturale și contextuale ale elevilor.
3. **Sisteme Complete de Instruire și Sprijin:** Oferirea de instruire continuă prin ateliere și colaborare inter pares asigură că profesorii se simt încrezători în utilizarea și adaptarea RED la contextele lor specifice de clasă.

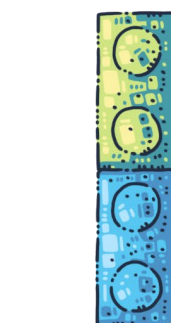
4. **Asigurarea Calității și Alinierea cu Obiectivele de Învățare:** Asigurarea că conținutul RED îndeplinește standarde înalte și se aliniază cu curriculumul și contextele culturale face ca resursele să fie relevante și eficiente în promovarea învățării.
5. **Crearea unei Culturi a Colaborării:** Cultivarea unei comunități de colaborare a profesorilor, elevilor și părinților încurajează partajarea resurselor și asumarea colectivă a succesului inițiativei RED.
6. **Evaluare și Îmbunătățire Continuă:** Monitorizarea și feedback-ul regulat din partea profesorilor și elevilor asigură că resursele RED sunt rafinate și adaptate pentru a răspunde nevoilor educaționale în evoluție.

Aceste componente pot oferi un cadru solid pentru implementarea cu succes a RED. Urmând acești pași, proiectul poate îmbunătăți experiențele de învățare, reducând în același timp costurile și sporind accesul la resurse educaționale de calitate pentru elevi.

Fii pregătit pentru provocări!

- **Instruire Insuficientă și Cunoștințe Pedagogice:** Mulți profesori se confruntă cu provocări în utilizarea și integrarea eficientă a RED din cauza instruirii limitate și a lipsei de abilități tehnologice.
- **Infrastructură Tehnologică și Accesibilitate:** Lipsa tehnologiei adecvate, inclusiv accesul la computere și internet fiabil, poate împiedica adoptarea RED.
- **Controlul Calității și Relevanța Materialelor RED:** Calitatea și relevanța tematică a RED pot varia foarte mult, făcând dificilă găsirea de către profesori a materialelor care se aliniază cu obiectivele curriculumului.

Despre Stiluri Multiple de Învățare

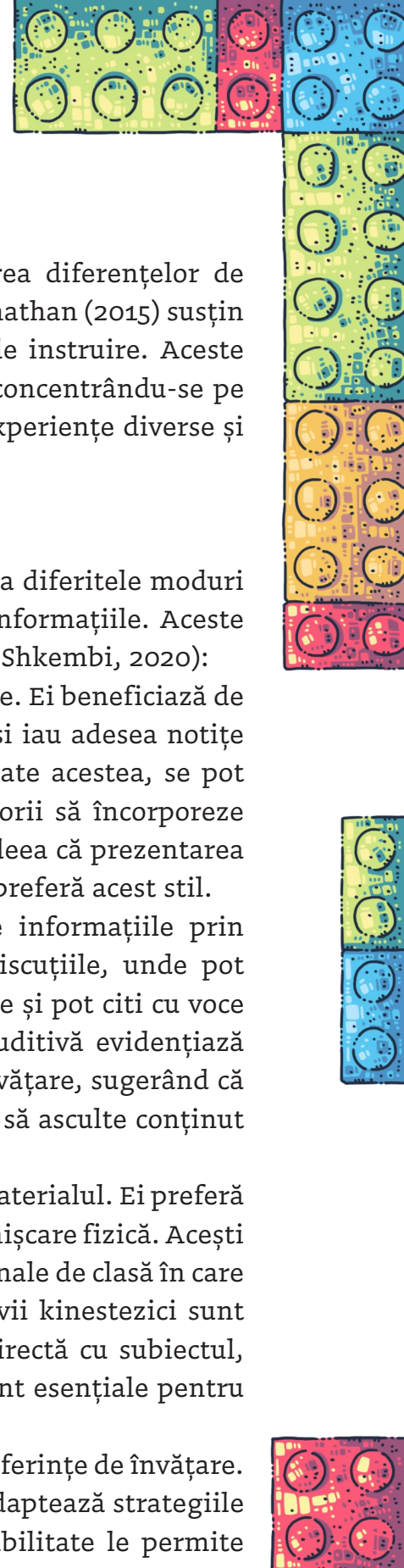
Xhomara și Shkembi (2020) și Rohaniyah (2017) discută teoriile populare ale **stilurilor multiple de învățare** și ale **inteligențelor multiple**, ambele modelând teoria și practica educațională. Cu toate acestea, ei subliniază **lipsa de dovezi empirice puternice** care să susțină aceste teorii, solicitând o aplicare mai critică în mediile educaționale.

Xhomara și Shkembi (2020) explică faptul că stilurile multiple de învățare se referă la **preferințele individuale** pentru procesarea informațiilor — **vizual, auditiv sau kinestezic**. Elevii vizuali prosperă cu imagini și diagrame, elevii auditivi beneficiază de ascultare și vorbire, iar elevii kinestezici excelează prin activități fizice. Cu toate acestea, cercetările nu au reușit să demonstreze că potrivirea metodelor de predare cu stilul de învățare al unui elev îmbunătățește performanța academică (Jonathan, 2015; Rohaniyah, 2017). În plus, inventarele stilurilor de învățare se bazează adesea pe auto-raportări, care s-ar putea să nu reflecte cu exactitate modul în care elevii învață în situații din viața reală.

În ciuda acestor critici, teoria stilurilor de învățare a influențat practicile de predare, profesorii încorporând o varietate de metode pentru a implica diverși elevi. Cu toate acestea, Jonathan (2015) avertizează că concentrarea prea rigidă asupra stilurilor de învățare poate limita potențialul elevilor prin restrângerea lor la modalități specifice. Se recomandă o abordare mai flexibilă, încurajând elevii să folosească strategii diferite pentru sarcini variate. Xhomara și Shkembi (2020) și Rohaniyah (2017) susțin această idee, pledând pentru **metacogniție și strategii de studiu diverse** pentru a ajuta elevii să dezvolte o gamă mai largă de abilități și să îmbunătățească retenția cunoștințelor.

Teoria inteligențelor multiple a lui Gardner, care identifică **opt inteligențe distincte** (lingvistică, logico-matematică, spațială, muzicală, corporal-kinestezică, interpersonală, intrapersonală și naturalistă), oferă o viziune mai cuprinzătoare a punctelor forte individuale. Deși îi încurajează pe profesori să ia în considerare diverse inteligențe, se confruntă, de asemenea, cu critici pentru lipsa de sprijin empiric cu privire la impactul său asupra rezultatelor învățării (Jonathan, 2015). Etichetarea elevilor după inteligența lor dominantă le poate restricționa oportunitățile de învățare, împiedicându-i să exploreze și să dezvolte alte domenii de inteligență.

În concluzie, ambele teorii oferă cadre utile pentru înțelegerea diferențelor de învățare, dar Xhomara și Shkempi (2020), Rohaniyah (2017) și Jonathan (2015) susțin că acestea nu ar trebui să fie singura bază pentru strategiile de instruire. Aceste teorii ar trebui utilizate alături de practicile bazate pe dovezi, concentrându-se pe dezvoltarea de strategii de învățare flexibile care promovează experiențe diverse și îi ajută pe elevi să dobândească o gamă largă de abilități.

Stiluri Multiple de Învățare

Conceptul de stiluri de învățare poate fi înțeles ca referindu-se la diferitele moduri în care indivizii preferă să absoarbă, să proceseze și să rețină informațiile. Aceste preferințe pot fi grupate în trei categorii principale (Xhomara & Shkempi, 2020):

- **Elevii vizuali** preferă să se angajeze cu informațiile prin vedere. Ei beneficiază de **suporturi vizuale**, cum ar fi diagrame, scheme și text scris, și iau adesea notițe detaliate în timpul prelegerilor sau în timp ce citesc. Cu toate acestea, se pot lupta cu instrucțiunile pur verbale, făcând crucial ca profesorii să încorporeze elemente vizuale în predarea lor. Acest lucru se aliniază cu ideea că prezentarea informațiilor vizual îmbunătățește învățarea pentru cei care preferă acest stil.
- **Elevii auditivi**, pe de altă parte, procesează cel mai bine informațiile prin **ascultare**. Ei excelează în medii precum prelegerile sau discuțiile, unde pot auzi conceptele explicate. Acești elevi beneficiază de repetiție și pot citi cu voce tare pentru a îmbunătăți înțelegerea. Această preferință auditivă evidențiază importanța instruirii verbale și a dialogului în procesul de învățare, sugerând că elevii auditivi trebuie să fie implicați activ în conversații sau să asculte conținut înregistrat pentru a consolida noile informații.
- **Elevii kinestezici** prosperă atunci când se pot angaja **fizic** cu materialul. Ei preferă să învețe prin experiențe practice, cum ar fi experimente sau mișcare fizică. Acești elevi pot considera dificil să se concentreze în mediile tradiționale de clasă în care este necesară șederea nemișcată pentru perioade lungi. Elevii kinestezici sunt mai bine serviți de activitățile care implică interacțiunea directă cu subiectul, cum ar fi jocul de rol sau utilizarea obiectelor tactile, care sunt esențiale pentru îmbunătățirea experienței lor de învățare.
- În plus, **elevii multimodali** prezintă o combinație a acestor preferințe de învățare. În loc să adere strict la un singur stil, elevii multimodali își adaptează strategiile de învățare în funcție de context sau subiect. Această flexibilitate le permite să beneficieze de o varietate de metode de predare care încorporează elemente vizuale, auditive și kinestezice, angajând astfel intrări senzoriale multiple și îmbunătățind înțelegerea și retenția generală.

Inteligențe Multiple

Teoria Inteligențelor Multiple a lui Howard Gardner (1983, citată în Morgan, 2021) propune că inteligența nu este o singură abilitate generală, ci cuprinde **tipuri distincte de inteligență**, fiecare reflectând moduri diferite de procesare a informațiilor și de rezolvare a problemelor. Teoria identifică opt inteligențe, fiecare dintre acestea evidențiind puncte forte cognitive unice (Gardner, 1983, citat în Morgan, 2021):

- **Inteligența Lingvistică:** Această inteligență este capacitatea de a utiliza limbajul în mod eficient, fie în vorbire, fie în scris. Persoanele cu inteligență lingvistică puternică excelează la citit, scris, povestit și la amintirea informațiilor precum cuvinte și date.
- **Inteligența Logico-Matematică:** Aceasta se referă la capacitatea de a gândi logic, de a recunoaște tipare și de a raționa științific. Este adesea asociată cu abilitățile în matematică și rezolvarea de probleme științifice.
- **Inteligența Spațială:** Persoanele cu această inteligență au capacitatea de a vizualiza și manipula obiecte mentale. Ele pot gândi în trei dimensiuni și sunt adesea pricepute în domenii precum arhitectura sau designul.
- **Inteligența Muzicală:** Această inteligență implică recunoașterea și crearea elementelor muzicii, cum ar fi înălțimea, ritmul, tonul și timbrul. Persoanele cu inteligență muzicală au adesea un simț muzical dezvoltat și excelează la compunerea sau interpretarea muzicii.
- **Inteligența Corporal-Kinestezică:** Această inteligență implică mișcarea fizică și capacitatea de a-și controla corpul în mod eficient. Include abilități precum echilibrul, agilitatea, forța și coordonarea, care sunt utile în activități precum sportul, dansul sau chirurgia.
- **Inteligența Interpersonală:** Persoanele cu inteligență interpersonală ridicată sunt pricepute în înțelegerea și interacțiunea cu ceilalți. Ele sunt experte atât în comunicarea verbală, cât și în cea nonverbală și pot simți stările de spirit și sentimentele celorlalți.
- **Inteligența Intrapersonală:** Aceasta se referă la capacitatea de a se înțelege pe sine, inclusiv emoțiile, motivațiile și impulsurile interioare. Implică o conștientizare profundă a punctelor forte, slăbiciunilor și obiectivelor personale.
- **Inteligența Naturalistă:** Adăugată ulterior cadrului inițial al lui Gardner, această inteligență se referă la capacitatea de a recunoaște și clasifica elemente ale lumii naturale, cum ar fi plantele, animalele și tiparele de mediu. Persoanele cu această inteligență au adesea o conexiune puternică cu natura.

Aceste inteligențe reflectă diversitatea abilităților umane și oferă o înțelegere mai holistică a potențialului uman, contestând viziunea tradițională a inteligenței ca o trăsătură unică, fixă.

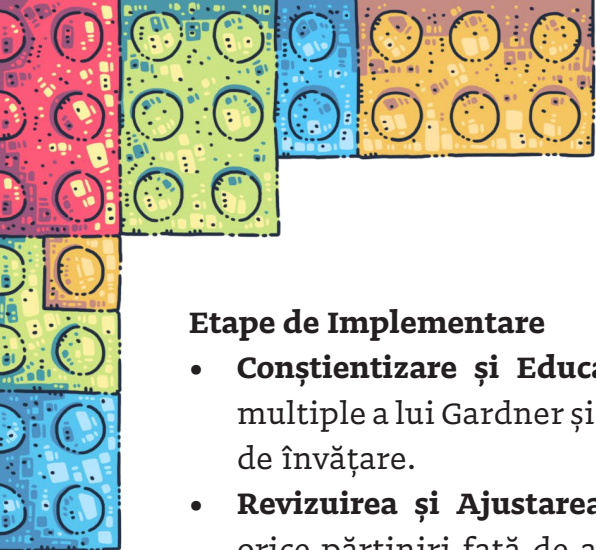
Strategii și Etape de Implementare a Stilurilor Multiple de Învățare

Atunci când se implementează strategii pentru stiluri multiple de învățare, este esențial să se rămână flexibil, recunoscând diversele inteligențe și preferințe ale elevilor. Trebuie găsit un echilibru între adaptarea instruirii și asigurarea faptului că conținutul esențial este predat eficient. Este important să se bazeze strategiile pe dovezi de cercetare și să se rețină că inteligențele sunt specifice conținutului, spre deosebire de stilurile de învățare, care sunt considerate mai generale. Mai jos sunt câteva strategii și pași de luat în considerare:

Strategii de Implementare

- **Metode de Predare Variate:** Utilizați o gamă largă de tehnici de instruire pentru a satisface diferite preferințe de învățare, integrând elemente vizuale, auditive și kinestezice în lecții.
- **Învățare Activă:** Promovați implicarea elevilor în procesul de învățare prin activități practice, întrebări critice și oportunități de transformare a informațiilor.
- **Implicare Specifică Conținutului:** Recunoașteți că elevii interacționează cu diferite tipuri de conținut în moduri unice și adaptați metodele de predare pentru a se potrivi subiectului specific.
- **Evaluare Cuprinzătoare:** Mergeți dincolo de examenele tradiționale prin proiectarea de evaluări care să evalueze o gamă mai largă de abilități și inteligențe, măsurând rezultatele învățării active.

Etape de Implementare

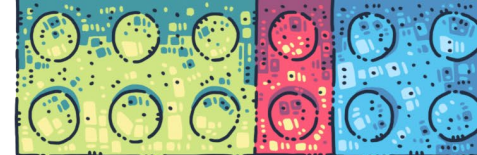
- **Conștientizare și Educație:** Informați profesorii despre teoria inteligențelor multiple a lui Gardner și ajutați elevii să își identifice punctele forte și preferințele de învățare.
- **Revizuirea și Ajustarea Curriculumului:** Evaluați curriculumul actual pentru orice părtiniri față de anumite inteligențe și ajustați planurile de lecție pentru a include strategii de predare variate.
- **Ajustarea Mediului Clasei:** Creați spații de învățare care să sprijine diverse inteligențe și să ofere resurse precum ajutoare vizuale și materiale practice pentru diferite tipuri de cursanți.
- **Faza Pilot:** Implementați strategia la scară mică în clasele selectate, colectați feedback și evaluați eficacitatea acesteia.
- **Integrare Completă:** Extindeți abordarea la toate nivelurile de clasă și subiectele, asigurând că profesorii primesc dezvoltare profesională continuă.
- **Evaluare și Ajustare Continuă:** Evaluați în mod regulat impactul asupra implicării elevilor și a rezultatelor învățării, rafinând strategiile pe baza feedback-ului și a rezultatelor.

Componente Cheie ale Implementării cu Succes a Stilurilor Multiple de Învățare la INNO Kids

Implementarea cu succes a stilurilor multiple de învățare în INNO Kids se concentrează pe **flexibilitate, incluziune și metode de predare diverse**. Prin promovarea colaborării, adaptarea livrării conținutului și utilizarea de evaluări cuprinzătoare, proiectul urmărește să creeze experiențe de învățare antrenante și eficiente. Mai jos sunt componentele cheie care susțin această implementare de succes:

1. **Utilizarea Abordărilor Instrucționale Diverse:** Încorporați metode de predare variate, cum ar fi **suporturi vizuale, discuții interactive și activități practice** (hands-on), pentru a implica toate preferințele de învățare.
 2. **Promovarea Învățării Active și Colaborative:** Încurajați activitățile de grup și sarcinile de rezolvare a problemelor pentru a cultiva **gândirea critică și munca în echipă** în rândul elevilor.
 3. **Adaptarea Livrării Conținutului:** Adaptați strategiile de predare la diferite subiecte prin combinarea metodelor **vizuale, auditive și practice** pentru o înțelegere mai profundă.
-

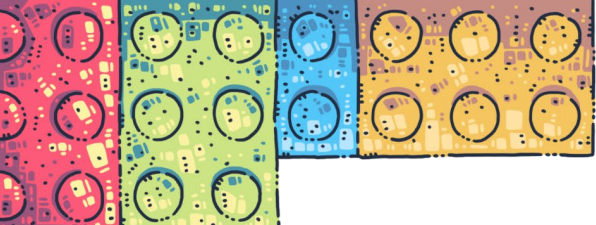
4. **Crearea unui Mediu de Învățare Incluziv:** Proiectați sălile de clasă cu resurse precum **afișaje interactive și instrumente audio** pentru a sprijini diverse stiluri de învățare și pentru a încuraja implicarea activă.
5. **Adoptarea Metodelor de Evaluare Cuprinzătoare:** Treceți dincolo de examenele tradiționale utilizând **evaluări bazate pe proiecte, evaluări inter pares (peer evaluations) și practici reflexive** pentru a măsura o gamă largă de abilități.
6. **Investiția în Dezvoltarea Profesională Continuă:** Asigurați-vă că profesorii rămân la curent cu cele mai recente cercetări și strategii pentru a-și rafina metodele de predare și pentru a răspunde mai bine nevoilor elevilor.
7. **Încurajarea Strategiilor Metacognitive:** Ajutați elevii să reflecte asupra stilurilor lor de învățare și să dezvolte **strategii personalizate**, cultivând autonomia și conștientizarea de sine în procesul lor de învățare.
8. **Efectuarea de Evaluări și Feedback Continuu:** Evaluați și colectați în mod regulat feedback de la elevi și profesori pentru a rafina strategiile, asigurând **îmbunătățirea continuă** a rezultatelor predării și învățării.

Fii pregătit pentru provocări!

- **Interpretarea Greșită a Teoriei:** Confundarea inteligențelor multiple cu stilurile de învățare poate duce la o simplificare excesivă și la o aplicare inefficientă.
- **Constrângeri de Resurse:** Implementarea metodelor de predare diverse necesită resurse semnificative, care ar putea să nu fie disponibile în toate școlile.
- **Echilibrarea Conținutului și a Metodei:** Asigurarea faptului că conținutul de bază este predat eficient, abordând în același timp diverse inteligențe, poate fi o provocare.

Referințe

Briggs, M., & Hansen, A. (2012). *Play-based learning in the primary school*. SAGE Publications.

Bruner, J. (1961). *The act of discovery*. Harvard Educational Review, 31, 21–32.

Bytyqi, B. (2021). *Project-based learning: A teaching approach where learning comes alive*. The Journal of Teaching English for Specific and Academic Purposes, 9 (4), 775–777.

Gardner, H. (1983). *Frames of mind: The theory of multiple intelligences*. Basic Books.

Gholam, A. (2019). *Inquiry-based learning: Student teachers' challenges and perceptions*. Journal of Inquiry & Action in Education, 10 (2), 112–133.

Knezic, D., Wubbels, T., Elbers, E., & Hajer, M. (2010). *The Socratic dialogue and teacher education*. Teaching and Teacher Education, 26 (6), 1104–1111.
Online at: <https://doi.org/10.1016/j.tate.2009.11.006>

Kolb, D. A. (1984). *Experiential learning: Experience as the source of learning and development*. Prentice Hall.

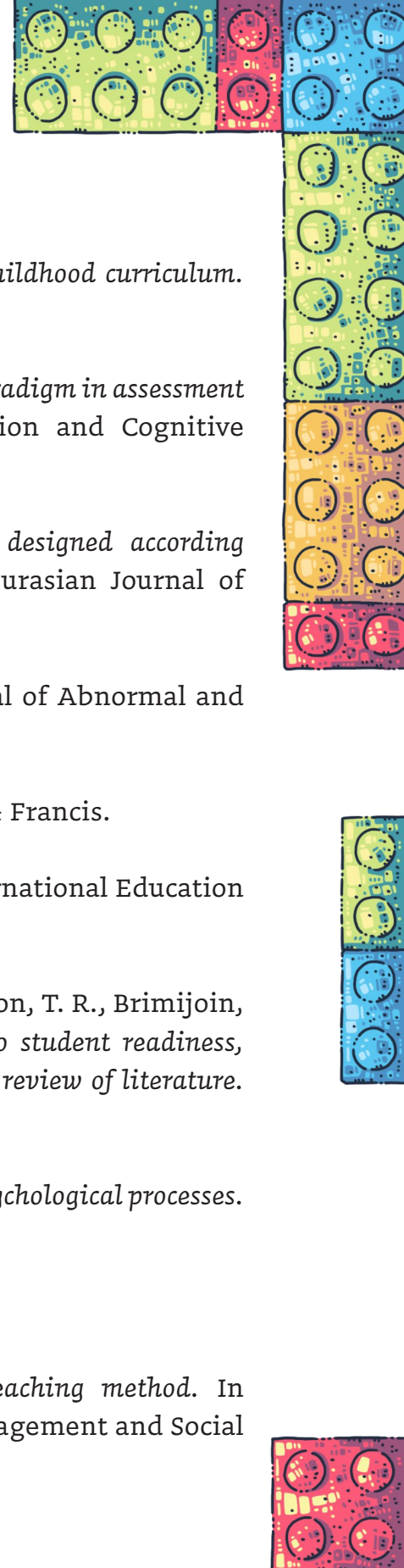
Massari, G., Miron, F., Kamanyauskiene, V., Alat, Z., Mesquita, C., Tzakosta, M., Verheij, J., & Zirina, T. (2016). *A handbook on experiential education: Pedagogical guidelines for teachers and parents*. Editura Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași.

McCarthy, M. (2010). *Experiential learning theory: From theory to practice*. Journal of Business & Economics Research, 8 (5), 131–140.

Miao, F., Mishra, S., Orr, D., & Janssen, B. (2019). *Guidelines on the development of open educational resources policies*. UNESCO.

Moon, J. (2004). *A handbook of reflective and experiential learning: Theory and practice*. RoutledgeFalmer.

Morgan, H. (2021). *Howard Gardner's multiple intelligences theory and his ideas on promoting creativity*. In F. Reisman (Ed.), *Celebrating giants and trailblazers: A–Z of who's who in creativity research and related fields* (pp. 124–141). KIE Publications.

New Zealand Ministry of Education. (2017). *Te Whāriki: Early childhood curriculum*. Ministry of Education.

Noman, M., & Kaur, A. (2020). *Differentiated assessment: A new paradigm in assessment practices for diverse learners*. *International Journal of Education and Cognitive Sciences*, 1 (3), 1–7.

Özerem, A., & Akkoyunlu, B. (2015). *Learning environments designed according to learning styles and its effects on mathematics achievement*. *Eurasian Journal of Educational Research*, 61, 61–80.

Parten, M. B. (1932). *Social play among preschool children*. *Journal of Abnormal and Social Psychology*, 27, 243–269.

Piaget, J. (1945). *Play, dreams and imitation in childhood*. Taylor & Francis.

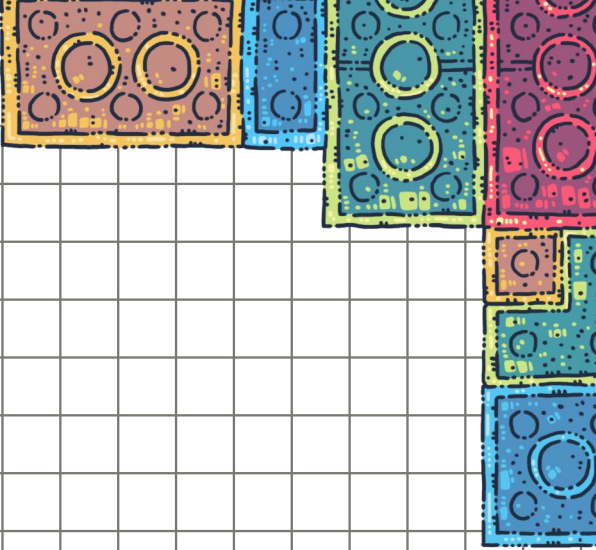
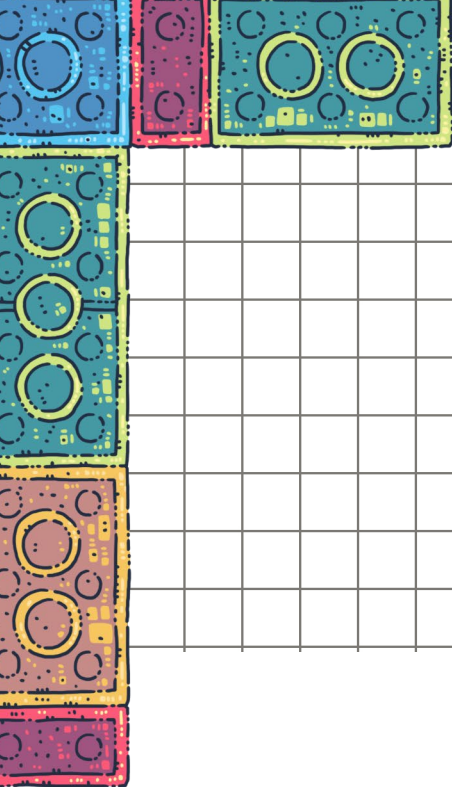
Subban, P. (2006). *Differentiated instruction: A research basis*. *International Education Journal*, 7 (7), 935–947.

Tomlinson, C. A., Brighton, C., Hertberg, H., Callahan, C. M., Moon, T. R., Brimijoin, K., Reynolds, T. (2003). *Differentiating instruction in response to student readiness, interest, and learning profile in academically diverse classrooms: A review of literature*. *Journal for the Education of the Gifted*, 27 (2–3), 119–145.

Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Harvard University Press.

Wilberding, E. (2014). *Teach like Socrates*. Routledge.

Xiong, Y. (2021). *The development of project-based-learning teaching method*. In *Proceedings of the International Symposium on Education, Management and Social Sciences (ISEMSS 2021)* (pp. 886–890).

Isabel Duque et al.

CADRUL PEDAGOGIC INNO Kids

Publicat de: Strom života, Bratislava, 2025
Designul copertei: Andrea Plulíková, Béla Rajczy

Extensie: 96 pagini, prima ediție, publicat ca publicație
electronică

